

Zajednica Makedonaca u Republici Hrvatskoj
Заедница на Македонците во Република Хрватска

Zagreb, listopad 2022.

Milena Zlateska, dipl.oecc
DOM SRCA
Poezija

Nakladnik:
Zajednica Makedonaca u Republici Hrvatskoj

Za nakladnika:
Ilija Hristodulov

Recenzija:
Prof. dr. Vasil Tocinovski
Prof. dr. Vladimir Martinovski
Prof. dr. Natalija Popovska
Maja Gregl, dramaturginja

Dizajn korice:
Emilija i Stojče Tocinovski, akademski likovni umjetnici

Ilustracije:
Vesna Atanasovska

Prijevod, lektura i korektura:
Milena Zlateska, dipl.oecc.
Mihaela, Marinela i Magdalena Zlateski
Verica Tocinovska
Maja Gregl, dramaturginja
Elizabeta Petrovska

Grafička priprema i tisak:
M-Print, tiskara i knjigovežnica, Zagreb
www.m-print.hr

Naklada:
800 primjeraka

ISBN:
978-953-7328-35-1

U Zagrebu, listopad 2022.

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice
u Zagrebu pod brojem 001152639.

Tisak ove knjige realiziran je sredstvima iz Državnog proračuna RH posredstvom
Savjeta za nacionalne manjine Republike Hrvatske.

MILENA ZLATESKA

DOM SRCA

МИЛЕНА ЗЛАТЕСКА

ДОМ НА СРЦЕТО

POSVETA

Zbirku pjesama „Dom srca“ posvećujem našem trideset godina sretnom životu u neizmjernoj ljubavi i radosti s voljenim suprugom Ratkom i našim kćerima Mihaelom, Marinelom i Magdalenom u prekrasnom gradu Puli sa zalaskom sunca koje se kupa u moru, a stihovi propadaju s njim.

ПОСВЕТА

Збирката песни „Дом на срцето“ ја посветувам на триесет години среќен живот во неизмерна љубов и радост со мојот сакан сопруг Ратко и нашите ќерки Михаела, Маринела и Магдалена во овој прекрасен град Пула со заоѓањето на сонцето кое се капе во морето, а стиховите пропаѓаат со него.

ZAHVALA

Zahvaljujem svojoj obitelji, mojem bratu, njegovoj obitelji i našoj majci, bez njih ne bi bilo ovih stihova. Veliko hvala cijeloj obitelji Tocinovski na podršci i dragoj Maji Gregl.

Posebno zahvaljujem Zajednici Makedonaca u Republici Hrvatskoj i svim članovima Upravnog odbora, Savjetu za nacionalne manjine RH, kao i svima onima koji su dali svoj doprinos u izdavanju ove knjige.

БЛАГОДАРНОСТ

Му благодарам на моето семејство, на мојот брат, неговото семејство и нашата мајка без кои не би биле ни овие стихови. Големо благодарам на целото семејство Тоциновски на сета поддршка и на драгата Маја Грегл.

Посебно и благодарам на Заедницата на Македонците во Република Хрватска и на сите членови на Управниот одбор, на Советот за националните малцинства на РХ, како и на сите оние кои имаат дадено свој придонес во издавањето на оваа книга.

ŽIVJETI ZA DRUGOGA I DRUGO

Nova pjesnička publikacija „Dom srca / Домот на срцето“ Milene Zlateske (1964., Makedonski Brod), dolazi kao potvrda prepoznatljivih tematskih krugova i poetika iz njezinih prethodnih zbirki poezije „Ognjište“, „Oda ljubavi“ i „Čuvari duše“. Proteklo vrijeme potvrđuje da je riječ o autorici koja ističe kako poezija nije samo svakodnevnica, već njezina velika ljubav i kreativna strategija. Piše i objavljuje na materinjem makedonskom i hrvatskom jeziku, a razdoblje od pojave pjesničkog prvenca ispunjeno je nastupima i gostovanjima diljem Balkana te sudjelovanjem u domaćim i međunarodnim antologijskim i tematskim izborima. Sudbina otkinute Zlateske ponovno je stvorila u aktivnom i plodnom kulturnom djelovanju koje njeguje i afirmira poštovanje, ljubav, povjerenje i suradnju među narodima i državama. Naslovi njezinih knjiga kratki su, jedna do dvije riječi, i točno određuju inspirativni žar pjesničkih ideja i ideala. Svakako, treba napomenuti da je riječ o pjesnikinji koja prilikom svakog novog susreta raduje s vlastitim razvojem i iskorakom u stvaralaštvu u kojem se sužava prostor osobnog/ subjektivnog doživljaja i sve se više otvaraju granice univerzalnih dimenzija i značenja kao relevantne estetske vrijednosti umjetnosti. Zlateska je ispunjena i u najboljem smislu riječi opsjednuta snagom odnosno točnije, čarolijom ljubavi. U uvodnoj pjesmi „Tvoje ime“ nastoji se spojiti nemoguće stvari: spajaju se nebo i zemlja, tišina i kiša šapću njegovo ime, koje je jedva čujna pjesma. Život je vječna / beskrajna borba i treba je u potpunosti osmisliti i ispuniti. Dakle, nije riječ o bajci, o pričama u kojima, kako kaže narodna mudrost, teku med i mlijeko, već o ukupnosti života ispunjenog prolaznošću i besmisлом, apsurdom i paradoksom. Na njih vješto ukazuje sljedeća, druga pjesma, „Ožiljak“, jer u svakom srcu krije se neka bol, rane će zacijeliti, ali ožiljci koje je muž nasilnik ostavio/stvorio ostaju vječni.

Opsesivna tema Milene Zlateske je dom i obitelj. Na to upućuje i posveta mužu i trima kćerima. Ona i on, kao životni suputnici uz zakletvu vjernosti i u dobru i u zlu, zavjetuju se ženskim slovom: Dajem ti sebe, / Dajem ti svaki dan malo srca, / kap po kap duše svoje, / moje oči što te rado gledaju, / ove ruke što te ne žele ostaviti, / milovale bi te dan i noć. Pjesma Ti i ja svojevrсна je himna njihovoj beskrajnoj ili bolje rečeno vječnoj i jedinstvenoj ljubavi. Tu misao i smisao ispunjavaju i stihovi u pjesmama: „Vječni oganj“, „Anđeo duše tvoje“, „Tražim“, „Srce ljubavi“, „U srcu tvom stojim“, „Violina“. Ljubav je pratilac duše koja se rastače u tuđini („Životni put“), u proklesoj sudbini rastavljenih, u mnogim stanjima i manifestacijama

(tuga, bol, smrt, rastave, nesporazumi, sumnje), a skriveni iza svakog ugla, čekaju žestoku pucnjavu. Je li moguće pobjeći od sudbine ili postoji način za njezino prekrojavanje. Možda se odgovor krije u nekom od stihova pjesme „Sudbina“: Po golim stijenama / Hodao sam noću. / U hladnoći bez svjetla, / razbarušene kose, / tražim dom, / u golom kamenu. / Taj život, u tom kamenu / bio je nekad lijep. Između stvarnog i nestvarnog nalazi se san koji Zlateska koristi kao temu. Pretpostavili smo da ne pjeva samo za sebe i svoje bližnje, već često moli Boga za sreću i radost svih ljudi („Molitva“, „Pjesma ljubavi“). Slobodu i sreću kao civilizacijske ideale upisuje jedinstveno i nezamjenjivo „Majčino srce“ kada se raspada i gubi, pokazuje apsurdnost života kada neminovno postaje bespomoćno i nemoćno ili jednostavno jadno/prokletu s ljudskim zarobljenim tijelom. Ili kao primjer imamo pjesmu „Srce u kamenu“ kao lirsku ispovijest i subjektivni stav koji poučava i opominje. Srce joj u kamenu kuca, / u toj šumi moja duša diše, / a moj san doletio na obalu s mora. / Stavi ruku na onaj kamen pred sobom, / molim te, poslušaj moje srce. Mudrost je sposobnost korištenja/practiciranja tuđih iskustava, uvida i rezultata.

Osjećajnost, kada se ispreplete s misaonim, stvara, po našem mišljenju, najvrednija Zlateskina pjesnička djela. Pjesme „Staza“ i „Priroda se bori“ metafore su prolaznosti i boli jer ništa više nije isto, jer duša ostaje na putu, a srce strepi kad je bolno i krije se istina da tijelo umire. Uspješan je i čovjek-zvijer koji je oblikovao naopaki život i svijet. Iz njega se ističu stihovi o velikom zlu pandemije koja je čovjeka, prostor i vrijeme pretvorila u pakao. Vjera ili uvjerenje u Boga, koja je izrazito prisutna u Zlateskinom pjevanju, odražava njezin sustav mišljenja i ponašanja prema energijama izvan subjekta koje određuju njegovo ponašanje. U tim situacijama i u ovoj pjesničkoj zbirci stihovi koji odražavaju čežnju za zavičajem, djetinjstvom i mladošću, domaćim ognjištem i prvim ljubavnim nemirima („Moj dom“, „Božja volja“, „Božji putevi“, „Zaspala“, „Na starom ognjištu“, „Smrznuta pahulja“), imaju svoje mjesto i značenje. Kratki stih odgovara jednostavnosti i iskrenosti pjesničkog zapisa/iskaza, što je svakako lijepa provokacija za čitatelja. Ponavljamo: autorica pjeva za sebe i pjeva za druge i drugoga, što je posebno vidljivo u drugom dijelu knjige. Povratna mjera je etika i estetika čovjeka s jedne i autora s druge strane. Jer ona želi biti tvoj dah, / kap života na srcu, / zraka sunca koja te grije / i zjenica tvog oka. Ili u pjesmi „Vila i dah“ gdje je Ona bila njegova Vila, / a on njen dah. / U srce mu se smjestila njezina duša, / kako je kucala, / tako je disala. Radost i tuga, ushićenje i poraz imaju svoju vrijednost kada ih ima s kim podijeliti i s kim

premostiti dugu koja vodi do ljubavi.

Nova dvojezična zbirka poezije „Dom srca / Домот на срцето“ nije samo vrijedan doprinos Mileni Zlateskoj i izdavaču Zajednica Makedonaca u Republici Hrvatskoj, već i makedonskim stvarateljima koji žive i stvaraju na svim stranama svijeta. Ovo su makedonski veleposlanici koji na djelu i na najbolji mogući način potvrđuju mudrost Blaže Koneskog da je maternji makedonski jezik naša jedina domovina. Tako, u ovom užurbanom vremenu, jednostavni, topli, ljudski stihovi/poruke i amaneti Milene Zlateske koračaju putem ljepote i uzvišenog.

Prof. dr. Vasil Tocinovski

ДА СЕ ЖИВЕЕ ЗА ДРУГИОТ И ДРУГОТО

Новата поетска објава *Dom srca / Дом на срцето* од Милена Златеска (1964, Македонски Брод), доаѓа како потврда на препознатливите тематски кругови и поетика од нејзините претходни стихозбирки *Огниште*, *Ода на љубовта* и *Чувари на душата*. Изминатиот пат потврдува оти станува збор за авторка која што упатува оти поезијата не е само задача на денот, туку е нејзина голема љубов и творечка стратегија. Пишува и објавува на мајчиниот македонски и на хрватски јазик и периодот од појавата на поетскиот првенец е исполнет со настапи и гостувања ширум балканските простори и присуство во домашни и меѓународни антологиски и тематски избори. Судбината на откорнатикот Златеска ја има пресоздадено во активна и плодносна културна акција која ги негува и афирмира почитта, љубовта, довербата и соработката меѓу народите и државите. Зборовните наслови на нејзините книги се кратки, од еден до два збора, и точно го одредуваат инспиративниот врукот од поетски идеи и идеали. Секако треба да се забележи оти станува збор за поетеса која во секоја нова средба радува со сопствениот развиток и исчекорувања во творештвото во кое се стеснува просторот на личното/субјективно доживување и сè повеќе се отвораат границите на универзалните димензии и значења како релевантни естетски вредности на уметноста. Златеска е исполнета и во добра смисла на зборот опседната со моќта или поточно магијата на љубовта. Во уводната песна *Твоето име* се прави обид да се обединат невозможни нешта: се спојуваат небото и земјата, тишината и дождот го шепотат неговото име што е едвај чујна песна. Животот е вечна/бескрајна борба и треба полнозначно да се смислува и исполнува. Значи не станува збор за бајка, за приказни во кои според народната мудрост течат мед и млеко, туку за севкупноста на животот исполнет со минливост и бесмисла, апсурд и парадокс. На нив вешто укажува следната, втора песна *Лузна* оти во секое срце се крие некоја болка, раните ќе се залечат, но вечни остануваат лузните што ги оставил/создал мажот насилник.

Опсесивна тема на Милена Златеска се домот и семејството. На тоа упатува и посветата на сопругот и на трите ќерки. Таа и тој како животни сопатници со заклетва на верност и во добро и во зло се тестаментираат во женското писмо: *Ти се давам себеси, / ти давам по трошка од моето срце секој ден, / капка по капка од мојата душа, / моите*

очи кои со задоволство те гледаат, / овие раце кои не сакаат од тебе да се тргнат, / ден и ноќ би те милувале. Песната *Ти и јас* е своевидна химна за нивната бескрајна или поточно вечна и единствена љубов. Таа мисла и смисла ги исполнуваат и стиховите во песните: *Вечен оган, Ангел на твојата душа, Барам, Срцето на љубовта, Стојам во твоето срце, Виолина*. Љубовта е сопатник на душата што се распаѓа во туѓина (*Животен пат*), во клетата судбина на откорнатикот, во многу состојби и манифестации (тагата, болката, смртта, разделбите, недоразбирањата, недоумиците), а скриени зад секој агол чекаат за жесток отстрел. Може ли да се побегне од субдината или постои начин за нејзино прекројување. Можеби одговорот се крие во некои од стиховите на песната *Судбина: По голите карпи / ноќеска одев. / По ладнобез светло, / со расплетена коса, / барам дом, / во голиот камен. / Тој живот, во тој камен / некогаш беше убав*. Меѓу реалното и нестварното е сонот што Златеска почето го користи како тема. Загатнавме оти таа не пее само за себе и за своите најмили, туку не ретко го моли Господ за среќа и радост на сите луѓе (*Молитва, Песна на љубовта*). Слободата и среќата како идеали на цивилизацијата ги запишува единственото и незаменливо *Мајчино срце* кога се распаѓа и губи, го покажува апсурдот на животот кога неизбежно станува беспомошно и немоќно или едноставно клето/проклетство со човековото заробено тело. Или како пример ја имаме песната *Срце во камен* како лирска исповед и субјективен став кој поучува и предупредува. *Во каменот срцето ѝ чука, / во таа шума душата ми дише, / а мојот сон одлета на брегот од морето. / Стави ја раката на тој камен пред тебе, / те молам слушни го моето срце*. Мудроста е во умешноста да се користат/практикуваат туѓите искуства, сознајби и резултати.

Чувственото кога се преплетува со мисловното ги создава според нас највредните поетски творби на Златеска. Песните *Пат* и *Природата* се бори се метафори за минливоста и болката оти ништо повеќе не е како некогаш зашто душата останала на патот, а срцето е преплашено кога е болно и се таи вистината оти телото умира. Воспеан е и човекот-свер кој ги формирал превртените живот и свет. Од него посебно се одвојуваат стихови за големото зло пандемијата која човекот, просторот и времето ги преобрази во пекол. Верата или вербата во Господ кои се бележито присутни во спевот на Златеска го одразуваат нејзиниот систем на мислење и однесување кон енергиите вон од субјектот

кои го одредуваат неговото однесување. Во тие состојби и во оваа стихозбирка свое место и значење имаат стиховите кои ги одразуваат копнежите по татковината, детството и младоста, домашното огниште и првите љубовни немири (*Мојот дом, Божја волја, Патишта божји, Заспана, Кај старото огниште, Замрзната снегулка*). Краткиот стих соодествува со едноставноста и искреноста на поетскиот запис/исказ што секако е убава провокација за читателот. Да повториме: авторката пее за себе и пее за другите и другото што посебно е воочливо во вториот дел од книгата. Возвратната мера е етика и естетика на човекот од една и на авторот/авторката од друга страна. *Бидејќи таа сака да биде твој здив, / капка живот на твоето срце, / зрак сонце што те грее / и зеница на твоето око*. Или во песната *Вила и здив каде Таа беше негова Вила, / а тој нејзин здив. / Нејзината душа се всели во неговото срце, / како тоа чукаше, / така таа дишеше*. Радоста и тагата, вознесот и поразот ја поседуваат сопствената вредност тогаш кога има со кого да се споделат и со кого да се премости суницата што води до љубовта.

Новата двојазична стихозбирка *Dom srca / Дом на срцето* не е само вреден прилог на Милена Златеска и на издавачот Заедницата на Македонците во Република Хрватска, туку и на македонските творци кои живеат и создаваат на сите страни од светот. Тоа се тие македонски амбасадори кои на дело и на најдобро можен начин ја потврдуваат мудроста на Блаже Конески оти мајчиниот македонскиот јазик е нашата единствена татковина. Така во ова заитано време по патот на убавината и возвишеното чекорат едноставните, топли, човечки и човечни стихови/пораки и аманети на Милена Златеска.

Проф. д-р Васил Тоциновски

KAD SRCE POSTANE DOM, A DOM – CIJELI SVIJET

(Ka *Dom srca* / *Дом на срцето* Milene Zlateske)

1.

Poezija na čudesan način povezuje prostore i vremena.

U jednoj od najvažnijih makedonskih pjesničkih knjiga 20. stoljeća, objavljenoj 1939. upravo u Hrvatskoj, u kultnoj *Bijela svitanja* Koste Soleva Racina, premješteni su sljedeći stihovi: *Nema li srce, nema li / srce – srce srca, / srce – širina široko / srce – dubina duboko – / cijeli svijet da skupi, pa i da je / za ove grudi maleno?* Ovo dramatično pitanje, postavljeno u Racinovoj pjesmi „Pečal“, kao da će pronaći pregršt odgovora i poetskih odjeka u najnovijoj zbirci poezije *Dom srca / Дом на срцето* makedonske pjesnikinje Milene Zlateske, koja piše i na hrvatskom i na makedonskom jeziku, a koja duže vremena živi, radi i stvara u prekrasnoj Puli.

Naime, nije nimalo slučajno što ova Zlateskina pjesnička knjiga već u naslovu povezuje srce i dom, emocionalno središte čovjeka i dom shvaćen na racinovski način – kao *cijeli svijet*. U pjesničkom svijetu Milene Zlateske, naime, rodoljublje je organski povezano s ljubavlju prema ljudima i životu uopće. Za nju je dom svetinja i svijet je Dom. Nije slučajno što dvojezični (hrvatsko-makedonski) pjesnički rukopis otvara pjesma „Ime tvoje“, koja je artikulirana kao molitva: *Boga i nebo molim / čuvaj mi to ime, / tu pjesmu jedva čujnu*. U mitskom načinu razmišljanja, ime svega što postoji na ovom svijetu povezano je sa suštinom, sa samim bićem te pojave. Ako je Heidegger rekao da je jezik *kuća bića*, u Zlateskinjoj je poeziji ime one ili onoga što se voli je ugrađeno u srce, pa u njezinim stihovima čak i kiša *šapuće tvoje ime*.

2.

U stihovima iz pjesničke knjige *Dom srca*, upravo je srce „mjera za sve“, u Parmenidovskom smislu. U Zlateskinjoj poeziji ljudsko srce zapaža sve važne događaje, ali i sve traume; u potresnoj pjesmi „Ožiljak“, primjerice, upravo na suosjećanju sa ženom žrtvom obiteljskog nasilja, pjesnikinja poentira: *U svakom srcu krije se neka bol, / rane će zacijeliti, / ožiljci ostaju* .

No, upravo iz srca pjesnikinje, koja zna *da su brazde u srcu duboke*, dolazi hrabrost koja podrazumijeva ne samo suosjećanje sa žrtvom, već i poziv na akciju, savjetujući: *daj si snage, okreni glavu / puzeći idi*. U Zlateskinjoj poeziji, ljubav se ostvaruje upravo u srcu i kroz srce: *Dajem ti mrvicu mojeg srca svaki dan / kap po kap moje duše*, kaže pjesma „Ti i ja“, pjesma upućena suprugu, kojoj je posvećena zbirka poezije, zajedno s trima kćerima, djecom njihove ljubavi. Glavni epitet ljubavi u Zlateskinjoj poeziji je „beskrajna“, a u njezinim stihovima beskraj može osjetiti i živjeti ga baš srce, koje korača *beskrajnom stazom ljubavi* (kao u pjesmi „Te zime“).

U Zlateskinjoj poeziji, ljubav povezuje sva bića, pa tako i ljudsku ljubav s drugim oblicima života, poput ljubavi prema psu u pjesmi „On i ona“. Pjesma „Životni put“, u kojoj se između redaka sugerira tema života u „prokletoj tuđini“, pokazuje da srce voli i preko granica između života i smrti. Pjesma „Srce bez doma“ na dramatičan način obrađuje temu bezdomstva i nostalgije. Kao u antologiji „T’ga za jug“ K. Miladinova, u ovoj pjesmi srce čezne i tuguje za domom, pa lirski subjekt kaže: *Pustite moje srce da tuguje*. Ali snaga srca u ovim pjesmama simbolizirana je kroz vatru koja neprestano gori, kao što srce neprekidno kuca u grudima, tako je ljubav definirana kao „vječna vatra“ u srcu.

U lirskom svijetu Milene Zlateske, posebno su upečatljivi poetski pejzaži, kroz koje su uhvaćena različita raspoloženja i duševna stanja. Tako je potraga za ljubavlju u pjesmi „Tražim“ uhvaćena kroz putovanje i kretanje u različitim krajolicima: *Tražim taj vrh planine / taj duboki snijeg. / Tražim te njive / i njive žitom zasijane, / te trešnje i voćke*. U pjesmi „Bez daha“ bol pjesničkog subjekta poistovjećuje se s opisom prirode: *sve planine, legle, otežale, / sve se boli u srcu rastopile!* Ništa manje potresne nisu ni poetske slike iz pjesme „Sudbina“ (*Po golim stijenama / noćas sam bosa hodala*), u kojima hodanje bosih nogu po golim stijenama efektno dočarava tjelesnu i duševnu bol. Pjesma „Srce ljubavi“ podsjeća na jedan biser klasične kineske poezije, u kojoj bi pjesnik-lutalica izgradio svoj dom u srcu voljene. I u Zlateskinjoj pjesmi pjesnikinja nalazi svoj mir i svoj dom u srcu svoga dragog: *tvoje srce / moj je dom (...) zaspala sam u srcu svoje ljubavi*. U Zlateskinjoj intimnoj ljubavnoj lirici, san omogućava potpuno, bezrezervno sjedinjenje među voljenima, kao u stihu pjesme „Spavam u tvom srcu“: *ja moram biti u tvojim snovima / moram biti tvoj san i tvoja misao. / Jer, ja sam u tom srcu, / što u tebi spava*.

3.

Moglo bi se čak reći da ova Zlateskina zbirka pjesama nosi obilježja svojevrsne pjesničke kronike jedne ljubavi: kroz slike i zvukove, kroz prostore i vremena, kroz san i javu, stihovi bilježe staze i najljepše trenutke jedne duboko emotivne veze. Dakle, srce je sveprisutno u ovim pjesmama. *U kamenu mi srce kuca, / u toj šumi moja duša diše, / a moj san odletio na obali mora* – upravo srce putuje u pjesmi „Srce u kamenu“. Plemenito srce želi mir, ali ne samo za sebe, već i za cijeli svijet, kao u pjesmi „Svemir mira“, u kojoj pjesnikinja želi: *Neka nas ljubav vodi / stazom zvijezda, / u svemiru mira.*

No, iza potrebe za mirom, koji je svijetu uvijek potreban, u ovim pjesmama stoji nepomućena ljubav, ali i patnje tematizirane u velikom broju pjesama. *Kako opisati bol duše?* – pita se pjesnikinja u pjesmi „Srce majke“. U ovim pjesmama nije slučajno srce prikazano kao magma duševnog života, tako da boli u ovim pjesmama najjače prolaze kroz srce, kao u stihovima pjesme „Priroda se bori“: *Počelo je srce boljeti, / a kad srce oboli, / umire cijelo tijelo.* Kako je pjesnikinja zabrinuta za sudbinu objektivne prirode cijele planete, taj holistički pristup prisutan je i u njezinim molitvama. Ona moli za sve nas: *U tišini molim, za svaku dušu ovoga svijeta!*

Kao što se u Racinovoj pjesmi „Tatunčo“ kaže *kuća cijelog svijeta bratska mi je*, da je cijeli svijet kuća moga brata, u Zlateskinim pjesmama pjesnikinja moli doslovno za sve, upravo zato što je svjesna koliko je ljudska sreća prolazna i krhka, kako se čovjek lako mijenja u zvijer (kao u istoimenoj pjesmi); kako se sudbina lako može poigrati s ljudima koji su osuđeni živjeti u *sebičnom svijetu* (kao u pjesmi „Žena u plamenu“); kako lako ljudske tragedije dovedu do *tuge, plača i vrištanja* (kao u pjesmi „U sred proljeća“); ali i kako se stapaju okusi pelina i šećera (kao u istoimenoj pjesmi). Otuda bismo mogli zaključiti da je u ljubavnoj lirici Milene Zlateske srce i dovoljno duboko i dovoljno široko i dovoljno osjetljivo i dovoljno mudro da može ostvariti ideal iz Racinove pjesme – *okupiti cijeli svijet!* U poeziji srce postaje i ostaje dom, a dom se pretvara u cijeli svijet.

Prof. dr. Vladimir Martinovski

КОГА СРЦЕТО СТАНУВА ДОМ, А ДОМОТ – ЦЕЛ СВЕТ

(Кон *Dom srca / Дом на срцето* од Милена Златеска)

1.

Поезијата на чудесен начин ги поврзува просторите и времињата. Во една од најзначајните македонски поетски книги на XX век, отпечатена во 1939 г. токму во Хрватска, во култната *Бели музри* на Коста Солев Рацин се поместени следниве стихови: *Нема ли срце, нема ли / срце – на срце срцето, / срце – ширини широко / срце – длабини длабоко – / цел свет да збере, па и да е / за вија гради малечко?* Ова драматично прашање, поставено во рациновата песна „Печал“, како да наоѓа грст одговори и поетски одгласи во најновата стихозбирка *Dom srca / Дом на срцето* на македонската поетеса Милена Златеска, која создава и на хрватски и на македонски, а која подолого време живее, работи и твори во прекрасната Пула.

Имено, не е воопшто случајно што оваа поетска книга на Златеска уште во насловот ги поврзува срцето и домот, емотивното средиште на човекот и домот сфатен рациновски – како *цел свет*. Во поетскиот свет на Милена Златеска, имено, домољубието е органски поврзано со љубовта кон луѓето и кон животот воопшто. За неа домот е свет и светот е Дом. Не случајно двојазичниот (хрватско-македонски) поетски ракопис се отвора со песната „Твоето име“, која е актикулирана како молитва: *Го молам Бога и небото / чувај ми го тоа име, / таа едвај чујна песна*. Во митскиот начин на размислување, името на сè што постои на овој свет е поврзано со суштината, со самото битие на таа појава. Ако Хајдегер велеше дека јазикот е *куќа на битието*, во поезијата на Златеска, името на она или оној што се љуби е вградено во срцето, така што во нејзините стихови дури и дождот *го шепоти твоето име*.

2.

Во стиховите од поетската книга *Дом на срцето*, токму срцето е „мерило за сè“, во Парменидовска смисла. Во поезијата на Златеска човековото срце ги забележува сите битни настани, но и сите трауми;

во потресната песна „Лузна“, на пример, токму врз емпатијата со жена која е жртва на семејно насилство, поетесата поентира: *Во секое срце некоја болка се крие, / раните ќе зацелат, / лузните остануваат.* Но токму од срцето на поетесата, кое знае дека *браздите во срцето се длабоки*, произлегува и храброста која подразбира не само сочувствување со жртвата, ами и повикување на акција, советувајќи: *дај си снага, заврти глава / ползејќи замини.* Во поезијата на Златеска, љубовта се остварува токму во и преку срцето: *ти давам по трошка од моето срце секој ден / капка по капка од мојата душа*, се вели во песната „Ти и јас“, песна адресирана кон сопругот, кому му е посветена стихозбирката, заедно со трите ќерки, рожбите на нивната љубов. Главниот епитет на љубовта во поезијата на Златеска е „бескрајна“, а во нејзините стихови бескрајот може да го почувствува и да го живее токму срцето, кое чекори по *бескрајната патека на љубовта* (како во песната „Таа зима“).

Во поезијата на Златеска, љубовта ги поврзува сите суштества, вклучувајќи ја човековата љубов со другите форми на живот, како што е љубовта кон песот во песната „Тој и таа“. Песната „Животен пат“, во која меѓу редови е сугерирана и темата на живеењето во „проклета тугина“, покажува дека срцето љуби и отаде границите меѓу животот и смртта. Песната „Срце без дом“ на драматичен начин ја обработува темата на обездоменоста и носталгијата. Како во антологиската „Тга за југ“ од К. Миладинов, во оваа песна срцето копнее и тагува по домот, па лирскиот субјект вели: *Пуштете го моето срце да тагува.* Но моќта на срцето во овие песни е симболизирана преку огнот кој постојано гори, исто како што срцето непрестано чука во градниот кош, така и љубовта е дефинирана како „вечен оган“ во срцето.

Во лирскиот свет на Милена Златеска, особено се впечатливи поетските пејзажи, преку кои се доловуваат различните расположенија и состојби на духот. Така, љубовната потрага во песната „Барам“ е доловена преку патување и движење во различни пејзажи: *Го барам тој врв на планината / тој длабок снег. / Ги барам тие ниви / и полињата со жито посеани, / тие цреши и овошки.* Во песната „Без здив“, болката на поетскиот субјект е поистоветена со описот на природата: *сите планини, легнале, натежнале, / сета болка во срцето се стопила!* Не помалку потресни се и поетските слики од песната „Судбина“ (*По голите карпи / ноќеска боса одев*), во која и босоногото чекорење по голите карпи ефектно ја доловува физичката

и душевната болка. Песната „Срцето на љубовта“ потсетува на еден бисер на класичната кинеска поезија, во која поетот-талкач би го изградил својот дом во срцето на саканата. И во песната на Златеска, поетесата го наоѓа својот мир и својот дом во срцето на саканиот: *твоео срце / е мој дом (...) заслав во срцето на својата љубов*. Во интимистичката љубовна лирика на Златеска, сонот овозможува целосно, безрезервно спојување меѓу саканите, како во стиховите од песната „Спијам во твоето срце“: *јас морам да бидам во твоите соништа / морам да бидам твој сон и мисла твоја. / Бидејќи, јас сум во тоа срце, / што во тебе спие*.

3.

Би можело дури и да се каже дека оваа стихозбирка на Златеска ги носи обележјата на еден вид поетска хроника на една љубов: преку сликите и звуците, преку просторите и времињата, преку сонот и јавето, стиховите ги бележат врвиците и најубавите мигови на една длабока емотивна врска. Затоа, срцето е сеприсутно во овие песни. *Во каменот срцето ми чука, / во таа шума душата ми дише, / а мојот сон одлета на брегот од морето* – патува токму срцето во песната „Срце во камен“. Благородното срце посакува мир, но не само за себе, туку и за целиот свет, како во песната „Космос на мир“, во која поетесата посакува: *Љубовта нека не води / по патот на ѕвездите, / во космосот на мирот*.

Но зад потребата за мир, кој му е секогаш потребен на светот, во овие песни стои и непоматената љубов, но и страдањата тематизирани во голем број песни. *Како да се опише болката на душата?* – се прашува поетесата во песната „Мајчино срце“. Во овие песни не случајно срцето е прикажано како магма на емотивниот живот, така што и болките во овие песни најсилно минуваат низ срцето, како во стиховите од песната „Природата се бори“: *Почна срцето да боли, / а кога срцето ќе се разболи, / умира целото тело*. Како што поетесата е загрижена за судбината на целтата природа на целата планета, тој холистички пристап е присутен и во нејзините молитви. Таа се моли, за сите нас: *Во тишина молам, за секоја душа на овај свет!*

Слично како што во рациновата песна „Татунчо“ се вели *куќа цел свет братски ми е*, во песните на Златеска поетесата се моли буквално

за *сите*, токму поради тоа што е свесна колку е минлива и кршлива човековата среќа, колку лесно човекот може да се претвори во ѕвер (како во истоимената песна); колку лесно може судбината да си поигра со луѓето кои се осудени да живеат во еден *себичен свет* (како во песната „Жена во пламен“); колку лесно човековите трагедии доведуваат до *редење, плачење и врискање* (како во песната „Во средината на пролетта“); но и колку се претопуваат вкусовите на пелинот и шеќерот (како во истоимената песна). Оттука, би можеле да констатираме дека во љубовната лирика на Милена Златеска, срцето е и доволно длабоко и доволно широко и доволно чувствително и доволно мудро за да може да го оствари идеалот од песната на Рацин – *цел свет да збере!* Во поезијата срцето станува и останува дом, а домот се претвора во цел свет.

Проф. д-р Владимир Мартиновски

*Neka nas ljubav vodi
na putu zvijezda
u kozmosu mira*

Ljubav kao životni motiv, putokaz i moć *Osvrt zbirke pjesama Milene Zlateske, Dom srca*

U pokušaju književnog sagledavanja pete dvojezične zbirke poezije pjesnikinje Milene Zlateske, nisam mogla a da se ne osvrnem na ranije objavljene zbirke poezije, da vidim koliko su različite, koliko su slične i imaju li elementa koji ih povezuje. Dvojezična zbirka pjesama pod naslovom *Dom srca* sadrži 91 pjesmu, koje nisu podijeljene u cikluse. Poredane su kronološki, kako su i nastale. Ovakav način rasporeda pjesama u izdanju daje posebnu živost i dinamičnost iskazu i čini se da se pjesnikinja ne brani od vanjskog svijeta. Čitatelju daje pristup svojoj auri, bez straha da će je netko povrijediti ili ugroziti. I to je jedan od razloga koji doprinose da se pjesme odlikuju esencijalno lirskim, poetskim izrazom proživljavanja trenutka i pažljivog osluškivanja vlastitog unutarnjeg glasa i primanja vanjskih senzacija. Pjesme u ovoj najnovijoj zbirci zajedno s pjesmama iz njezinog cjelokupnog opusa grade međusobne veze, diskretne, ali i duboke. Zapravo, ova posljednja peta zbirka poezije prerađuje, stapa i spaja prethodne elemente, situacije i kontekste i stvara novo djelo. Pjesnikinja Zlateska ulaže poseban trud i tematsku raznolikost u kojoj su prisutni zavičaj, prijatelji, životni suputnik, kćeri, vjera, priroda, povezuje ju sa zajedničkim elementom Ljubav i zajedno s prethodnim zbirkama stvara snažnu i jasnu cjelinu. Ljubav se ističe kao vezivni element i stoji iznad svih tema i drugih motiva. Ljubav je postojana, ona je vječna vatra i gotovo opsesivna tema u svim njezinim stihovima, svojevrsni vrijednosni kriterij života o kojem promišlja polazeći od sebe i vlastitog iskustva. I posveta na početku ove zbirke pjesama koja glasi „Zbirku pjesama „Dom srca“ posvećujem našem trideset godina sretnom životu u neizmjerne ljubavi i radosti s voljenim suprugom Ratkom i našim kćerima Mihaelom, Marinelom i Magdalenom u prekrasnom gradu Puli sa zalaskom sunca koje se kupa u moru, a stihovi propadaju s njim“, već daje naslutiti njezinu namjeru da nam kaže kako je neizmjerne ljubav zapravo njezin životni motiv, ali i moć, moć dijeljenja, moć podnošenja, davanja ne tražeći ništa zauzvrat i primanja ljubavi kada joj se daje i na taj način stvoriti svojevrsni lanac inspiracije koju pretače u stihove. Čitajući ove stihove, podsjećamo se da je naša sreća snažno

uvjetovana našim odnosima s drugim ljudima, a ljubav je, iako ne jedina, svakako jedna od sila koje pokreću svijet. Određuje koga volimo, kako volimo, što nas inspirira, kako pronaći sreću kroz bliske odnose s drugima, kako to učiniti da nam se dogodi, spontano i potajno. Ljubav je nositelj svih naših transformacija, dobrih i loših, plemenitih i neplemenitih, ona je stvaralački čin, znak koji se stavlja na odnos muškarac-žena, majka-dijete, prijatelj-neprijatelj, čovjek-sudbina, on-ona, ja-ti, bolest-zdravlje: *Ti i ja, / moja vječna, / jedina ljubav.*

Za Milenu je ljubav smisao njenog postojanja i opstanka, ona je molitva, moli za sebe: *Molim Boga i nebo / čuvaj mi to ime, / tu pjesmu jedva čuju, / te oblake i crnu paučinu / koju mi kiša na molitvu nosi, / što šapuće tvoje ime,* i opet moli za sve znane i neznane ljude, jer vjeruje da molitva djeluje: *O, Gospodi! / Samo Tebi mogu reći, / smiluj se. / Samo Tebe / za život Te mogu moliti. / Za sebe, / za njega, / za sve nas, / a i za one / koji su nepoznati.*

Milena Zlateska pjeva i o Ljubavi opterećenoj brigama i nedoumicama, ali i o vremenu koje liječi rane: *Ti ženo! / Što Bog s tobom plače, / daj si snage, okreni glavu / puzeći idi. / Znaj! / U svakom srcu krije se neka bol, / rane će zacijeliti, / ožiljci ostaju.*

Njezini su lirski stihovi ispovijest o ljubavi prema netaknutoj ljepoti, o snovima i nadi u sutra, o životu punom dilema i briga, o ljubavi prema domovini, onoj iz koje potječe, ali i onoj koja joj je druga domovina, u kojoj je dobrodošla i u kojoj je zapravo njezin život. S mirom u duši pjeva o životu, daje život i smisao riječima, gradi vlastitu i prepoznatljivu poetiku, a s velikom strašću naglas čita svoje pjesme.

Bogat stvaralački opus Zlateske, o čemu svjedoči i ova peta po redu zbirka pjesama, osim autorske, ima još jednu dodatnu vrijednost u kontekstu hrvatsko-makedonskih kulturnih veza. Kroz aktivnosti i predsjedanje s MKD-om „Sv. Kiril i Metodij“, osobnim angažmanom i osobnim primjerom čuva i prezentira makedonski jezik, poštuje hrvatski jezik i održava bitnu komunikaciju sa sredinom u kojoj živi. Sve njezine zbirke su objavljene na oba jezika. Brojna pjesnička čitanja i promocije na kojima sudjeluje, a koje i sama često organizira bilo u sklopu programa MKD-a „Sv. Kiril i Metodij“, ili posebno, poseban su doprinos makedonskoj i hrvatskoj stvaralačkoj kulturi. Uvijek je u društvu značajnih pjesničkih imena iz Makedonije, Hrvatske i cijele regije te je dobitnica brojnih i vrijednih nagrada za poeziju.

Naslov zbirke *Dom srca* sadrži dva vrlo snažna koncepta, koncept stvaranja, voljenja i čuvanja doma svim srcem, gdje god on bio. To najbolje osjećaju ljudi poput Milene Zlateske, koji imaju dvije domovine, dva doma, govore dva jezika i imaju jedno srce, pa je njima lako poistovjetiti se i uživati u čitanju pjesama, koje je za sve njih ona stvarala.

Prof. dr. Natalija Popovska
Direktorica makedonskog KIC-a u Zagrebu

*Љубовта нека нè води
по патот на ѕвездите,
во космосот на мирот*

Љубовта како животен мотив, патоказ и моќ *Осврт кон збирката песни на Милена Златеска, Дом на срцето*

Во обидот за книжевна опсервација на петтата двојазична поетска збирка на поетесата Милена Златеска, не можев, а да не се осврнам и на претходните објавени поетски збирки, за да видам колку се тие различни, а колку исти и дали имаат некој елемент кој ги поврзува. Двојазичната збирка песни, насловена *Дом на срцето*, содржи 91 песна, кои не се поделени во циклуси. Тие се подредени хронолошки, онака како што настанувале. Овој начин на поставеност на песните во изданието, дава една посебна животност и динамичност во исказот и се чини дека поетесата не се брани од надворешниот свет. Таа дава пристап на читателот во нејзината аура, без да се плаши дека некој ќе ја повреди или загрози. И ова е една од причините што придонесува песните да се одликуваат со суштествено лирски, поетски израз на доживување на мигот и внимателно слушање на сопствениот внатрешен глас и примање надворешни сензации. Песните во оваа последна збирка заедно со песните од нејзиното целокупно творештво градат меѓусебни врски, дискретни, но и длабоки. Всушност, оваа последна петта поетска збирка ги преработува, претопува и спојува, претходните елементи, ситуации и контексти и создава ново дело. Поетесата Златеска вложува посебен труд и тематската различност во која се присутни татковината, пријателите, животниот сопатник, ќерките, верата, природата, ја поврзува со заедничкиот елемент Љубов и заедно со претходните збирки создава една силна и јасна целина. Љубовта се издвојува како врзувачки елемент и стои над сите теми и други мотиви. Љубовта е постојана, таа е вечен оган и речиси опсесивна тема во сите нејзини стихови, своевиден вредносен критериум на животот кој таа го промислува тргнувајќи од себе и од сопственото искуство. И посветата на почетокот од оваа збирка песни, која гласи „*Збирката песни „Дом на срцето“ ја посветувам на триесет години среќен живот во неизмерна љубов и радост со мојот сакан сопруг Ратко*

и нашите ќерки Михаела, Маринела и Магдалена во овој прекрасен град Пула со заоѓањето на сонцето кое се капе во морето, а стиховите пропаѓаат со него“, веќе ја навестува нејзината намера да ни каже дека неизмерната љубов, е всушност нејзиниот животен мотив, но и моќ, моќ да сподели, моќ да издржи, да даде без да бара нешто за возврат и да прими љубов кога и се дава и на тој начин да создаде своевиден ланец на инспирација која ја преточува во стихови. Читајќи ги овие стихови, се потсетуваме дека нашата среќа е силно условена од односите со другите луѓе, а љубовта, иако не е единствена, секако е една од силите кои го движат светот. Таа одредува кого сакаме, како сакаме, што не инспирира, како да ја најдеме среќата преку блиските односи со другите, како таа да ни се случи, спонтано и таинствено. Љубовта е носител на сите наши преобразби, добри и лоши, благородни и неблагородни, таа е творечки чин, знак кој се поставува на релација маж-жена, мајка-дете, пријател-непријател, човек-судбина, тој-таа, јас-ти, болест-здравје: *Ти и Јас, / моја вечна, / единствена љубов.*

За Милена љубовта е смислата на нејзиното постоење и на опстојувањето, таа е молитва, моли за себе: *Го молам Бога и небото / чувај ми го тоа име, / таа едвај чујна песна, / тие облаци и црната пајажина / што дожд во молитва ми ги носи, / што го шепоти твоето име,* и повторно, моли за сите знајни и незнајни луѓе, бидејќи верува дека молитвата има дејство: *О, Господе! / Само Тебе можам да ти речам, / смилуј се. / Само Тебе / за живот можам да Те молам. / За себе, / за него, / за сите нас, / а и за тие / што се непознати.*

Милена Златеска пее и за Љубов обременета со грижа и дилема, но и за времето кое ги лекува раните: *Ти жено! / Што и Господ со тебе плаче, / дај си снага, заврти глава / ползејќи заминува. / Знај! / Во секое срце некоја болка се крие, / раните ќе зацелат, / лузните остануваат.*

Нејзината лирика е исповед за љубовта спрема недопрените убавини, за сонот и надежта во утрешниот ден, за животот полн со дилеми и грижи, за љубов кон татковината, онаа од која што доаѓа, но и во онаа која е нејзина втора татковина, во која е добредојдена и во која е всушност нејзиниот живот. Со спокој во душата, таа го опева животот, им дава живот и смисла на зборовите, гради своја и препознатлива поетика, а со голема страст гласно ги чита своите песни.

Богатиот творечки опус на Златеска, за кој сведочи и оваа петта по ред збирка песни, освен авторството, има и друга дополнителна вредност во контекст на хрватско-македонските културни врски. Преку активностите и претседателствувањето со МКД „Св. Кирил и Методиј“, преку својот личен ангажман и личен пример го чува и презентира македонскиот јазик, го почитува хрватскиот јазик и одржува суштествена комуникација со средината во која живее. Сите нејзини збирки се објавени на двата јазика. Бројните поетски читања и промоции на кои учествува, а кои и самата често ги организира било како дел од програмата на МКД „Св. Кирил и Методиј“ или посебно, се посебен придонес кон македонската и хрватската творечка култура. Таа е секогаш во друштво на значајни поетски имиња од Македонија, Хрватска и од целиот регион и добитничка е на бројни и вредни награди за поезија.

Насловот на збирката *Дом на срцето*, содржи два многу силни концепти, концептот на создавање, сакање и чување на домот со цело срце, каде и да е тој. Тоа најдобро го чувствуваат токму луѓето како Милена Златеска, кои имаат две татковини, два дома, зборуваат на два јазика, а имаат едно срце и затоа е лесно да се поистоветат и да уживаат во читањето на песните, кои за сите нив таа ги создала.

Проф. д-р Наталија Поповска
Директорка на македонскиот КИЦ во Загреб

Dom srca

– recenzija

Milena Zlateska pjesnikinja je s programatskim zadatkom srca: približiti ljubav svijetu, odnosno čitatelju. Sa svakom novom knjigom dokazuje svoju misiju. Ljubav je vječna, arhetipska tema, jer se svako ljudsko biće može zateći u klupku emocija, no rijetki su oni koji spoznaju uzvišenu ljubav od zanosa do patosa što u stihovima zbirke “Dom srca” kroz profinjene stilske figure “kap po kap duše” autorica prostire pred nas. To jest njezina intimna istina, ali ona je univerzalna poruka. Kroz tanahne impresije, snažne ekspresivne rečenice, kroz crnu paučinu između neba i zemlje, kroz eros i thanatos, autorica tka nisku riječi kao posljedicu stvaranja i gradnje odnosa između žene i muškarca koje povezuje ljubav. Iskrena, čista, nježna, postojana, jedina, vjerna – sebi i Bogu.

U neprekidnoj igri i smjeni iluzije i stvarnosti, događa se napetost i oslobođenje putem bijega u lirsko. Sudbine se nižu, patnja i bol, vezanost koja donosi uvenuće bića kroz nesretnu ljubav, no izlaz iz tunela patnje je samo jedan – skupiti hrabrosti i snage za odlazak kada nije dobro u zlostavljačkom odnosu.

Stihovi nude nadu u bolji život, jer nema teškoće koja se ne bi mogla prevladati.

Možemo li umjetnošću prevladati svoju osobnu povijest i predati je budućim naraštajima? Uvijek, jer tu nam iznova pomaže ljubav. Ovaj put širimo vidokrug s osobnog na opće, a to je autorici domovina. Mjesto u srcu. Izvor, zavičaj, mjesto rođenja, ishodište, krajobraz, mjesto iz kojeg smo se otisnuli u život na drugo mjesto. Metafora kojoj se vraćamo, koja živi u nama i nosimo je sa sobom ma gdje bili. To jest univerzalna poruka jer svi mi se nalazimo u pjesmama Milene Zlateske, onaj dio nas koji stremi k ljubavi, čistoći, idealizmu, vjeri. Pjesme odlikuje jednostavnost stila iza kojeg se skriva prava mudrost. Idealizacija ljubavi ravna je njemačkim kao i francuskim romantičarima i metafizičarima u svjetskoj literaturi iz književne povijesti.

Zbirka “Dom srca” eklektički je satkana od niza već objavljenih pjesama u uglednim zbornicima poezije, kako domaćih tako i međunarodnih te je time zaslužila svoje mjesto na tragu autoričinih već znanih motiva okrunjenih u

zreli poetski manifest kako živjeti zdrav i sretan život u ljepoti kojom smo svi okruženi samo ako dobro otvorimo oči.

Maja Gregl,
dramaturginja i spisateljica

Дом на срцето

– рецензија

Милена Златеска е поетеса со програмска задача во срцето: да ја доближи љубовта до светот, односно до читателот. Со секоја нова книга ја докажува својата мисија. Љубовта е вечна, архетипска тема, бидејќи секое човечко суштество може да се најде во топка од емоции, но малку се оние кои ја познаваат возвишената љубов од екстаза до патос, која во стиховите од збирката „Дом на срцето“ преку префинети стилски фигури „капка по капка од душата“ авторката го постила пред нас. Тоа е нејзината интимна вистина, но тоа е универзална порака. Преку суптилни впечатоци, силни изразни реченици, низ црната мрежа на пајакот меѓу небото и земјата, преку еросот и танатосот, авторот ткае ниски зборови како резултат на создавање и градење врска меѓу жената и мајот која е врзана со љубов. Чесна, чиста, нежна, непоколеблива, единствена, верна – на себе и на Бога.

Во континуираната игра и алтернација на илузијата и реалноста, тензијата и ослободувањето се случуваат преку бегство во лирското. Судбини се редат, страдање и болка, приврзаност која носи овенување на битието преку несреќна љубов, но има само еден излез од тунелот на страдањето – да собереш храброст и сила да заминеш кога не е добро во навредлива врска. Стиховите нудат надеж за подобар живот, бидејќи не постои тешкотија што не може да се надмине. Можеме ли да ја искористиме уметноста за да ја надминеме нашата лична историја и да ја пренесеме на идните генерации? Секогаш, затоа што тука љубовта ни помага повторно и повторно. Овојпат го прошируваме видокругот од личното кон општо, а тоа за авторката е татковината. Место во срцето. Извор, татковина, родно место, потекло, пејзаж, местото од кое тргнавме во животот на друго место. Метафора на која се враќаме, која живее во нас и ја носиме со нас каде и да одиме. Ова е универзална порака затоа што сите сме во песните на Милена Златеска, оној дел од нас што се стреми кон љубов, чистота, идеализам, верба. Песните се одликуваат со едноставноста на стилот зад кој се крие вистинска мудрост. Идеализацијата на љубовта е еднаква на германските, но и на француските романтичари и метафизичари во светската литература од книжевната историја.

Збирката „Дом на срцето“ е еkleктички исткаена од низа песни веќе

објавени во угледни збирки поезија, домашни и меѓународни, и со тоа си го заслужи своето место на трагата на веќе познатите мотиви на авторката крунисани во зрел поетски манифест како да се живее здрав и среќен живот во убавината со која сите сме опкружени само ако добро ги отвориме очите.

Маја Грегл,
драматург и писателка

TVOJE IME

Danas molim Boga i nebo,
blijede oblake što ih nebo nosi,
crnu paučinu što visi,
spaja nebo i zemlju.

Molim u tišini
koja odavno vlada svijetom.
Jedva čujna pjesma njezina
ušla je u život, u molitvi
kroz vrata obzora,
otvorila je oči,
šaputala tvoje ime.
Molim Boga i nebo
čuvaj mi to ime,
tu jedva čujnu pjesmu,
te oblake i crnu paučinu
što mi kišu u molitvi nose
što šapuću tvoje ime.

23.10.2019.

ТВОЕТО ИМЕ

Денеска го молам Бога и небото,
бледите облаци што небото ги носи,
црната пајажина што виси,
го спојува небото и земјата.

Молам во тишина
која оддамна владее со светот.

Едвај чујната песна нејзина
влезе во животот, во молитвата
низ вратата на хоризонтот,
ги отвори очите,
го шепотеше твоето име.

Го молам Бога и небото
чувај ми го тоа име,
таа едвај чујна песна,
тие облаци и црната пајажина
што дожд во молитва ми ги носи,
што го шепоти твоето име.

23.10.2019.

YOUR NAME

Today I pray to God and sky,
the pale clouds that the sky bears,
black spiderweb that hangs,
it connects sky and earth.

I pray in silence,
which rules the world since long time ago.

Hardly an audible her song
it came into life, into prayer
through the horizon door,
it opened her eyes,
whispered your name.

I pray to God and sky
to keep that name for me,
that barely audible song,
those clouds and black spiderweb,
that carry rain to me in a prayer,
that are whispering your name.

OŽILJAK

Ti ženo!
Kakvo ti je danas lice,
jesu li zacijelile rane?
Znam ožiljke nosiš,
brazde u srcu su duboke.
No krvave usne žele ga ljubiti,
polomljene ruke ga zagrliti,
plave, natečene oči s krvavim suzama
samo njega žele gledati.

Ti ženo!
I plod u utrobi što ti plače
i to dijete na grudima što nosiš
krvave suze liju,
i ti opet u zagrljaj mu trčiš.
Osakaćena s ranama i ožiljcima,
u krvi i modricama vučeš se
samo da dopuziš do njega,
samo da ga dodirneš.

Ti ženo!
On je dušu u tebi ubio,
uzdah ti je uzeo!
I Bog je zaplakao,
kad je on ruku digao,
na Anđela od žene!
I dječje krikove Bog je čuo,
plač jednog iznemoglog srca!
Ta ubijena duša u tebi ženo kune ga!
S kakvim mlijekom ga je majka dojila,
kakve su ga ruke podigle,

koji je duh u njega ušao,
kakvo srce kuca u tom tijelu,
tijelo zvijeri, đavola,
tijelo bezdušnog čovjeka.
I Bog je zaplakao
od dječjih bolnih krikova,
od bolnih udisaja Anđela od žene!
Ti ženo!
Što i Bog s tobom plače,
skupi snagu, okreni glavu
i puzeći idi.
Znaj!
U svakom srcu neka bol se skriva,
rane će zacijeliti,
ožiljci ostaju.

25.11 2019.

ЛУЗНА

Ти жено!
Какво е денеска лицето,
зацелија ли раните?
Знам лузните ги носиш,
браздите во срцето се длабоки.
Но крвавите усни сакаат да го бакнуваат,
искршените раце да го гушкаат,
модрите, потечени очи со крвавите солзи
само него сакаат да го гледаат.

Ти жено!
И плодот во утробата што ти плаче
и тоа дете на гради што го носиш
крвави солзи лие,
и ти пак в преградка му трчаш.
Осакатена со рани и лузни,
во крв и модрици се влечеш
само да долазаш до него,
само да го допреш.

Ти жено!
Тој душата во тебе ја уби,
здивот ти го зеде!
И Господ заплака,
кога тој рака дигна,
ти Ангел од жена.
И детските крикови Господ ги слушна,
плачот на едно изнемоштено срце!
Таа убиена душа во тебе жено го колне!
Со какво млеко мајка го задоила,
какви раце го подигнале,

кој дух во него е влезен,
какво срце чука во тоа тело,
тело на свер, на ѓавол,
тело на бездушен човек.

И Господ заплака
од детските болни крикови,
од болните издишки на Ангелот од жена!

Ти жено!
Што и Господ со тебе плаче,
дај си снага, заврти глава
ползејќи замини.

Знај!
Во секое срце некоја болка се крие,
раните ќе зацелат,
лузните остануваат.

25.11.2019

SCAR

You woman!

What is your face like today,
have the wounds healed?

I know the scars you're wearing,
the furrows in the heart are deep.

But bloody lips want to love him,
broken arms hug him,
blue, swollen eyes with bloody tears
they just want to watch him.

You woman!

And the fruit in your womb that cries
and that child on your chest that you carry

bloody tears flow,

and you run into his arms again.

Mutilated with wounds and scars,
you are dragged in blood and bruises

just crawl up to him,

just to touch it.

You woman!

He killed the soul in you,
he took your breath away!

And God wept,
when he raised his hand,
to the Angel of the Woman!

And the children's cries were heard by God,
the cry of a weary heart!

That murdered soul in you woman curses him!

With what milk did his mother breastfeed him,
what hands raised him up,

which spirit entered into him,
what a heart beats in that body,
the body of the beast, the devil,
the body of a soulless man.

And God wept
from children's painful cries,
from the painful breaths of the Angel of the woman!

You woman!
As God weeps with you,
gather strength, turn your head
and crawling away.

Know!
Let there be pain in every heart,
the wounds will heal,
the scars remain.

25.11.2019.

TI I JA

Poklanjam sebe tebi,
poklanjam mrvicu moga srca svaki dan,
kap po kap moje duše,
moje oči koje te sa slašću gledaju,
ove ruke koje se ne žele od tebe maknuti,
dan i noć bi te milovale.

Poklanjam ti sve moje,
dvadeset i osam godina mog života.

Mrvicu srca i kap po kap duše,
svaki dan i noć.

Ma, uzeo si me svu,
onaj dan prije Božića,
kao pahuljica snijega pala sam

u tvojim rukama,
u tvom zagrljaju.

U toj ledenoj noći,
među lampionima,

u snijegu,
samo Ti i Ja,
moja vječna,
jedina ljubavi.

15.12.2019.

ТИ И ЈАС

Ти се давам себеси,
ти давам по трошка од моето срце секој ден,
капка по капка од мојата душа,
моите очи кои со задоволство те гледаат,
овие раце кои не сакаат од тебе да се тргнат,
ден и ноќ би те милувале.

Ти давам сè мое,
дваесет и осум години од мојот живот.
Трошка срце и капка, по капка душа,
секој ден и ноќ.

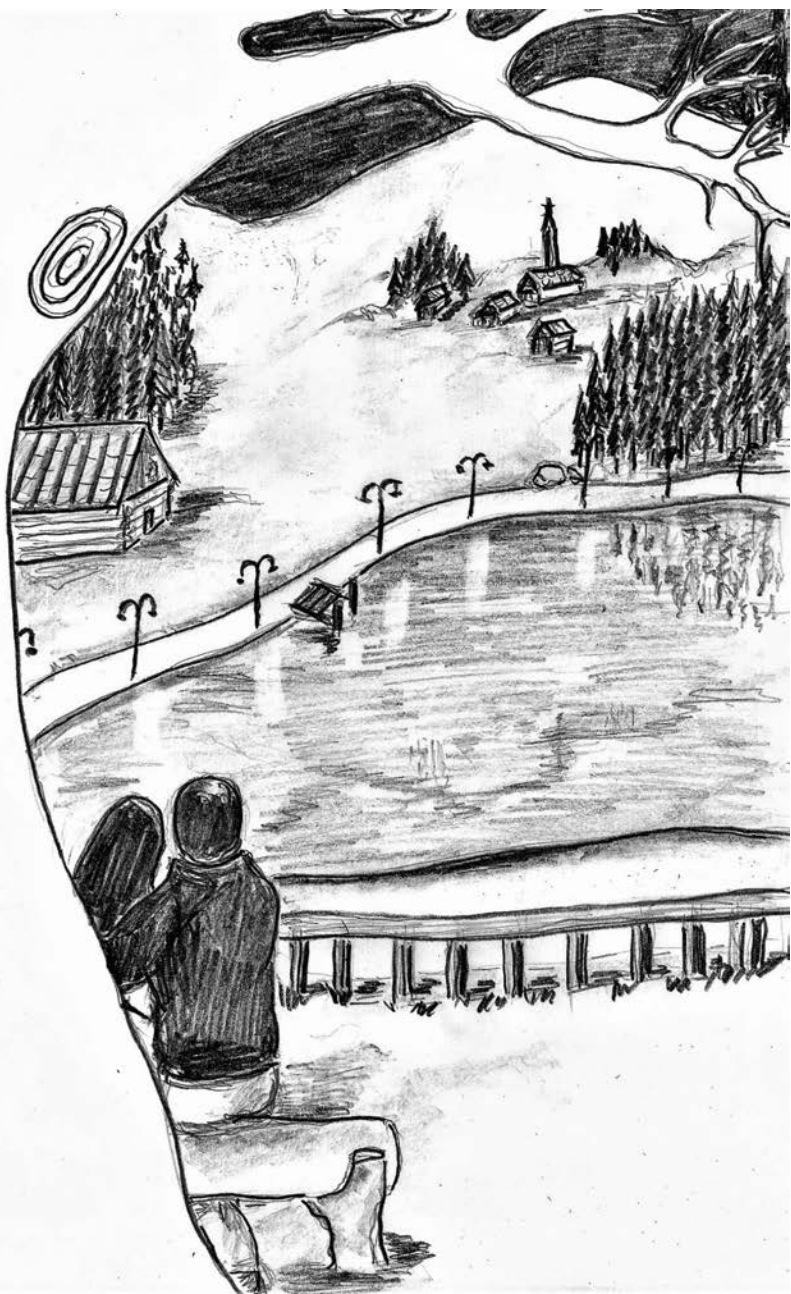
Ме зеде сета,
тој ден пред Божиќ,
како снегулка паднав
во твоите раце,
во твојата преградка.

Во таа ладна ноќ,
меѓу лампионите,
во снегот,
само Ти и Јас,
моја вечна,
единствена љубов.

15.12.2019.

TA ZIMA

Ponijele su me te stope
u planinske duboke snjegove,
u toj zimi toplo zagrlio si me, uzeo, prisvojio.
I danas po njima hodam, u život me vode,
iz zime, u zimu, u svako godišnje doba,
po beskrajnom putu ljubavi slijedim ga.
I dobila sam krila, poletjela sam u nebeski zagrljaj,
u tamu beskrajnosti,
u život jednog vremena.
I Sunce ugrijalo me, Mjesec osvijetlio,
poletjela sam u svemir nemirnih duša,
među zvijezdama u noći našla sam svoj mir,
našla sam spokoj jedne beskrajne ljubavi.
Baš u toj zimi, u planinske duboke snjegove
povele su me te stope.
I danas nemir duše nosim,
i te ostavljene snjegove na planini
što su teški na mojim leđima
u dalekom svijetu.
No i danas hodam po tim stopama,
to su stope beskrajne ljubavi,
od te zime.

ТАА ЗИМА

Ме поведоа тие стапки
по планинските длабоки снегови,
во таа зима топло ме гушна, ме зеде, ме присвои.
И денеска по нив одам, во животот ме водат,
од зима до зима, во секое годишно време,
по бескрајната патека на љубовта го следам.
И добив крилја, полетав во небесната преградка,
во синилото на бескрајноста,
во животот на едно време.
И Сонцето ме стопли, Месецот ме огреа,
полетав во космосот на немирните души,
меѓу ѕвездите во ноќта го најдов својот мир,
најдов спокој на една бескрајна љубов.
Токму во таа зима, во планинските длабоки снегови
ме поведоа тие стапки.
И денеска немирот на душата го носам
и тие оставени снегови сосе планината
што натезнале на моите плеќи
во далечниот свет.
Но јас и денеска одам по тие стапки,
стапки на бескрајната љубов,
од таа зима.

ON I ONA

Šetali su pored obale mora on i ona,
početkom zime.
On je uživao u pogledu,
sa svojim snovima, u svojim mislima,
ali ipak okrenuo se.
Ona nestala?
Vidio ju je na sredini mora.
Okliznula se i pala.
Kako je stara i gluha, slabo vidi,
nije mogla izaći,
nije znala na koju stranu plivati.
On, zvao je i zvao njeno ime,
ali ona ništa.
Ipak sjetila se da ide krivim smjerom,
okrenula se, došla do obale mora.
Pokušao joj je pomoći,
ali nije mogao s jednom rukom.
I on je u nekim godinama
ta ruka nije više tako snažna,
a ta druga držala se da ne bi pao
i ako je već bio s pola tijela u vodi.
Urezala se ta ruka u tom kamenu, u krvi,
a druga u strašnom bolu drži nju,
ali ona samo se skliznula opet u vodu.
Počela je opet plivati
kao prije u krivom smjeru.
Već je bio mrak,
ona i onako stara, gluha i pomalo slijepa,

došla mu je misao, mora je ostaviti,
nek je more k sebi uzme.
Ali nije mogao otići
popeo se na mol gdje je bilo malo svjetla
i dozivao njeno ime.
Možda ju je svijetlo primamilo
počela je plivati prema njemu,
zgrabio ju je, povukao k sebi.
Došli su doma.
Kao otac, prvo je nju osušio, pa sebe.
Ta stara, gluha i napola slijepa kuja Tika,
dragi je kućni ljubimac.

28.12.2019.

ТОЈ И ТАА

Се шетаа покрај брегот на морето тој и таа,
во почетокот на зимата.

Тој уживаше во погледот,
со своите соништа, во своите мисли,
но сепак се сврте.

Неа ја нема?

Ја виде на средина од морето.

Се лизнала и паднала.

Стара е и глува, слабо гледа,
не можеше да излезе,
не знаеше на која страна плива.

Тој го кажуваше и го кажуваше нејзиното име,
а таа ништо.

Сепак се сети дека оди во погрешен правец,
се заврте и дојде до брегот на морето.

Се обиде да и помогне,
но не можеше со една рака.

И тој е во некои години,
таа рака не е веќе така јака,
а со другата се држеше да не падне
иако беше со пола тело во вода.

Се врежа таа рака во каменот, во крв,
а другата во страшна болка ја држи неа,
таа само се лизна пак во вода.

Почна да плива
како и пред тоа во погрешен правец.
Веќе беше мрак,
таа остарена, наглува и помалку слепа,

му дојде мисла, мора да ја остави,
морето да ја земе кај себе.

Не можеше да замине,
се качи на молот, каде беше малку светло
и го довикуваше нејзиното име.

Можеби светлото ја домами,
почна да плива кон него,
ја грабна, ја повлече кон себе.

Дојдоа дома.

Како татко, прво ја исуши неа, па себе.
Таа стара, глува и половина слепа кучка Тика
е драг куќен миленик.

28.12.2019.

PUT ŽIVOTA

Ta njena duša,
misliš s Bogom je spojena.
To njeno srce,
misliš s molitvom kuca.
Taj osmijeh ne možeš zaboraviti
daje ti snagu, snagu života.
I odlepršala, puna snage, puna života.
Što je to uzelo njenu dušu?
Što je stopilo to nevino srce?
Gdje je otišao taj osmijeh?
Što je srušilo njezin svijet?
Ona diše, ali ne živi,
raspada se od boli
u toj proklesoj tuđini!
Bog joj je uzeo voljenog.
Zašto?
Kad su imali toliko snova,
toliko velike ljubavi,
na tom ljubavnom putu,
putu života, putu sreće i radosti,
a ne smrti,
u toj proklesoj tuđini.

31.12.2019.

ЖИВОТЕН ПАТ

Таа нејзина душа,
мислиш со Господ е соединета.
Тоа нејзино срце,
мислиш со молитва чука.
Таа насмевка не можеш да ја заборавиш,
ти дава снага, снага за живот.
И одлета, полна со снага, полна со живот.
Што е тоа што ја зеде нејзината душа?
Што го стопа тоа невино срце?
Каде замина таа насмевка?
Што го сруши нејзиниот свет?
Таа диши, ама не живее,
се распаѓа од болка
во таа проклета туѓина!
Господ и го зеде саканиот.
Зошто?
Кога имаа толку соништа,
толку голема љубов,
на тој љубовен пат,
пат на живот, пат на среќа и радост,
а не на смрт,
во таа проклета туѓина.

31.12.2019.

SRCE BEZ DOMA

Pustite me
danas da isplačem dušu.
Moja krila kao na leptiru
zalijepila su se za zid
vrole lampe.
Pala sam,
danas me nema
kao moja prošlost,
kao moje djetinjstvo,
moja mladost,
ne postoji, nema je.
Danas sam otišla i ja.
Pustite moje srce da tuguje,
nije našlo svoj krevet,
ni sobe nema
gdje je spokojno spavalo.
Pustite tišinu
nek' vrišti u mojim grudima,
nek' se slijeva sa suzama,
u tužnom srcu bez doma!
Danas sam otišla i ja
zajedno s prošlošću.

12.01.2020.

СРЦЕ БЕЗ ДОМ

Пуштете ме
денеска да ја исплачам душава.
Моите крилја како на пеперутка
се залепија на сидот
на врелата лампа.

Паднав,
денеска ме снема
исто како и моето минато,
како моето детство,
мојата младост,
не постои, ја нема.

Денеска заминав и јас.
Пуштете го моето срце да тагува,
не го најде својот кревет,
ни собата ја нема
каде спокојно спиеше.

Пуштете ја тишината
нека вриска во моите гради,
нека се слева со солзите,
во тажното срце без дом!
Денеска заминав и јас
заедно со минатото.

12.01.2020.

VJEČNA VATRA

U jezicima vatre vidim tvoj lik,
u žaru skriva se tvoja ljubav,
a u dimu, s iskrama
odlepršali su snovi.

Tražim taj žar,
baš danas u ovoj vatri,
tražim onaj dan
kad su odlepršali snovi
u dimu s iskrama.

Ali taj žar
vidim i danas gori,
opet u jezicima vatre vidim tvoj lik,
u žaru ona skrivena ljubav
vratila se,
godine je nisu izbrisale.
Taj žar u jezicima vatre
i danas gori
nije se ugasio,
jer to jest vječna vatra.

17.01.2020.

ВЕЧЕН ОГАН

Во јазиците на огнот го гледам твојот лик,
во жарот се скрива твојата љубов,
а во чадот, со искрите
одлетаа соништата.
Го барам тоа жарче
токму денеска во овој оган,
го барам тој ден
кога одлетаа соништата
во чадот со искрите.
А тој жар
гледам и денеска гори,
пак во јазиците на огнот го гледам твојот лик,
во жарот таа скриена љубов
се вратила,
годините не ја избришале.
Тоа жарче во јазиците на огнот
и денеска гори
не се угаси,
бидејќи тоа е вечен оган.

17.01.2020.

ANĐEO TVOJE DUŠE

Ne daj da ti ovo biće sklizne s ruku,
ne daj da ovu ljubav vjetar odnese,
ne daj da te vatrene oči drugog gledaju,
te spretne ruke drugog miluju,
a te usne drugog ljube.

Ne daj ovu ženu poput Anđela,
što tvoje srce na dlanu nosi,
što je tvoju dušu sa svojom spojila,
što je svoj dah tebi dala.

Ne daj ovo biće,
drži ga čvrsto u svojim rukama.

Taj vatreni pogled,
te spretne ruke,
te usne,
sebično ih čuvaj.
To je tvoje blago,
to je tvoj Anđeo.
Anđeo tvoje duše.

АНГЕЛ НА ТВОЈАТА ДУША

Не го давај ова битие да ти лизне од раце,
не ја давај оваа љубов ветрот да ја однесе,
не ги давај тие огнени очи друг да гледаат,
 тие вешти раце друг да милуваат,
 а тие усни друг да бакнуваат.
Не ја давај оваа жена како Ангел,
 што твоето срце на дланка го носи,
што твојата душа со својата ја соединила,
 што својот здив тебе ти го дала.
 Не го давај ова битие,
 држи го цврсто во своите раце.
 Тој огнен поглед,
 тие вешти раце,
 тие усни,
 себично чувај ги.
Тоа е твоето богатство
 тоа е твој Ангел.
Ангел на твојата душа.

SJENA

Postala je sjena,
nevidljivi duh,
prati tebe i na
onom svijetu.

Pita se
jesi li u raj
ili paklu?

Kojim putem
će krenuti
i tebe stići?

Pita se
kada će se
ta sjena izgubiti,
taj nevidljivi duh
s tobom spojiti?

To je ta žena
poput sjene,
bez duha,
nevidljiva.

Otkako te nema
umire s tobom.
Postala je sjena.

СЕНКА

Стана сенка
невидлив дух,
те прати тебе
и на оној свет.
Се прашува
дали си во рајот
или во пеколот?
По кој пат
таа да тргне
и тебе да те стигне?
Се прашува
кога
таа сенка ќе се загуби,
тој невидлив дух
со тебе ќе се спои?
Тоа е таа жена
како сенка,
без дух,
невидлива.
Откако тебе те нема
умре со тебе.
Постана сенка.

SJEĆANJA

Njeno srce
ostalo je tamo daleko,
još se ne može vratiti
iako zna
da u tom domu nitko je ne čeka.
Njena slika sjećanja prošlosti
uvijek je u njenoj glavi.
Mislila je
da je odabrala pravi put,
i učinila sebi uslugu.
Otišla je.
To nikad nisam mogla razumjeti.
Kuća je bila ledena.
Hodala je prema puteljku,
koji vodi prema groblju.
Miris voća probudilo je sjećanje,
ta ranjena ptica
koja nije mogla letjeti.
Ta čista i netaknuta duša,
ostala je uz to groblje,
nije se imala gdje vratiti.

СЕЌАВАЊА

Незиното срце
остана таму далеку,
сè уште не може да се врати
иако знае
оти во тој дом никој не ја чека.
Нејзината слика на сеќавање од минатото
секогаш е во нејзината глава.
Мислеше
дека го одбрала правиот пат
дека таа жена си направила добро на себе.
Заминала.
Тоа никогаш не можев да го разберам.
Куката беше мраз ладна.
Одеше кон патеката
која води до гробиштата.
Мирисот на овошките го разбуди сеќавањето
на ранета птица
која не може да лета.
Таа чиста и недопрена душа,
остана покрај тие гробишта,
немаше каде да се врати.

TRAŽIM

Tražim taj vrh planine
taj duboki snijeg.
Tražim te njive
i polja žitom posijane,
te trešnje i voćke.
Tražim tu hladnu i bistru rijeku,
barem samo noge da smočim,
da ih ohladim kao nekad,
da sjednem pored nje
na onom kamenu
na njenu obalu.
Tražim tvoje oči,
taj duboki pogled u njima,
da se samo još jednom okupam kao nekad.
Tražim to zvjezdano nebo
i klupicu ispod tužne vrbe.
Tražim te godine radosti i sreće.
Tražim tebe
tamo gdje te nikad nije bilo.
Samo nešto tražim,
u mislima, u snovima
tražim tebe vječno pored sebe.

БАРАМ

Го барам тој врв на планината
тој длабок снег.
Ги барам тие ниви
и полињата со жито посеани,
тие цреши и овошки.
Ја барам таа ладна и бистра река,
барем само нозете да ги окапам,
да ги оладам како некогаш,
да седнам покрај неа,
на онај камен
на нејзиниот брег.
Ги барам твоите очи,
тој длабок поглед во нив,
само уште еднаш да се искапам како некогаш.
Го барам тоа свездено небо
и клупата под тажната врба.
Ги барам тие години на радост и среќа.
Те барам тебе
таму каде никогаш не си бил.
Само нешто барам,
во мислите, во соништата,
те барам тебе, вечно покрај себе.

BEZ DAHA

Nema tog lijeka,
što bi danas izliječio bol.

Nema te ljubavi,
što bi suzbila tugu,
ni riječi,

koji utjehu bi dale.

Stislo je nešto u grudima,
sve planine legle su, teže,
sva se bol u srcu utopila!

Duša je pokleknula,
bez daha,

na koljena pala.

Nema tog lijeka,
koji dušu liječi.

Legla je u tuzi,
ostala bez daha.

Kako da se probudi?

БЕЗ ЗДИВ

Го нема тој лек,
што би ја излечил болката.

Ја нема таа љубов,
што би ја спречила тагата,
ни зборови,
кои утеха би дале.

Ја стиснало нешто во градите,
сите планини, легнале, натежнале,
сета болка во срцето се стопила!

Душата поткликна,
без здив,
на колена падна.

Го нема тој лек,
кој душа лечи.

Легнала во тага,
останала без здив.
Како да се разбуди?

SUDBINA

Po golim stijenama
noćas sam bosa hodala.
Po hladnoći bez svjetla,
raspletene kose,
tražila utočište,
u golom kamenu.
Taj život u tom kamenu
nekad je bio lijep!
Ali ključevi više
ne otvaraju te gole stijene!
Ostavljene!
Misliš li da će te vječno čekati?
Možda je sudbina tako htjela?
Nestale su i te gole stijene.
Ništa te više ne čeka.
Ne traži,
ne hodaj bosa,
jer više ništa nećeš naći.

СУДБИНА

По голите карпи
ноќеска боса одев.
По ладно без светло,
со расплетена коса,
барав дом,
во голиот камен.
Тој живот, во тој камен
некогаш беше убав!
Но клучевите повеќе
не ги отвораат тие голи карпи!
Оставени!
Мислиш, дека вечно ќе те чекаат!?
Можеби судбината така сакала?
Ги снеса и тие голи карпи.
Ништо веќе не те чека.
Не барај,
не оди боса,
бидејќи ништо нема да најдеш.

SRCE LJUBAVI

Previjat ću tvoje rane,
plakat ću nad tobom,
ako je tvoje srce
moj dom.

Bolujem s tobom,
peku me tvoje rane,
dok u snu
dovikuješ moje ime,
a druga ga čuje.

Postat ću duh, sjena,
stopit ću se s vremenom
samo da mogu biti tvoj san.

U tvom srcu stanujem,
u tvom snu živim,
u tvojoj duši Anđeo sam ovog svijeta,
a tvoje oči ne gledaju me.

Odnijelo me vrijeme,
zaspala sam u srcu svoje ljubavi.

СРЦЕТО НА ЛЪУБОВТА

Ќе ги преврзувам твоите рани,
ќе плачам над тебе,
ако твоето срце
е мој дом.
Боледувам со тебе,
ме печат твоите рани,
додека во сон
го довикуваш моето име,
а друга го слуша.
Ќе станам дух, сенка,
ќе се стопам со времето,
само да можам да бидам твој сон.
Во твоето срце станувам,
во твојот сон живеам,
во твојата душа сум Ангел на овој свет,
а твоите очи не ме гледаат.
Ме однесе времето,
заспав во срцето на својата љубов.

SPAVAM U TVOM SRCU

Pitam se?
Koji su tvoji snovi?
Što večeras sanjaš?
Gdje su tvoje misli?
Pitam se?
Jesam li ja tvoj san?
U tvom snu?
A u mislima još manje?
Tako slatko spavaš.
Moram te probuditi!
Ukrast ću tvoje snove!
Ne dam ti da sanjaš!
Ni misli nisu tvoje.
Uzet ću ti sve,
snove, san i misao!
Jer, u njima moram biti samo ja,
moram biti u tvojim snovima,
moram biti tvoj san i misao tvoja.
Jer ja sam u tom srcu,
što u tebi spava.

СПИЈАМ ВО ТВОЕТО СРЦЕ

Се прашувам?
Кои се твоите соништа?
Што вечерва сонуваш?
Каде се твоите мисли?
Се прашувам?
Не сум јас твој сон?
Ниту во твоите соништа?
А во мислите уште помалку?
Така слатко спиеш.
Морам да те разбудам!
Ќе ги украдам твоите соништа!
Не ти давам да сонуваш!
Ни мислите не се твои.
Ќе ти земам сè,
соништата, сонот и мислите!
Бидејќи, во нив морам да бидам само јас,
јас морам да бидам во твоите соништа,
морам да бидам твој сон и мисла твоја.
Бидејќи, јас сум во тоа срце,
што во тебе спие.

VOLINA

Nek mi večeras svira violina,
da čujem one stare note,
što ih samo ti znaš.
Nek mi večeras zapjevaju,
onu pjesmu iz davnine,
što dugo je nismo pjevali.
Ne diraj te žice violine!
Pokvarit ćeš one stare note!
A i onu pjesmu iz davnine,
više je ne znaš pjevati.
Pusti, nek drugi sviraju,
nek nam pjevaju.
Samo slušaj zvuk violine
i glas zaboravljene pjesme.
Samo slušaj.
Proljeće se u nama probudilo.
Šapat potoka,
kroz zvuk violine teče u nama
i ptice se čuju,
pjevaju u našoj duši.
Samo slušaj,
slušaj, violinu.

ВИОЛИНА

Вечерва нека ми свира виолина,
да ги слушнам тие стари ноти,
што само ти ги знаеш.
Вечерва да ми ја запеат,
таа песна од некогаш,
што долго ја немаме пеено.
Не ги допирај тие жици на виолината!
Ќе ги расипеш тие стари ноти!
А и таа песна од некогаш,
повеќе, не знаеш да ја пееш.
Пушти, други да свират,
нека ни пеат.
Само слушај го звукот на виолината
и гласот на забравената песна.
Само слушај.
Пролетта во нас се разбуди.
Шепотот на потокот,
низ звукот на виолината тече во нас
и птиците се слушаат,
пеат во нашата душа.
Само слушај,
Слушај ја виолината.

SRCE U KAMENU

U kamenu mi srce kuca,
u toj šumi mi duša diše,
a moj san, odlepršao na obali mora.
Stavi ruku na taj kamen ispred sebe,
molim te, poslušaj moje srce.
Prošetaj šumom,
ulovi moju dušu, moj dah,
ali se i u more baci,
nađi moj san u kojemu si samo ti.
Moji snovi kupaju se u more,
dok srce u kamenu kuca,
a moja duša diše,
tamo negdje daleko od snova.

СРЦЕ ВО КАМЕН

Во каменот срцето ми чука,
во таа шума душата ми дише,
а мојот сон одлета на брегот од морето.
Стави ја раката на тој камен пред тебе,
те молам слушни го моето срце.

Прошетај во шумата,
фати ја мојата душа, мојот здив,
и во морето фрли се,
најди го мојот сон во кој си само ти.
Моите соништа, се капат во морето,
додека срцето во каменот чука,
а мојата душа, диши,
тамо негде далеку од сонот.

SVEMIR MIRA

Ne mogu ni kleti, ni voljeti.
Ne mogu mrziti i nekoga kriviti.
Mogu se samo Bogu moliti.
 U tim srcima,
 neka se ljubav naseli,
 neka duša u dušu uđe
 i zajedno diše.
Samo neka to srce voli,
 ne mrziti i kleti.
Samo se Bogu pomoli,
 pod ovim nebom,
 na ovoj Zemlji.
 Udahnimo zrak,
 zrak ljubavi.
Neka uđe u srce, u dušu
 svakog čovjeka.
Neka nas ljubav povede,
 po zvjezdanom putu
 u svemiru mira.

15.03.2020.

КОСМОС НА МИР

Не можам ни да колнам, ни да сакам.
Не можам да мразам и некого да го обвинувам.

Можам само на Бога да му се молам.

Во тие срца,
нека се насели љубовта,
душата во душа да влезе
и заедно да дишат.

Само тоа срце да сака,
не да мрази и колне.

Моли се на Бога
под ова небо,
на оваа Земја,
да дишеме воздух,
воздух на љубовта.

Нека влезе во срцето, во душата,
на секој човек.

Љубовта нека нè води
по патот на свездите,
во космосот на мирот.

15.03.2020.

DOZIVAM TVOJE IME

Dozivam tvoje ime,
a sjećanja blijede.

Ne smijem sjesti,
vidim polje,
naše njive,
klasno žito.

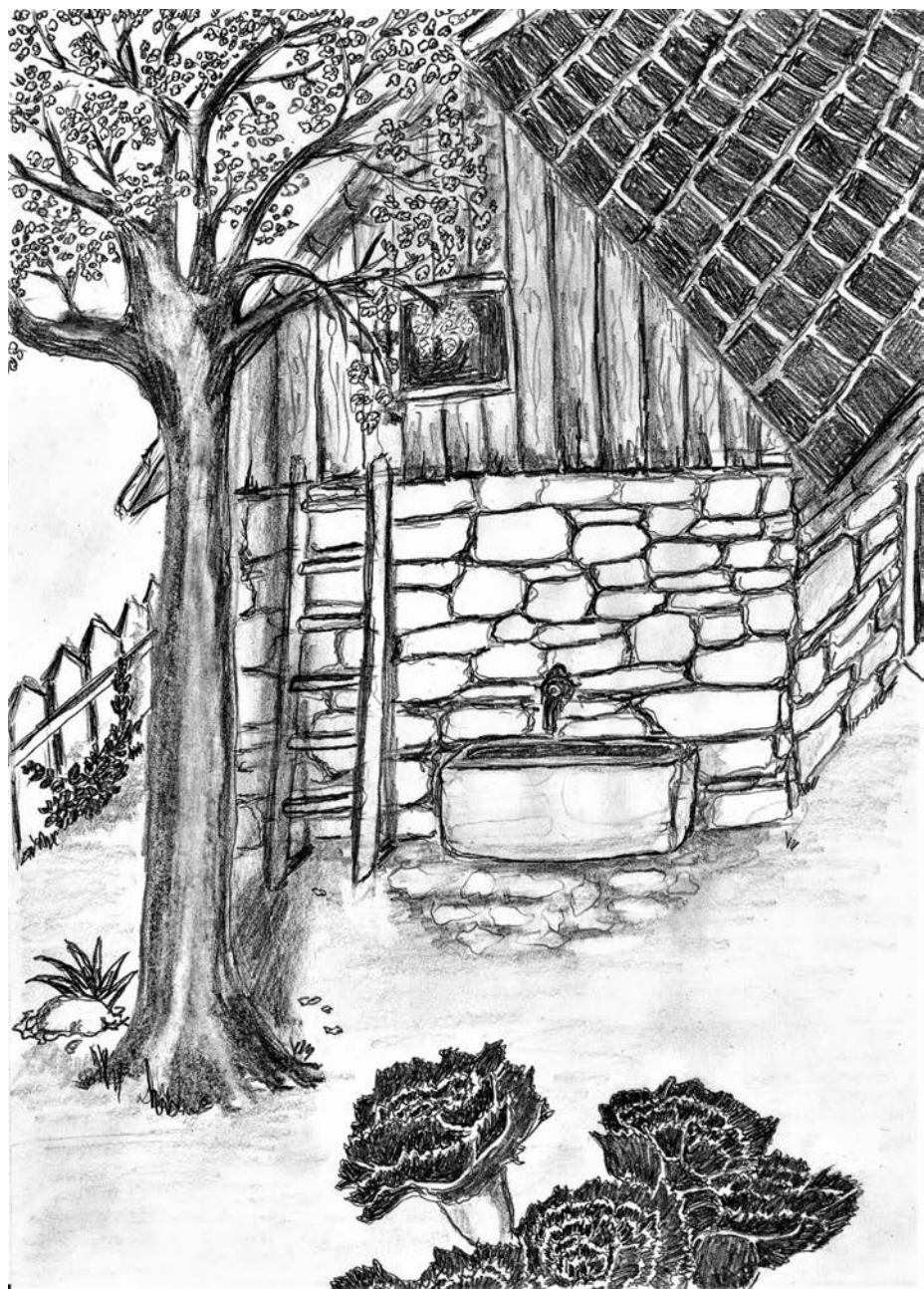
Vidim kuću
svu u cvatu.

Rascvjetana šljiva u dvorištu,
ruža ispod prozora.

Zamirisao je karanfil,
uz žubor vode
naše česme.

Ne smijem sjesti,
odlutale misli,
samo tugu mi donose,
kapi suze
oko mi ovlažile.

Dozivam tvoje ime,
a sjećanje blijedi.

ГО ДОВИКУВАМ ТВОЕТО ИМЕ

Го довикувам твоето име,
а сеќавањата бледнеат.

Не смеам да седнам,
го гледам полето,
нашите ниви,
класното жито.

Ја гледам куќата
сета во цветови.

Расцутела сливата во дворот,
ружата под прозорецот.

Замирисал каранфилот,
покрај жуборот на водата
на нашата чешма.

Не смеам да седнам,
заскитаа мислите,
само тага ми носат,
капки солзи,

окото ми го навлажнија.

Го довикувам твоето име,
а сеќавањата бледнеат.

MOLITVA

Neka se otvori
put neba,
ka sreći
da krenemo,
ti, ja, oni, vi i svi mi.
I opet se pitam?
Koja je ta sila,
što nas prati?
I kome se sada obratiti?
I koga moliti za milost?
Pitati pomoć?
A, pomoći nema.
O, Bože!
Samo Tebi mogu reći,
smiluj se.
Samo Tebe
za život mogu moliti.
Za sebe,
za njega,
za sve nas,
a i za one
nepoznate.

МОЛИТВА

Нека се отвори
патот на небото,
кон среќата
да одиме,
ти, јас, тие, вие и сите ние.
И пак се прашувам?
Која е таа сила,
што нè следи?
И на кого сега да му се обратиш?
И кого да го молиш за милост?
Да прашаш за помош?
А помош нема.
О, Господе!
Само Тебе можам да ти речам,
смилуј се.
Само Тебе
за живот можам да Те молам.
За себе,
за него,
за сите нас,
а и за тие
што се непознати.

PJESMA LJUBAVI

Stala sam,
ispod ovog nebeskog svoda,
ispod zvijezda i Mjeseca,
ispod plavog neba,
ispod Sunca.

Slušam!

Pjeva se pjesma ljubavi.

Neka nas ona drži,
poručuju nam zvijezde.

Ja ću vam put osvijetliti
u crnoj noći,
poručuje Mjesec.

Ja ću vas tako lijepo ugrijati
i samo za ljubav pripremiti,
poručuje Sunce.

A plavo nebo nam je svjedok,
da se pjeva pjesma ljubavi,
da smo spojeni,
u miru i radosti.

ПЕСНА НА ЛЉУБОВТА

Застанав,
под овој небесен свод,
под ѕвездите и Месечината,
под синото небо,
под Сонцето.
Слушам!
Се пее песна на љубовта.
Таа да не крепи,
ни порачуваат ѕвездите.
Јас патот ќе ви го осветлам
во црната ноќ,
порачува Месечината.
Јас така убаво ќе ве згреам
и само за љубов ќе ве припремам,
порачува Сонцето.
А небото ни е сведок,
дека се пее песната на љубовта,
дека сме сплотени,
во мир и радост.

SRCE MAJKE

Ako je danas u meni tekla krv,
ne bi potekla iz ovog majčinog srca,
danas se na dijelove raspalo.

Ovo beživotno tijelo,
ostalo je bez daha.

Toliko je duša boljela,
da je bol svu krv popila.

Kako opisati bol duše?

Kako opisati tugu
i nemoć, vezane ruke
zarobljenog tijela
u tom svijetu?

Ne možeš ništa napraviti,

samo te tuga poklapa

i propadaš,

propadaš, sve dublje

i dublje.

Majčino srce raspalo se.

МАЈЧИНО СРЦЕ

Ако денеска во мене течеше крв,
не би потекла од ова срце на мајка,
денеска на делови се распадна.

Ова тело без живот,
остана без здив.

Толку душата болеше,
та болката сета крв ја испи.
Како да се опише болката на душата?

Како да се опише тагата
и беспомошноста на врзаните раце,
на заробеното тело
во тој свет?

Не можеш ништо да направиш,
само тагата те поклопува
и пропаѓаш,
пропаѓаш, се подлабоко
и подлабоко.

Срцето на мајката се распадна.

PUT

Ovaj put
sada, ipak je staza.
Kao miris plodnih njiva,
pogled mu poleti,
visoko u planinama.
Pomislio je ...
Tvoja braća,
su već pošla
svojim putem.
Sada,
nakon trideset godina?
Ruke u žaru gore,
bol srce para.
Gdje su moja braća?
Tuđina ih progutala.
Miris plodnih njiva
i visoke planine,
puste su ostale.
Ovaj put,
sada ipak je staza.
Sunce kupa se u moru,
suze nestaju s vodom,
a duša je ostala po putu,
s uplašenim srcem.

ПАТ

Овој пат,
сега, сепак е патека.
Како мирис на плодна нива,
погледот му летна,
високо во планината.

Помисли...

Твоите браќа,
веќе отидоа
по својот пат.

Сега,
после триесет години?
Рацете во жарот горат,
болката срцето го пара.
Каде се моите браќа?
Туѓината ги проголта.
Мирисот на плодните ниви
и високите планини,
пусти останаа.

Овој пат,
сега, сепак е патека.
Сонцето се капе во морето,
солзите ги снеса со водата,
а душата остана по патот,
со упалашеното срце.

PRIRODA SE BORI

Jauk boli, preplavio je cijeli svijet.

Čuvaj se!

Ne diraj nepoznate ruke,

a i one koje su te do jučer grlile.

Smiri svoje noge, ne daj da izađu iz kuće,
nek' stopala ne idu na zabranjeno mjesto.

Molim te čovjeku!

Ostani doma!

Počelo je srce boljeti,

a kad se srce razboli,

umire cijelo tijelo.

Što ubija ovaj svijet?

Te zlobne jezike što lažu,

te ruke što krađu,

te oči što gledaju zabranjeno,

a i te uši što slušaju te laži,

taj želudac, što treba probaviti sve to?

Koja je veća bolest na ovome svijetu?

Uništi sve!

Ovaj uništeni svijet, na koljena je pao.

Kada se srce razboli,

umire cijelo tijelo.

Priroda se bori,

umiru nedužni.

ПРИРОДАТА СЕ БОРИ

Крик од болка го преплави целиот свет.

Пазете се!

Не допирај непознати раце,
а и тие до вчера што те прегрнуваа.

Скроти ги нозете, не дозволувај да излезат од дома,
стопалата нека не одат на забрането место.

Те молам човеку!

Остани дома!

Почна срцето да боли,
а кога срцето ќе се разболи,
умира целото тело.

Што го убива овој свет?

Тие лоши јазици што лажат,
тие раце што крадат,

тие очи што гледаат забрането,
а и тие уши што ги слушаат тие лаги,
тој желудник кој треба да го свари сето тоа?
Која е поголема болест на овој свет?

Уништи сè!

Овој уништен свет на колена падна.

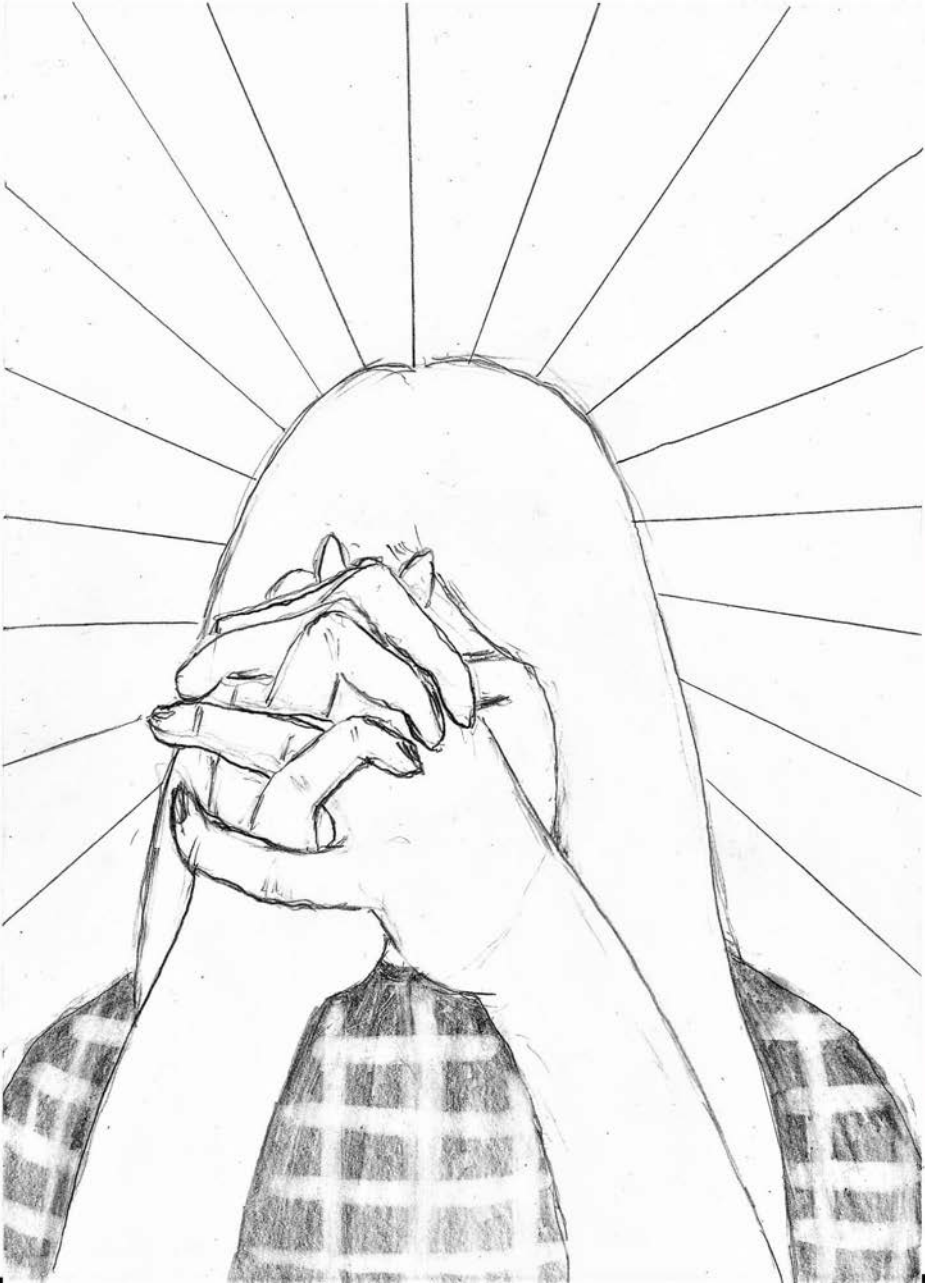
Кога срцето ќе се разболи,
умира целото тело.

Природата се бори,
умираат невини.

ZA SVE NAS

Ne mogu ti večeras pjevati,
pobjegao mi stih,
ostala sam nijema ispod vedrog neba.
Kako ću sve zvijezde u ruke uzeti?
Ni tebi svoje srce ne mogu dati.
Ovu večer s nebom pjevam,
sa zvijezdama tugujem,
u srce su mi legli, obuzeli,
zarobili ga i pjesmu uzeli.
Pod trijemom sjedim,
molim se, u tišini što ječi.
Neka Bog čuje molitvu moju.
Pružam ruke, tražeći oprost,
za svaku zvijezdu u mom srcu.
O, Bože!
Poslušaj molitvu moju!
Pod trijemom molim,
za svaku dušu ovoga svijeta!
Pružam ruke,
grlim sve zvijezde vedroga neba.
Pruži ih i ti, za ljubav
s molitvom, za sve nas,
u tišini što ječi, budimo zagrljeni ispod ovog neba.

22.04.2020.

ЗА СИТЕ НАС

Не можам вечерва да ти пеам,
ми побегна стихот,
останав нема под ведрото небо.
Како сите ѕвезди, во рака да ги земам?
Ни тебе своето срце не можам да ти го дадам.
Оваа вечер со небото пеам,
со ѕвездите тагувам,
кои в срце ми легнаа, натежнаа,
го заробија и песната ја зедоа.
Во темнина седам,
се молам во тишината што ечи.
Бог да ја слушне молитвата моја.
Ги подавам рацете барајќи прошка,
за секоја ѕвезда во моето срце.
О, Боже!
Слушни ја молитвата моја!
Во тишина молам,
за секоја душа на овој свет!
Подавам раце,
ги гушкам сите ѕвезди на ведрото небо.
Подај ги и ти, за љубов,
со молитва, за сите нас,
во тишината што ечи, гушнати под ова небо.

22.04.2020.

ZVIJER

Teško je čovjeka opisati.
Ne možeš mu reći,
danas si zvijer,
bijesan kao pas.
Vidim kako ti svjetlucaju iskre iz očiju,
prepunih suza od bijesa.
Ostao si bez snage.
Što je to,
što te pretvorilo u zvijer?
Da si toliko žedan krvi?!
Žedan osвете!
Ne vidiš koliko štetiš sebi.
Ta krv, ta želja za osvetom,
samo ti srce para
i odjednom, ostaneš bez daha.
Nestane čovjek iz tvog tijela
i zaista postaneš zvijer.

СВЕР

Тешко е човекот да го опишеш.
Не можеш да му речеш,
денеска си свер,
бесен како пес.
Гледам како ти светкаат искри од очите,
преполни солзи од бес.
Остана без снага.
Што е тоа,
што те претворило во свер?
И толку си жеден за крв?!
Жеден за освета!
Не гледаш колку си штетиш себеси.
Таа крв, таа желба за освета,
само срцето ти го параат
и одеднаш остануваш без здив.
Го снемуга човекот од твоето тело
и навистина стануваш свер.

ŽENA U PLAMENU

Ne mogu opisati bol,
kad sam vidjela ženu
u plamenu!
Gori, u tom prokletom svijetu.
Krenula je putem ljubavi,
za korom kruha,
za bolje sutra.
Ali sudbina se s njom poigrala,
uzela joj ljubav,
otela joj čovjeka njezinog života.
Večeras mi je srce plakalo za njima,
a duša krvarila od boli i tuge.
Prokleta sudbina se s njom poigrala,
u tom okrutnom svijetu.

ЖЕНА ВО ПЛАМЕН

Не можам да ја опишам болката,
кога видов како таа жена
во пламен гори,
во тој проклет свет.
Тргна по патот на љубовта,
за корка леб,
за подобро утре.
Ама судбината со нив се поигра,
и ја зеде љубовта,
го грабна човекот на својот живот.
Вечерва срцето ми плачеше за неа,
а душата крвареше од болка и тага.
Проклетата судбина се поигра со нив,
во тој себичен свет.

MOLITVA JEDNA

Večeras, prošecite cestom Anđeli,
po pustom zatvorenom gradu.

Duša se s dušom spojila,
u četiri zida.

Srce kuca u daljini, nečujno,
a zvuk glasa odjekuje s terase.

Pjevamo večeras Anđelima,
koji nas čuvaju.

Pjevamo molitvu Bogu,
za milost, oprost i spasenje.

Na koljenima, pred ikonom našom,
zapaljena svijeća nam svijetli,
samo da budemo zdravi,
danas je molitva jedna.

25.04.2020.

ЕДНА МОЛИТВА

Вечерва, прошетајте Ангели,
по пустиот град.

Душа со душа се соединила,
во четири сида.

Срцето чука во далечината нечујно,
а звукот на гласот одекнува од терасата.

Им пееме вечерва на Ангелите,
кои нè чуваат.

Му пееме молитва на Бога,
за милост, за проштевање и спасение.

На колена пред иконата своја,
запалена свеќа нѝ свети,
само да бидеме здрави,
денеска е молитва една.

25.04.2020.

U SRED PROLJEĆA

Neka se svijet danas u mislima spoji,
neka se svjetlost u svakom oku zapali
i neka se ljubav useli u njima.
Budi ti ogledalo ovoga svijeta,
zvijezda u mojim očima,
skriveni biser moje ljubavi,
koji sjaji samo u mom srcu,
jer svijet je uništen,
nema smijeha,
vlada tuga i tišina.
Jauk, plač i vrisak
preplavio je svijet.
Ulice prazne,
ni cvijeće se nije rascvjetalo,
jer ga je snijeg pokrio,
u sred proljeća.

25.04.2020.

ВО СРЕДИНАТА НА ПРОЛЕТТА

Светот денеска во мислите да се обедини,
светлината во секое око да се запали
и љубов да се всели во нив.
Биди ти огледало на овој свет,
свезда во моите очи,
скриен бисер на мојата љубов,
кој блескоти само во моето срце,
бидејќи светот е уништен,
нема смеење,
владее тага и тишина.
Речење, плачење и врискање
го поплави светот.
Улиците празни,
ни цвеќето не расцути како треба,
бидејќи снегот го покри,
во средината на пролетта.

25.04.2020.

MOJ SAN

Dozivam te,
dozivam te u snu,
u gluhoj tišini noći.
Dozivam te u svitanju,
u sutonu,
sa zalaskom sunca.
Dozivam te tiho, tiho, nečujno,
a glas odjekuje na sve strane.
Dođi mi u san,
nek odjekuje tišina,
nek' me probudi u svitanje,
nek' me uspava u suton,
s tihom pjesmom koja odjekuje.
Ne sjedi među kamenim zidinama,
dođi da ti srce ugrijem,
dušu da ti raspjevam,
tihu priču da ti šapućem,
da te zagrlim u toj tišini,
u gluhoj noći,
da se probudim sa svitanjem,
u tvom zagrljaju.
Samo dođi.
Dođi, u moj san.

МОЈОТ СОН

Те довикувам,
те довикувам во сонот,
во глумата тишина на ноќта.

Те довикувам во зората,
во вечерината,
со заоѓањето на сонцето.

Те довикувам, тивко, тивко, нечујно,
а гласот одекнува од сите страни.

Дојди ми во сонот,
да екне тишината,
нека ме разбуди во зората,
нека ме заспи во вечерината,
со тивката песна која одекнува.
Не седи меѓу камените сидови,
дојди срцето да ти го стоплам,
душата да ти ја распеам,
тивка приказна да ти шепотам,
да те гушнам во таа тишина,
на глумата ноќ,
да се разбудам со изгревот,
во твојата преградка.

Само дојди.

Дојди во мојот сон.

SRCE U KAMENU

Pogledajte nebo večeras,
zvijezde će pasti,
svijetlit će na našim dlanovima.
I Anđeli su posvuda, raširili su krila,
žele zaspati u naručju majke,
zapjevati pjesmu mira.
Pustite duhove,
neka vas ne proganjaju!
Poslušajte glasove ovog kamenja,
dozivaju svoju majku,
da i ona večeras zapjeva uspavanku,
za svaku kap krvi, utopljenu u njima.
Osjetite tu svjetlost na vašim dlanovima!
Raširite ruke, neka Anđeli mirno spavaju!
Pjevajte pjesmu mira,
na ovom kamenu,
koji i danas krvari.
Ti majko!
Ponosno digni glavu!
Zvijezda je na tvome dlanu,
Anđeo u tvom naručju,
a ovaj kamen,
u kojem kuca srce tvog djeteta,
slušaj ga samo
i večeras ga operi suzama.

03.08.2020.

СРЦЕ ВО КАМЕН

Погледнете го небото вечерва,
свездите ќе паднат,
ќе светат на нашите дланки.
И Ангелите се насекаде, ги рашириле крилјата,
сакаат да заспијат во skutot на мајката,
да запеат песна на мирот.
Пуштете ги духовите,
нека не ве прогонуваат!
Слушнете го гласот на овие камења,
ја довикуваат својата мајка,
и таа вечерва да запее приспивна песна,
за секоја капка крв потопена во нив.
Почувствувајте ја таа светлост на вашите дланки!
Раширете ги рацете, Ангелите мирно да спијат!
Пејте ја песната на мирот,
на овој камен,
кој и денеска крвари.
Ти мајко!
Гордо дигни ја главата!
Свездата е на твојата дланка,
Ангелот во твојот skut,
а овој камен,
во кој чука срцето на твоето дете,
само слушај го
и измиј го со солзи вечерва.

03.08.2020.

HEART IN STONE

Look at the sky tonight,
the stars will fall,
it will shine on our palms.
And angels are everywhere, they spread their wings,
they want to fall asleep in their mother's arms,
sing a song of peace.
Let go of the ghosts,
let them not persecute you!
Listen to the voices of these stones,
calling their mother,
yes, she's singing a lullaby tonight,
for every drop of blood drowned in them.
Feel that light on your palms!
Spread your arms, let the Angels sleep peacefully!
Sing a song of peace,
on this stone,
which still bleeds today.
You mother!
Proudly raise your head!
The star is in your palm,
An angel in your arms
and this stone,
in which your child's heart beats,
just listen to him
and wash it, with tears tonight.

03.08.2020.

PROLJETNA KIŠA

Ah, kad bi mogao
pročitati moje misli,
zaviriti u moju dušu,
ući u moje srce.

Pitaj kapi kiše,
gdje su moje suze?
Pitaj proljetne vjetrove
gdje su mi dušu odnijeli?
Gdje su srce oblaci ostavili?

Sjedni!

Sjedni na kamen,
skamenjeno kuca,
kamen je postalo!
Samo da možeš,
pročitati moje misli,
vidjeti moje oči,
čuti dah moje duše.

Ah, da možeš!
Samo da možeš,
po toj silnoj kiši doći!

Ti silni vjetrovi i oblaci da te donesu,
da legneš u moju dušu,
zapjevaš u mom srcu,
ili samo sjedneš pored mene,
glavu da naslonim na tvom ramenu.

Te misli teže,
ti ih ne možeš pročitati,
a ja u tvom zagrljaju
donesena s proljetnom kišom.
Drži me čvrsto,
čitaj moje misli,
zaviri u moju dušu,
legni u moje srce,
s ovim proljetnim kišama.

ПРОЛЕТНИ ДОЖДОВИ

Ах, кога би можел,
да ги прочиташ моите мисли,
да сирнеш во мојата душа,
да влезеш во моето срце.
Прашај ги капките дождовни,
каде се моите солзи?
Прашај ги пролетните ветрови,
каде душата ми ја однесоа?
Каде срцето облаците го оставија?

Седни!

Седни на каменот,
скаменето чука,
камен се стори!
Само да можеш
да ги прочиташ моите мисли,
да ги видиш моите очи,
да го слушнеш здивот на мојата душа.
Ах, да можеш!?
Само да можеш,
по тие силни дождови да дојдеш!
Тие силни ветрови и облаци да те донесат,
да легнеш во мојата душа,
да запееш во моето срце,
или само да седнеш крај мене,
главата да ја наслонам на твоето рамо.

Тие мисли натежнале,
ти не можеш да ги прочиташ,
а јас во твојата преградка,
донесена со пролетните дождови.

Држи ме цврсто,
читај ги моите мисли,
сирни во мојата душа,
легни во моето срце,
со овие пролетни дождови.

STOPLJENA VEČER

O, nebeski putevi,
ti morska širino,
otvorite se!

Pustite me
da krenem,
da zaplivam,
po čistim drumskim putevima,
po hladnim morskim širinama,
samo, samo želim stići.

Večeras da ga nosim na mojim rukama.
Da nas rosa umiva sa svitanjem
u kristalnom jutru,
a Sunce,
da pokupi jutarnje kapi,
s naših tijela.

Pusti me po tim nebeskim putevima,
po tim morskim širinama.
Pusti da nas rosa kupa,
Sunce da nas miluje.
Samo me pusti.
Pusti, večer da se s jutrom stopi.

СТОПЕНА ВЕЧЕР

О, небесни патишта,
ти морски бескрај
отворете се!

Пуштете ме
да тргнам,
да запливам,
по чисти патеки,
по ладни морски ширини,
само, само сакам да стигнам.

Вечерва да го носам на моите раце.
Росата да нè мие со изгревот,
во кристалното утро,
а Сонцето,
да ги собере утринските капки,
од нашите тела.

Пушти ме по тие небески патеки,
по тие морски ширини.
Пушти росата да нè капе,
Сонцето да нè милува.
Само пушти ме.
Пушти, вечерта со утрото да се стопи.

MOJ DOM

Poželim dušu ohladiti,
srce ugrijati, na tvojim izvorima,
gdje je Biljana platno bijelila,
gdje je ognjište moje ostalo.
Neka večeras zvijezda s neba padne
i Anđeli nek rašire krila,
da me donesu u krilo majke,
da me povedu po zvjezdanu prašinu,
da mi osvijetle put među zvijezdama.
Neka zasvijetli i zaigra nebo,
Neka ogledalo bude jezerska širina što se pjeni.
U biserima, ljepotu sam pronašla,
molitvu u Svetom Naumu
i lijek u izvoru što teče.
O, biserne oči!
Samo me gledajte!
Neka molitva u duši legne,
lijek mome srcu.
Neka zvijezde put mi osvijetle,
pored Biljaninih izvora da sjedim,
bistru vodu da pijem,
u jezeru dušu da ohladim,
sunce da mi dušu ugrije.
Večeras, da budem u tvom zagrljaju, Ohride.

МОЈОТ ДОМ

Посакувам душава да ја оладам,
срцево да го стоплам на твоите извори,
каде Билјана платно белела,
каде огништето мое остана.
Вечерва ѕвездата од небо нека падне
и Ангелите нека рашират крилја,
да ме донесат во skutot на мајка ми,
да ме поведат по ѕвездената прашина,
да ми го осветлат патот меѓу ѕвездите.
Нека бранува и заигра небото,
огледало да биде езерската ширина што се пени.
Во бисерите убавината ја најдов,
молитвата во Свети Наум
и лекот во изворот што тече.
О, бисерни очи!
Само гледајте ме!
Молитвата во душата да легне,
а лекот во срцето мое.
Ѕвездите патот да ми го осветлат,
крај Билјанините извори да седам,
бистра вода да пијам,
во езерото душата да ја оладам,
сонцето срцето да ми го стопли.
Вечерва, да бидам во твојата преградка, Охриде.

ŽIVOT KROZ VRIJEME

Ne dam ti one proljetne kiše,
što i danas, tijelo mi kupaju.
Ni ovo sunce, što mi kosti grije.
Azašto bih ti dala
i to žuto lišće, što me pokriva,
taj snijeg, što me po zimi budi,
a ponekad i on je pokrivač moga srca?
Ovo hladno srce, puno je ljubavi.
Ponekad, ta ljubav ga ugrije, led nestane.
Ponekad ga ta kiša opere
i bude nevino, čisto, poput kristala.
Ponekad, u duši, dođe žuta mrlja,
ali i ona nestane,
kad sretno zapleše u proljeće,
s cvijetom božura i lipa,
s rojem pčela i sunčevim zrakama pored mora.
Ne dam ti ovaj život,
samo tako da ga baciš,
kao da nije ni bio.
Ne dam ti ga!
Jer on je i moj!
Duboko urezan u moje ledeno srce,
u moju dušu,
u svako godišnje doba.
Svi ožiljci u njemu su zacrtani,
svaka suza je brazdu napravila.

Ne, ne dam ti!
Ne dam ti, ni ovu kap suzu!
Ne dam!
Ne dam ti, da koračaš preko drugog praga!
Jer ovaj je jedan jedini.
Svu bol i patnju, a i s tugom i sreću,
zajedno, kročili smo kroz vrijeme,
kroz kišu i snijeg, kroz ne vrijeme, kroz oluju,
kroz sunce i žuto lišće.
Ne dam ti godine svog života,
jer one su ožiljak tvoga srca,
a tvoje srce pripada meni.
Ne dam ga.
Nikome ga ne dam.
Jer život nije ovaj tren,
život su godine, protkane kroz vrijeme.

ЖИВОТ НИЗ ВРЕМЕТО

Не ти ги давам тие пролетни дождови,
што и денеска телото ми го капат.
Ни ова сонце што коските ми ги грее.
А зошто би ти ги дала
и тие жолти листови што ме покриваат,
тој снег што во зима ме буди,
а понекогаш и тој е покривач на моето срце?
Ова ладно срце, полно е со љубов.
Понекогаш таа љубов го грее, мразот исчезнува.
Понекогаш тие дождови го капат
и е невино, чисто како кристал.
Понекогаш во душата доаѓа жолта флека,
но и ја снемува,
кога среќно заигра во пролетта,
со цветот на божурот и липата,
со ројот пчели и сончевите зраци покрај морето.
Не ти го давам овој живот,
само така да го фрлиш,
ко да не бил.
Не ти го давам!
Бидејќи е мој!
Длабоко врежан во моето ладно срце,
во мојата душа,
во секое годишно време.
Сите лузни во него се зацртани,
секоја солза бразда направила.

Не, не ти давам!
Не ти ја дава ни оваа капка солза!
Не давам!
Не ти давам, да чекориш преку друг праг!
Бидејќи овој е еден единствен.
Сета болка и страдање, и со тага и среќа,
заедно чекоревме низ времето,
низ дождот и снегот, низ невремето, низ бурата,
низ сонцето и жолтите листови.
Не ти ги давам годините на својот живот,
бидејќи тие се лузна на твоето срце,
а твоето срце ми припаѓа мене.
Не го давам.
На никого не го давам.
Бидејќи животот не е овој момент,
животот е години проткаени низ времето.

SAN LJUBAVI

Dajem ti dah mora,
komad neba
i kap oblaka.

Dajem ti ovu zvijezdu,
jednu suzu mjeseca
i žar sunca.

Neka te miris mora povede,
poleti s kapi oblaka do neba,
uzmi zvijezdu na svom dlanu
i ugasi žar sunca sa suzom mjeseca.

Dajem ti pjev ptica,
miris cvijeta
i krila leptira.

Dajem ti svjetlo krijesnice
da ti krila ne izgore,
da poletiš s mirisom.

Dotakni rub sreće,
rub ljubavi i mira,
dotakni svemir.

Dala sam ti sve što sam ti mogla dati,
ali sada pronađi mene,
pronađi mene u sebi.

U tom dahu što izdiše samo za mene,
u tvom srcu što krvari,
za onaj komad duše,
što se sa mnom spojio.

Potraži mene u svom oku,
gdje sam davno zaspala,
gdje me suza hladila.

Ne budi me,
to je kolijevka moja,
moj san ljubavi.

СОН НА ЛЌУБОВТА

Ти го давам здивот на морето,
парче од небото
и капка облак.

Ти ја давам оваа ѕвезда,
една солза од месецот
и жар од сонцето.

Мирисот од морето нека те поведе,
полетај со капката облак до небото,
земи ја ѕвездата на својата дланка
и угаси го жарот од сонцето со солзата од месецот.

Ти го давам певот од птицата,
мирисот од цвеќето
и крилјата од пеперутката.

Ти го давам светлото на светулката,
крилјата да не ти изгорат,
да полеташ со мирисот.

Допри го работ на среќата,
работ на љубовта и мирот,
допри го космосот.

Ти дадов сè што можев да ти дадам,
сега барај ме мене,
барај ме мене во тебе.

Во тој здив што издишува само за мене,
во тоа срце што крвари,
за тоа парче душа,
што со мене се соедини.

Барај ме во твоето око,
каде оддамна заспав,
каде солзата ме ладеше.

Не ме буди,
тоа е колепка моја,
мој сон на љубовта

U ZAGRLJAJ MJESECA

Ispod palmine grane
udisala je ljubav,
šaputala u tišini
dok je sve vrištalo oko nje.
Dok su zvijezde plesale,
ona se topila poput leptira
zalijepljena na svjetlosti lampe.
Šaputala je sudbinu svoju,
da je barem noć i tišina čuju.
U zagrljaju mjeseca
odlepršala je zvijezdama,
ponijela je sa sobom sudbinu svoju.
Ponijela je grančicu palme,
tu ljubav što je legla u njenom srcu,
dio tišine te noći,
to šaputanje što i danas udiše
i po neku riječ kaže.
Bila je leptirica bez krila,
ali letjela je,
plesala sa zvijezdama
u zagrljaju mjeseca.

ВО ПРЕГРАТКА НА МЕСЕЦОТ

Под гранките на палмата
ја вдишуваше љубовта,
шепотеше во тишина
додека сè врештеше околу неа.
Додека ѕвездите играа,
таа се топеше како пеперутка
залепена на светлоста на лампата.
Ја шепотеше судбината своја,
барем ноќта и тишината да ја слушнат.
Во преградка на месецот
одлета меѓу ѕвездите,
ја понесе со себе судбината своја.
Го понесе гранчето на палмата,
таа љубов што легна во нејзиното срце,
дел од тишината на таа ноќ,
тоа шепотење што и денеска го вдишува
и по некој збор кажува.
Беше пеперутка без крилја,
но леташе,
играше со ѕвездите
во преградка на месецот.

U PLAMENU

Uronila sam u nemirno more,
ponijeli su me valovi,
a oblaci digli me,
uzeli, bacili ko' kišu tko zna gdje.

Kako mogu znati gdje sam,
negdje na pustom otoku,
kao kap vode,
kišnica u moru?

Munja između sunčevih zraka,
gori sve što dotakne,
tlo pod nogama,
zrak među oblacima.

Pokušaj, kapi kiše pokupiti,
molim te,
samo da ne dođu do mora,
što ću izgubljena.

Zaustavi munju,
da se ne stopi sa zrakama sunca,
svaki njihov dodir gori,
zaboli do srca.

Jer ja sam kap kiše i munja,
nestat ću ispred tvojih očiju,
izgubljena u nemirnom moru,
otići ću s valovima.

U oblacima kolijevku svoju sam našla,
stopila sam se s munjom u zrakama sunca,
zaspala u plamenu,
dok duša traži tebe.

Molim te,
pokupi kišu,
zaustavi munju,
uzmi me, ma gdje bila.

U moru kao kap kiše,
u oblacima koji mi žele san dati,
u zrakama sunca i munji,
gdje spavam u plamenu.

Uzmi me, ma gdje bila.

15.08.2020.

ВО ПЛАМЕНОТ

Се фрлив во немирното море,
брановите ме однесоа,
а облаците ме дигнаа,
ме зе доа, ме фрлија како дожд кој знае каде.

Како да се најдам каде сум,
некаде на пуст остров,
како капка вода,
дождовница во морето?

Молскавица меѓу сончевите зраци,
која гори сè што ќе допре,
земјата под нозете,
воздухот меѓу облаците.

Пробај, капките на дождот да ги собереш,
те молам,
само да не дојдат до морето,
што ќе правам загубена.

Запри ја молскавицата,
да се не соедини со зраците на сонцето,
секој нивни допир гори,
заболува до срце.

Бидејќи јас сум капка дожд и молскавица,
ќе ме снема пред твоите очи,
загубена во немирното море,
ќе заминам со брановите.

Во облаците колекката своја ја најдов,
се стопив со молскавицата во зраците на сонцето,
заспа во пламенот,
додека душата те бара тебе.

Те молам,
собери го дождот,
сопри ја молскавицата,
земи ме било каде и да сум.

Во морето како капка дожд,
во облаците кои сакаат сон да ми дадат,
во зраците на сонцето и молскавицата,
каде спијам во пламенот.
Земи ме, било каде и да сум.

S DRUGE STRANE

S druge strane Bog je raj dao,
drveće i kamen,
plodnu zemlju i šumu,
a ispod more i stijene,
uvalicu gdje se može sanjati i zaspati.

A snovi gdje plove i s kim idu?

Zaplesale s iskrama,

uronile u vatru,

u taj žar,

a taj žar u srcu

zapalio je vatru koja gori

sa zracima Mjeseca

kao sunce što obasjava noć.

Na pustom prostoru

s mislima, s nebeskim silama

koje pokrivaju svijet

vladaju s njom.

Uselili su se u tu dušu, u srce,

u toj su vatri, u tom žaru, u dimu

koji spaja tlo sa zvijezdama.

Poletjela je duša,

spojila se s nebeskim svodom,

ušlo je nešto u srce,

što žudi za drugačijim životom,

životom između tla i zvijezda.

Dok su iskre lepršale,

slušali su se zvuci tišine,

zvuci prirode

na mjesječevom sjaju.
Njena duša ispunjena tišinom,
pohranjena u svemiru zvuka,
zvuka mirnoće srca,
otkucaja tla, listova prirode i taj korijen,
što ulazi sve dublje u utrobu
u jednom tijelu
što žudi spojiti se sa silama neba.
Kratak je put
od tla do neba,
zvukovi tišine su je ponijeli,
s druge strane
gdje se more s mjesecom stopilo,
gdje su duša, srce i tijelo,
na obali,
na stijenama,
u šumi s iskrama,
odlepršali sa zvukom tišine.
Nestali su,
tišina ih je odnijela,
no jednoga dana,
čekat će ih
koliba neka
od blata sagrađena
i uselit će se duša, srce i tijelo,
s nebeskim silama
u tišini.

02.09.2020.

НА ДРУГАТА СТРАНА

На другата страна Бог рај дал,
дрвја и камен,
плодна земја и шума,
под нив море и карпи,
залив каде може да се сонува и да се засpie,
а соништата едрат и со него одат?
Заиграле со искрите,
потопени во огнот,
во тој жар,
а тој жар во срцето,
запали оган кој гори
со зраците на Месецот,
кој како сонце сјае во ноќта.
На пустиот простор,
со мисли, со небесни сили,
кои го покриваат светот,
владаат со неа.
Се вселија во таа душа, во срцето,
во тој оган, во тој жар, во чадот
кој ја поврзува земјата со ѕвездите.
Полета душата,
се соедини со небесниот свод,
влезе нешто во срцето,
што копнее за поинаков живот,
живот помеѓу земјата и ѕвездите.
Додека искрите трепереа,
се слушаа звуците на тишината,
звуците на природата,

на месечевиот сјај.
Нејзината душа исполнета со тишина,
складирана во универзумот на звукот,
звук на смирено срце,
ритамот на земјата, лисјата на природата и тој корен,
што влегува сè подлабоко во утробата,
во едно тело
што сака да се спои со небесните сили.
Краток е патот
од земјата до небото,
звуците на тишината ја однесоа,
на другата страна
каде морето се стопи со месечината,
каде е душата, срцето и телото,
на брегот,
на карпите,
во шума со искрите,
одлетаа со звукот на тишината.
Ги снема,
тишината ги однесе,
но некогаш, еден ден,
ќе ги чека,
колиба некоја,
од кал изградена
и ќе се вселат душата, срцето и телото,
со небесните сили
во тишината.

02.09.2020.

MOLITVA

Danas se Suncu molim
i dragom Bogu,
ljepoti ovoga svijeta.
Plešem s lišćem što ga vjetar nosi,
pjevam s pticom Bogom dana,
ma danas sam riba u moru
i zvijezda na nebu,
pjesma sretnog čovjeka.
Danas se Suncu
i Bogu molim.

20.09.2020.

МОЛИТВА

Денеска на Сонцето му се молам,
и на драгиот Бог,
убавината на овој свет.
Играм со листовите ветрот што ги носи,
пеам со птицата што Бог ја дал,
денеска сум риба во морето
и ѕвезда на небото,
песна на среќен човек.
Денеска на Сонцето
и на Бога се молам.

20.09.2020.

SRCE JAME

Kao vjetar kosu,
povuče dušu u nečujnu tišinu,
tišinu što dušu ispunjava, trepet srca
i čuješ put krvi u žilama!
Sila jame odzvanja u toj duši,
doziva žrtvu svoju,
u dubini dodirnih točaka života,
gdje tama s duhom svjetlost daje,
gdje se sila sa silama spaja,
gdje život završava i počinje,
gdje duša s dušom diše, a dah se u tišini čuje
i otkucaj srca u srcu jame kuca!
I čula se pjesma jedna,
među stijenama, na kamenu,
dok je dah prolazio kamena vrata,
zaplesale su Vile
i Anđeli su krila raširili,
haljinice i marame
lepršale su na vjetru,
sa zalaskom sunca na brdu,
tama je dušu ponijela,
tišina odjekivala s dahom i mirisom tamjana,
s molitvom jednom Bogom dana.

20.09.2020.

СРЦЕТО НА ПЕШТЕРАТА

Како ветрот косата,
ја повлекува душата кон нечујната тишина,
тишина што душата ја исполнува, треперењето на срцето
и го слушаш патот на крвта во жилите!
Силата на пештерата одзвонува во таа душа,
ја довикува жртвата своја,
во длабочината додирни ја точката на животот,
каде темнината со духот светлост дава,
каде силата со сила се спојува,
каде животот завршува и почнува,
каде душата со душа дише, а здивот во тишината се слуша
и чукањето на срцето во срцето на пештерата чука!
И се слушна песна една,
меѓу карпите, на камењата,
додека здивот ја поминуваше камената врата,
заиграа Вилите
и Ангелите крилјата ги раширија,
фустанчињата и шамиите,
се вееа на ветрот,
со заоѓањето на Сонцето, на ридот,
темнината душата ја понесе,
тишината оддекуваше со здивот и мирисот на темјанот,
со молитва една на Бога дадена.

20.09.2020.

PELIN SA ŠEĆEROM

Jesi li pelin ili šećer?
Kad god zagrizem sladak ukus u ustima daš,
kad god se okrenem stabljiku pelina vidim,
noć mi sunce grije, dan je tmuran i oblačan.
Što si ti?
Kome se te oči raduju?
Kome se te usne smiju?
S kim ta tvoja duša diše, a u mojoj duši spava?
Ma okusit ću tu gorčinu,
samo da duša u duši diše,
sunce u noćima grije,
a dani nek budu tmurni i oblačni,
ali nek kiša u mom zagrljaju pada.
Čuvat ću taj pelin,
makar se i otrovala.
Kad zagrizem ukus je tako sladak,
duša u duši diše,
s usnama osmijeh kradem, radost s očima
i srce u srcu kuca.
Ma koliko gorak bio, ukus u ustima je sladak.
Noć je pelin sa šećerom stopila.

11.10.2020

ПЕЛИН СО ШЕЌЕР

Пелин си или шеќер?

Кога и да гризнам сладок вкус во устата даваш,
кога и да се свртам стаблика од пелин гледам,
ноќта сонце ми ја грее, денот е мрачен и облачен.

Што си ти?

На кого се радуваат тие очи?

На кого се смејат тие усни?

Со кого таа твоја душа дише, а во мојата душа спие?

Ќе ја вкусам таа горчина,

само душата во душа да дише,

сонцето во ноќите да грее,

а деновите нека бидат мрачни и облачни,

но дождот нека паѓа во мојата преградка.

Ќе го чувам тој пелин,

дури и да се отрујам.

Кога и да гризнам вкусот е толку сладок,

душата во душа дише,

од усните насмевка крадам, радост од очите

и срцето во срце чука.

Колку да си горчлив, вкусот во устата е сладок.

Ноќта пелинот со шеќерот го стопила.

11.10.2020.

BIT ĆU TVOJA

Stajat ću na trepavicama,
lebdjeti kao duh,
samo mi ruku pruži,
dah ljubavi mi daj.
Kao slavuj pjevat ću,
da ti s pjesmom dušu opijem,
da ti srce zatitra
od ljubavi moje.
Ma bit ću zmija,
otrovat ću tvoju dušu
s ljubavnim ugrizom
i bit ću tvoja.

ЌЕ БИДАМ ТВОЈА

Ќе стојам на трепки,
ќе лебдам како дух,
само раката пружи ми ја,
здив на љубовта дај ми.
Како славеј ќе пејам,
со песната душата да ти ја опијам,
срцето да ти затрепери,
од љубовта моја.
Ќе бидам змија,
ќе ја отрујам твојата душа
со љубовен угриз
и ќе бидам твоја.

MOJ DAH

I kamen je noćas procvao,
zvijezda na rukama svjetlucala,
Mjesec na dlanu,
začeće u utrobi majke
plakalo u naručju,
s ljubavlju dano.
I sunce toga dana se smijalo,
Mjesec sa zvijezdom plesao
dok me u naručju držao,
šaputao pjesmice za laku noć,
uspavanke s poljupcima u zoru
i sa zalaskom ispraćao svaki moj dah.
Ma još kamen je u cvatu
tri zvijezde na mom dlanu,
dan putuje s poljupcima svaku večer
sa zalaskom Sunca
i budi se sa svitanjem,
moj dah.

30.10.2020.

МОЈОТ ЗДИВ

И каменот ноќеска процвета,
свездата на рака трепкаше,
Месечината на дланка,
зачнувањето во утробата на мајката,
плачеше в прегратка,
со љубов дадено.

И Сонцето тој ден се смееше,
Месечината со свездата танцуваше
додека ме држеше в прегратка,
шепотеше песнички за добра ноќ,
приспивни со бакнежи во зора
и со зајдисонце го испраќаше секој мој здив.

Сè уште каменот цвета,
три свезди на мојата дланка,
денот патува со бакнежите секоја вечер
со зајдисонцето
и се буди со зората,
мојот здив.

30.10.2020.

PUT

Zašto snovi proganjaju?
Put vodi ka stijenama,
kako se popeti?
S noktima se hvataš za svaki kamen,
čuje se šapat
nema dovoljno svjetla.
Izgubljeni u magli,
u nevremenu,
sakrila se tuga
u nekom kutku duše.
Gdje je taj put,
što ga svatko traži?
Kako izaći iz nemirnog sna,
hodajući po stijenama
s noktima u kamenu zarivenim?
Gdje je taj put?

ПАТ

Зошто соништата прогонуваат?
Патот води кон карпите,
како да се искачи?
Со нокти се фаќаш за секој камен,
слушаш шепотење
нема доволно светло.
Загубени во маглата,
во невремето,
се скрила тагата
во некој кош на душата.
Каде е тој пат,
што секој го бара?
Како да се излезе од немирниот сон,
одејќи по карпите
со ноктите во каменот заорани?
Каде е тој пат?

BISER

Zaronio si u blato, duboko u vodi,
tražiš kamenčić ili ribicu sreće?

Što ti blato donijeti može?

Izroni iz dubine!

Pronađi sreću,
ako uopće je ima.

Ma, što je to sreća,

Da li se netko ikada pita?

Izađi iz blata!

Ma, ne, nekad i u blatu

rascvjeta ruža,

kao što se najbolji cvijet

na kaktusu nađe,

pa idi uberi ga.

Kao što školjka sakriva biser,

duboko u mulju,

pa idi nađi ga.

Na kraju, moraš

duboko u prljavštinu zaroniti,

da bi našao sreću.

Nađi biser!

Samo ti zaroni!

Molim te, donesi ga.

БИСЕР

Нурна во калта, длабоко во водата,
бараш камче или риба за среќа?
Што може да ти донесе калта?
Дигни се од длабочината!
Пронајди среќа,
ако воопшто ја има.
Што е тоа среќа,
дали некој некогаш се прашува?
Излези од калта!
Не, понекогаш и во калта
расцветува роза,
како што најдобар цвет
на кактусот се наоѓа,
па оди обери го.
Како што школката го крие бисерот,
длабоко во калта,
па оди да го најдеш.
На крај, мораш,
да нурнеш длабоко во нечистотијата,
за да ја најдеш среќата.
Најди го бисерот!
Само нурни!
Те молам донеси го.

TVOJE OČI

Ako se ikada budemo sreli,
ako se prepoznamo,
hoće li ti srce zatirati kao nekada,
lice crvenjeti, a noge i ruke drhtati?
Tako se dugo pitam,
kakva će duboka starost biti,
s kim ćeš životne sreće dijeliti,
s kim ćeš ostariti,
kome ćeš zadnje riječi kazati,
čije ćeš ime zvati, dok te druga za ruke drži?
Ma znam da još srce boluje,
da ti je duša nemirna
i luta svijetom,
traži one dobre sretne dane,
kad si bio kao prosjak
i prosio samo poljubac jedan,
s drhtavim rukama,
htio si milovati moju kosu,
a noge toliko su drhtale,
da mi ni blizu nisu mogle prići.
I sreli smo se, ne trebaš ništa reći,
tvoje još zelene oči rekle su sve:
„Dođi da ostarimo skupa,
da imam s kim podijeliti sve svoje snove,
da umrem u tvom naručju“.
Tvoje oči rekle su sve.

ТВОИТЕ ОЧИ

Ако некогаш се сретнеме,
ако се препознаеме,
дали срцето ќе ти затрепери како некогаш,
лицето ќе ти зацрвени, а нозете и рацете ќе ти се затресат?
Се прашувам толку долго,
каква ќе биде длабоката старост,
со кого ќе ја делиш животната среќа,
со кого ќе остариш,
на кого ќе му ги кажеш последните зборови,
чие име ќе го викнеш додека друга те држи за раце?
Но знам дека срцето сеуште боли,
дека душата е немирна
и талка по светот,
барајќи ги тие добри среќни денови,
кога беше како просјак
и просеше само бакнеж еден,
со растреперени раце,
сакаше да ја милуваш мојата коса,
а нозете трепереа толку многу,
та ни близу не можеа да ми пријдат.
И се сретнавме, не мораше ништо да кажеш,
твоите сеуште зелени очи рекоа се:
„Дојди да остареме заедно,
да имам со кого да ги поделам сите мои соништа,
да умрам во твојата преградка“.
Твоите очи рекоа сè.

PORED STAROG OGNJIŠTA

Postala je mrvica kruha, prah, pepeo
gdje je žar tinjao,
gdje je trebala vatra buknuti.
Htjela je iskra biti, tvoj zalogaj,
obavijati se, lepršati s dimom.
Zmija otrovnica
da otruje svaki dio tvoga tijela.
Grickala bih te, širila bih svoj ljubavni otrov,
grijala bih te u toj zimi
dok si drhtao u cipelicama u snijegu.
Šaputala bih ti i pjevala božićne pjesme
pored vatre starog ognjišta.
Slušala je šutnju, tišinu,
tišinu u toj noći,
dok joj je nešto u duši šaputalo,
dok joj je nešto srce grijalo.
Kako je mogao dojuriti u tom snijegu u toj zimi,
u proljetnim cipelicama?
Pitala se tada i danas?
Samo da bi sjeo pored nje,
pored vatre starog ognjišta.
Bila je to jedna noć u toj zimi,
bila je jedna iskra i žar,
pored vatre starog ognjišta.

28.11.2020.

КРАЈ СТАРОТО ОГНИШТЕ

Стана трошка леб, прашина, pepел,
каде жарот тлееше,
каде требаше огнот да избувне.
Сакаше искра да биде, твое залче,
да се обвива, да трепери со чадот.
Змија отровница
да го отруе
секој дел на твоето тело.
Би те грицкала, би го ширела својот љубавен отров,
би те греела во таа зима,
додека се тресеше со чевлите во снегот.
Би ти шепотела и пеела божиќни песни,
крај огнот на старото огниште.
Го слушаше молчењето, молкот,
тишината на таа ноќ,
додека нешто во душата ѝ шепотеше,
додека нешто срцето го грееше.
Како можеше да дотрча во тој снег во таа зима,
во пролетни чевли?
Се прашуваше тогаш и денес?
Само да бидеш крај неа,
до огнот на старото огниште.
Беше тоа една ноќ во таа зима,
беше една искра и жар,
крај огнот на старото огниште.

28.11.2020.

OSTATI ILI OTIĆI

Kako kapi kiše
izvirali su te suze
iz tog plavog oka te žene.

Ostati ili otići,
pitala se?

Koju bol odabrati
i ugnijezditi u svoju dušu,
trpjeti grč svog srca
do kraja života?

Dok su njeni pramenovi kose
ostajali u rukama te zvijeri od čovjeka,
dok je njezina krv
ostavljala tragove
na svakom zidu kuće,
digla je glavu i pogledala,
kako ovo obrisati,
pitala se?

Dok u naručju
smiruje plač svog djeteta
misleći kako je s ljubavlju rođeno,
u suzama se pita svaki dan,
zašto se njezino srce
ne može odvojiti
od te njegove proklete duše?

I svaki dan ispočetka,
u rijeci suza, s krvlju,
još se i danas pita
ostati ili otići?

05.12.2020.

ДА ОСТАНЕ ИЛИ ДА ЗАМИНЕ

Како капки од дождот
извираа тие солзи
од тоа плаво око на таа жена.

Да остане или да замине,
се прашуваше?

Која болка да ја избере
и да ја вгнезди во својата душа,
да го трпи грчот на своето срце
до крајот на животот?

Додека нејзините прамени коса
остануваа во рацете на тој свер од човек,
додека нејзината крв
оставаше трагови
по секој сид на куќата,
ја дигна главата и погледа,
како ова да се избрише,
се прашуваше?

Додека во прегратката
го смирува плачењето на своето дете
мислејќи оти е со љубов дадено,
во солзи се прашува секој ден,
зошто нејзиното срце
не може да се одвои
од таа негова проклета душа?

И секој ден од почеток,
во река солзи, во крв,
сеуште и денес се прашува
да остане или да замине?

05.12.2020.

NOĆ TIŠINE

Neka srce u tišini noćas boluje,
neka duša potraži Božji mir,
jer se u daljini samo neka tužna pjesma čuje.

Jecaj i suze
preplavili su svijet.

Ne plači majko
jer si dom svoj izgubila,
za ruku te djeca tvoja drže!

Ne tuguj ti ženo
u naručju ti dijete plače,
samo ga čvrsto zagrlj,
zapjevaj uspavanku,
kuća će se nova izgraditi!

Znam da je ispod tog kamena
duša ostala,
svaka kap tvoga znoja,
suze i ljubavi, uspomena života.

Kad izgubiš dom,
izgubio si sebe.

Gdje je Bog danas,
u molitvi ga tražim,
da se smiluje nad plačem djeteta,
nad jecajem majke,
nad životom ovih ljudi,
ovoga svijeta.

Ovo je noć molitve Bogu,
noć tišine,
tuge, jecaja, boli i suza.

31.12.2020.

НОЌ НА ТИШИНАТА

Срцето во тишина вечерва нека боледува,
душата да го побара мирот на Господ,
бидејќи во далечината само некоја тажна песна се слуша.

Плачење и солзи
го преплавиле овој свет.

Не плачи ти мајко
бидејќи домот свој си го загубила,
за рака децата твои те држат!

Не тагувај ти жено
во преградка детето ти плаче,
само цврсто прегрни го,
запеј приспивна,
куќа нова ќе се изгради!

Знам дека под тој камен
душата останала,
секоја капка на твојата пот,
солзи и љубов, спомени на животот.

Кога ќе го загубиш домот,
си се загубил себе си.

Каде е Господ денес,
во молитвата го барам,
да се смилува на плачот од детето,
над крикот од мајката,
над животот на овие луѓе,
на овој свет.

Ова е ноќ на молитва на Господ,
ноќ на тишина,
тага, плачење, болка и солзи.

31.12.2020.

PLAČ DJETETA

Danas samo želim otvoriti vrata sreći,
da nas Božja ruka povede u miru svijeta,
da zablista svaki kamen koji ima dušu
i zatitra srce sreće.

Da duša diše u duši svakog čovjeka,
da u bistrini oka ljubav se vidi,
da se čuje prvi plač djeteta
i neka nas nevino povede u novi svijet,
gdje ponosno možemo dignuti glavu,
da nema više žednih i gladnih.

Raširimo ruke danas,
zagrimo ovaj svijet,
zapjevajmo uspavanku
da stišamo plač djeteta
u naručju majke Bogom dano.

03.01.2021.

ПЛАЧЕЊЕТО НА ДЕТЕТО

Денеска само сакам да ја отворам вратата на среќата,
да нè поведе раката на Господ во мирот на светот,
да засветли секој камен кој има душа
и да затрепери срцето на среќата.
Душата дише во душата на секој човек,
во бистрината на окото љубов се гледа,
да се слушне првиот плач на детето
и нека невино нè поведе во новиот свет,
каде гордо можеме да ја дигнеме главата,
да нема веќе жедни и гладни.
Да ги рашириме рацете денеска,
да го прегрнеме овој свет,
да запееме приспивна,
да го смириме плачењето на детето,
во прегратката на мајката од Господ дадено.

03.01.2021.

DOBRA DUŠA

Postala je Vila, Anđeo,
u kapi kiše traži svoje prolivene suze,
ljubav u onom hladnom kamenu,
gdje je počelo i njeno srce kucati.

Traži tebe u svakom otvorenom oku,
u duši protkanoj boli,
u onoj zlatnoj niti života
što ga je s tobom prošla,
u onom malom srcu djeteta,
što je od tebe ostalo!

Mislila je,
kad postane Vila,
bit će bliže tebi,
kad postane Anđeo,
da će se duša tvoja vratiti,
da ćeš je opet u zagrljaj uzeti!

No, moć Vile i Anđela,
ni molitva Božja,
nisu tebe vratili,
koračaš putem vječnosti,
Bog te k Sebi uzeo,
jer i njemu treba dobra duša,
puna ljubavi.

05.01.2021.

ДОБРА ДУША

Таа стана Самовила, Ангел,
во капката на дождот ги бара своите пролеани солзи,
љубов во оној студен камен,
каде почна и нејзиното срце да чука.

Те бара тебе во секое отворено око,
во душата проткаена со болка,
во таа златна нишка на животот,
што го помина со тебе,
во тоа мало срце на детето,
што остана од тебе!

Мислеше,
кога ќе стане Самовила,
ќе биде поблизу до тебе,
кога ќе стане Ангел,
дека твојата душа ќе се врати,
дека повторно в прегратка ќе ја земеш!

Но, моќта на Самовилата и Ангелот,
ни молитвата до Господа,
тебе не те вратија,
чекориш по патот на вечноста,
Господ те зеде кај Себе,
бидејќи и нему му треба добра душа,
полна со љубов.

05.01.2021.

ŽIVIM

Živim za ovo danas,
živim za tebe,
uzmi me u zoru,
uzmi me u zalasku sunca,
samo me ti uzmi,
uzmi me i povedi,
povedi me kroz život.
Pusti ono što je bilo jučer,
pusti neka godine prolaze,
nemoj se okretati,
je li jučer bila sreća,
ili su oči pune suza, prošlo je,
pusti neka ostanu tamo gdje je i bilo.
Uzmi me danas,
jer sutra nećeš znati što će biti,
sutra je novi dan,
novo sunce će nas grijati
i drugi zalazak biti,
a možda će i kiša padati,
neko nevrjeme uloviti.
Uzmi me danas,
jer sutra je novi dan,
živim za ovo danas,
živim za tebe.

15.01.2021.

ЖИВЕАМ

Живеам за ова денеска,
живеам за тебе,
земи ме во зората,
земи ме во заоѓањето на сонцето,
само ти земи ме,
земи ме и поведи ме,
поведи ме низ животот.
Пушти го тоа што беше вчера,
пушти ги годините нека минуваат,
немој да се свртуваш,
дали вчера беше среќа,
или очите се полни солзи, помина,
пушти нека остане таму каде и беше.
Земи ме денеска,
бидејќи утре не знаеш што ќе биде,
утре е нов ден,
ново сонце ќе нè грее
и друго заоѓање ќе биде,
а може би и дождец ќе врне,
некое невреме ќе фати.
Земи ме денеска,
бидејќи утре е нов ден,
живеам за ова денеска,
живеам за тебе.

15.01.2021.

ZALEĐENA PAHULJICA

Njen duh, tijelo i kosti
ostali su joj
u svijetu nemirnog duha.
Kad god vjetar zapuše
i žuto lišće donese,
donese i mrvicu njenog duha,
po koji stih njene pjesme,
koja je počela lepršati
po cijelome svijetu.
Kad god kiša pada,
poteku i njene suze,
suze za rodnim krajem.
Ispruži ruke
dočekaj te suze na svom dlanu!
Ali, sada je zima,
pahuljice snijega smrjavaju tvoj dlan,
dok padaju s neba
sa stihom njene pjesme,
a s njima na tvome dlanu,
djelić zamrznutog srca.
Samo ga jače u dlanu stegni
i čuvaj ga,
čekaj da se ona vrati.
Proljeće odledit će njeno srce
na tvom dlanu,
kapljice neba zasijati će u tvom oku.
Zatvori ga
i tamo pohrani,
u dubini srca,
uspomene jedne zaleđene pahuljice
i djelić njenog srca.

ЗАМРЗНАТА СНЕГУЛКА

Нејзиниот дух, телото и коските
останаа
во светот на немирниот дух.
Како и ветрот да задува
и жолти лисја донесе,
донесува и трошка од нејзиниот дух,
по некој стих од нејзината песна,
која почна да трепери
по целиот свет.
Како и дождот да заврна,
потекуваат и нејзините солзи,
солзи за родниот крај.
Испружи ги рацете
дочекај ги тие солзи на својата дланка!
Сега е зима,
снегулките смрзнуваат на твојата дланка,
додека паѓаат од небото
со стихот на нејзината песна,
а со нив на твојата дланка,
делче замрзнато од нејзиното срце.
Само појак во дланката стегни го
и чувај го,
чекај таа да се врати.
Пролетта, ќе го одмрзне нејзиното срце
на твојата дланка,
капките од небото ќе зсветлат во твоето око.
Затвори го
и таму закопај ги,
во длабочината на срцето,
спомените на една замрзната снегулка
и делче од нејзиното срце.

17.01.2021.

IZGUBLJEN

Ako te ikada pitaju
gdje ti je duša ostala,
ako te ikada pitaju
gdje si srce izgubio,
ako te ikada pitaju
gdje luta tvoje tijelo,
kome si sve svoje snove dao
i sve svoje noći poklonio
molim te,
samo šuti.

Molim te,
nemoj se izgubiti.

Ma gdje bio
ma gdje da je tvoja duša ostala,
ja ću naći tvoje izgubljeno srce,
tvoje tijelo,
pokupit ću sve tvoje snove
i sve neispavane noći provest ću s tobom.

Ma gdje bio,
naći ću te,
pokupit ću i onu mrvicu tvoje duše,
ma gdje bila.

Molim te,
samo šuti.

Ako te ikada pitaju
ovu noć si samo moj,
s dušom,
sa srcem
i cijelo tvoje tijelo je pored mene,
svi tvoji snovi su i moji.
Večeras su naša srca spojena
kucaju kao jedno,
moja duša u tvojoj diše
i sve svoje noći poklonio si samo meni.

Molim te,
samo reci.

Da tvoja duša nije nigdje ostala,
da diše sa mnom,
da tvoje srce nije izgubljeno,
da kuca samo za mene
i da više ne lutaš.
Da si sve svoje snove poklonio meni,
da sanjamo skupa
i svaku noć u svom životu grliš samo mene,
s dušom, sa srcem, s cijelim tijelom,
na jednom jastuku.

Molim te reci,
nisi se izgubio, tu si sa mnom.

31.01.2021.

ИЗГУБЕН

Ако некогаш те прашаат
каде душата ти остана,
ако некогаш те прашаат
каде срцето си го изгубил,
ако некогаш те прашаат
каде талка твоето тело,
на кого сите свои соништа си ги дал
и сите свои ноќи си ги поклонил
те молам,
молчи.

Те молам,
немој да се изгубиш.

Каде и да си,
било каде да останала твојата душа,
јас ќе го најдам твоето изгубено срце,
твоето тело,
ќе ги собирам сите твои соништа
и сите непроспиени ноќи ќе ги поминам со тебе.

Каде и да си,
јас ќе те најдам
и ќе ја собирам таа трошка од твојата душа,
каде и да е.

Те молам,
молчи.

Ако некогаш те прашаат
оваа ноќ си само мој,
со душата,
со срцето
и целото твое тело е покрај мене,
сите твои соништа се мои.
Вечерва нашите срца се споени
чукаат како едно,
мојата душа диши во твојата,
и сите свои ноќи ми ги поклони само мене.

Те молам,
само речи.

Оти твојата душа никаде не е останата,
да дише со мене,
твоето срце не е изгубено,
да чука само за мене
и повеќе да не талкаш.
Сите соништа ми ги поклони мене,
сонуваме заедно
и секоја ноќ во својот живот ме прегрнуваш само мене,
со душа, со срце, со цело тело,
на една перница.

Те молам,
не си изгубен, тука си со мене.

31.01.2021.

ZJENICA TVOGA OKA

Ona je htjela biti tvoj dah,
lagana pahuljica u snijegu,
srce koje kuca u tvojoj duši,
tvoja sjena.

Htjela je dio tebe u sebi,
htjela je tebe
i onu kap kiše na tvom prozoru,
zrak sunca na tvom tijelu.

Samo jedan cvjetić na stablu
htjela je biti,
nježna latica ruže,
ptica koja bježi.

Ona ne može podnijeti bol,
pa zato ne budi trn,
ne lovi je kandžama,
nego joj nježno priđi i zagri.

Tu laganu pahuljicu,
nježnu laticu ruže,
taj cvijet,
uzmi ih, tako isto, lagano i nježno.

Pahuljicu čuvaj na svom dlanu,
cvijet i ružu pored nje,
neka ta njena kap vode
ih drži u život.

Jer ona želi biti tvoj dah,
kap života tvoga srca,
zrak sunca što te grije
i zjenica tvoga oka.

31.01.2021.

ЗЕНИЦА НА ТВОЕТО ОКО

Таа сакаше да биде твој здив,
лесна снегулка,
срце што чука во твојата душа,
твоја сенка.

Таа сакаше дел од тебе во неа,
те сакаше тебе
и таа капка дожд на твојот прозорец,
зрак сонце на твоето тело.

Само еден цвет на дрвото
сакаше да биде,
нежно ливче од розата,
птица која бега.

Таа не може да ја издржи болката,
па затоа не биди трн,
не ја лови со канци,
туку нежно пријди и загрни ја.

Таа лесна снегулка,
нежното ливче од розата,
тој цвет,
земи ги, исто така, лесно и нежно.

Снегулката чувај ја на својата дланка,
цветот и розата покрај неа,
таа нејзина капка вода
ги држи во живот.

Бидејќи таа сака да биде твој здив,
капка живот на твоето срце,
зрак сонце што те грее
и зеница на твоето око.

31.01.2021.

OKUPANA ROSOM

Kapljice rose
hladili su njeno tijelo,
dok su konji trčali,
a stado na livadi paslo.

Opijena zorom,
okupana u rosi cvijeća,
pjevala je,
dok su psi trčali oko nje.

U boli danas,
samo se toga svega sjeća,
dani mladosti,
okupani rosom.

Danas nestali su konji,
stada više nema,
a livade trnjem zarasle,
nema kupanja u rosi cvijeća.

Ostala su samo sjećanja,
uspomene jedne mladosti,
jednog života,
kad je bila okupana rosom.

04.02.2021.

ИСКАПЕНА СО РОСА

Капките на росата
го ладеа нејзиното тело,
додека коњите трчаа,
а стадото на ливадата пасеше.

Опиена од зората,
искапена во росата на цвеќето,
пееше,
додека кучињата трчаа околу неа.

Во болка денес
само се сеќава на сето тоа,
на деновите од младоста,
искапени во роса.

Денес коњите исчезнаа,
стадото повеќе го нема,
а ливадите се со трње обраснати,
нема капење во роса од цвеќе.

Останаа само сеќавањата,
спомени од младоста,
од еден живот,
кога беше искапена со роса.

04.02.2021.

VILA I DAH

Ona je bila njegova Vila,
a on njezin dah.
Njezina duša uselila se u njegovo srce,
kako je ono kucalo,
tako je ona disala.

Kao njegova Vila
ispunjavala je svaku želju
jer je on bio njezin dah,
disali su jedno za drugo,
živjeli su jedan u drugome,
sanjali iste snove,
jedna ih je zora budila,
a i jedan ih je mjesec znao uspavati.

Život je tekao kao rijeka,
polako, tiho, nečujno,
ma da je nekad znala
ubrzati životni tok.

Voljeli su se,
od jutra do mraka,
sanjali su
u jednom krevetu,
na jednom jastuku.

Život i dalje teče,
polako, tiho, nečujno.
Ali, njegova Vila
ostala je bez daha.

Njezina duša
otišla je
s tim srcem,
tog voljenog čovjeka
kada je prestalo kucati.
Kako je ono kucalo,
tako je ona disala.
Ali, danas njegova Vila
ostala je bez daha.

Rijeka se lagano suši,
tok života lagano se gasi,
njegova Vila
ne može živjeti bez daha,
jer on
je bio njezin dah.

Vila i dah
u jednom srcu
koje je prestalo kucati.

06.02.2021.

ВИЛА И ЗДИВ

Таа беше негова Вила,
а тој нејзин здив.
Нејзината душа се всели во неговото срце,
како тоа чукаше,
така таа дишеше.

Како негова Вила
ја исполнуваше секоја желба,
бидејќи тој беше нејзиниот здив,
дишеа еден за друг,
живееја еден во друг,
сонуваа исти соништа,
една зора ги будеше,
и еден месец знаеше да ги засpie.

Животот течеше како река,
полека, тивко, нечујно,
а некогаш знаеше
да го забрза животниот тек.

Се сакаа,
од утро до мрак,
сонуваа
во еден кревет,
на една перница.

Животот суште тече,
полека, тивко, нечујно.
Но, неговата Вила
остана без здив.

Нејзината душа,
замина,
со тоа срце,
на тој сакан човек,
во кој престана да чука.

Како тоа чукаше,
така таа дишеше.
Но, денес неговата Вила
остана без здив.

Реката полека се суши,
текот на животот полека се гаси,
неговата Вила
не може да живее без здив,
бидејќи тој,
беше нејзин здив.

Вила и здив
во едно срце
што престана да чука.

06.02.2021.

BOŽJA VOLJA ILI SUDBINA

Nije ni sanjala,
da će s brodom ploviti,
da će je jugo nositi,
a s burom lepršati
na obali mora.

Nije ni sanjala,
da će školjke i rakove jesti,
bakalar za Božić.

Kakvi su to snovi
koje su samo slike nekada bile
u planini toj,
život na livadi s leptirima?

Nije ni sanjala,
da s te planine,
na obalu će doći,
da će je more prigrliti
i morska voda liječiti.

Te planine,
šume i drveće,
zamijenila je
stijenama i kamenjem.

Te planinske bistre izvore,
rijeke i potoke,

sa slanom morskom vodom,
u kojoj se možeš samo kupati,
ali ne i rukom vode piti.

Taj planinski suhi zrak,
taj zalazak Sunca iza rta
i svaku zoru
sa suncem u prozoru,
ostavila je,
krenula putem snova
ili bila je samo Božja volja, sudbina.

Danas se Suce u moru kupa,
zalazak s kreveta vidi,
jugo joj na prozoru puše,
donosi kapljicu mora
i ostavlja tragove soli na njemu.

Danas traži te planine,
te livade s leptirima,
zoru i zalazak,
rijeke i potoke, bistre hladne izvore.

Zove je ta zatvorena stara kuća,
u snovima je sluša,
samo da joj vrata otvori,
barem na kandilu svijeću da zapali
i da vidi grob svoga djeda i bake.

07.02.2021.

БОЖЈА ВОЛЈА ИЛИ СУДБИНА

Не ни сонуваше,
дека со брод ќе плови,
дека југото ќе ја носи,
а со бурата ќе трепери,
на брегот од морето.

Не ни сонуваше,
дека школки и ракови ќе јаде,
бакалар за Божиќ.

Какви се тие соништа,
кои беа само слики некогаш
во таа планина,
живот во ливада со пеперутки?

Не ни сонуваше,
оти од таа планина,
на брегот ќе дојде,
дека морето ќе ја прегрне
и морската вода лек ќе и биде.

Тие планини,
шуми и дрвја,
ги замени
со карпи и камен.

Тие планински бистри извори,
реки и потоци,

со солена морска вода,
во која можеш само да се капеш,
а не од рака вода да пиеш.

Тој планински сув воздух,
тоа заоѓање на Сонцето зад ридот
и секоја зора
со сонце на прозорецот,
ги остави,
тргна по патот на соништата,
или беше само Божја волја, судбина.

Денес Сонцето во морето се капе,
заоѓањето од кревет го гледа,
јужниот ветар на прозорец и дува,
донесува капка море
и остава траги сол на него.

Денес ги бара тие планини,
тие ливади со пеперутките,
зората и зајдисонцето,
реките и потоците, бистрите ладни извори.

Ја вика таа затворена стара куќа,
во соништата ја слуша,
само вратата да и се отвори,
барем на кандилцето свеќа да запали
и да го види гробот на својот дедо и баба.

07.02.2021.

BILO JE TO NEKAD

Trčala je bosa,
po rosi,
po kiši,
po snijegu,
raspuštene kose,
tražila je izgubljenu ljubav.
Mislila je da se tamo negdje krije,
u rosi cvijeća,
iza grma,
u kiši i snijegu.
Mislila je da je negdje čeka
i da će samo izletjeti iz nekog grma,
ili pasti s kapi kiše,
u kapi rose, u cvijetu da će ga naći.
No njega nije bilo
i znala se uplakana,
vratiti doma,
mokra, smrznuta.
Nije mogla ni reći gdje je bila,
niti što je tražila.
Bilo je to nekad,
neka izgubljena ljubav.

БЕШЕ ТОА НЕКОГАШ

Трчаше боса,
по росата,
по дождот,
по снегот,
со распуштена коса,
ја бараше загубената љубов.
Мислеше дека таму некаде се крие,
во росата на цвеќето,
зад грмушката,
во дождот, во снегот.
Мислеше дека некаде ја чека
и дека само ќе излети од некоја грмушка,
или ќе падне со капките на дождот,
во капките роса, во цветот дека ќе го најде.
Но, него го немаше
и знаеше расплакана
да се врати дома,
водена, смрзната.
Не можеше ни да каже каде била,
нити што барала.
Беше тоа некогаш,
некоја изгубена љубов.

VALENTINOVO

Dok bura ledi sve ispred sebe,
ona je trčala da vidi svog ljubljenog,
na Valentinovo,
ne samo da ga zagrlj,
već i svoje srce da mu da.

Ona je nježni leptir,
on Sv. Valentin,
samo on zna ljubav dati,
on zna voljeti
i kao svetac darovati.

A ja majka,
drhtim od straha,
da će se moj nježni leptir,
lako spržiti, brzo zalediti,
malo nježno srce krvariti.

Ali, što reći kad on je Sv. Valentin,
pun ljubavi i dobrote,
kad srce samo za njim žudi,
a duša već je davno zaspala u duši tog sveca.

Danas Valentinovo, a ja majka zamišljena,
moj nježni leptir,
trči po hladnoj buri
u zagrljaj svoga Sv. Valentina.

13.02.2021.

ВАЛЕНТИНОВО

Додека бурата замрзнува сè пред себе,
таа трчаше да го види својот љубен,
на Валентиново,
не само да го загрне,
туку и своето срце да му го даде.

Таа е нежна пеперутка,
тој Св. Валентин,
само тој знае љубов да даде,
тој знае да сака
и како светец да дарува.

А јас мајка,
се тресам од страв,
дека мојата нежна пеперутка,
лесно ќе се спржи, брзо ќе се смрзне,
малото нежно срце ќе крвари.

Што да се рече кога тој е Св. Валентин,
полн е со љубов и добрина,
кога срцето само за него гори,
а душата веќе од дамна е заспана во душата на тој светец.

Денес Валентиново, а јас мајка замислена,
мојата нежна пеперутка,
трча по ладната бура
во преградка на својот Св. Валентин.

13.02.2021.

VJERA

Kako da danas Sunce ogrije,
kako da danas majka zoru dočeka,
prokleta duga noć nikako da prođe,
u naručju svoje dijete majka drži,
u grču, boli i suzama?

Čija je bol veća,
od majke ili djeteta?

Na rukama polu mrtvo,
ne može se majka od njega odvojiti,
a mora ga na liječenje dati,
mora Sunce ogrijati
i dan svanuti.

Loša je misao majke,
bolje da ona u krevet legne,
neka nju grize prokleti rak,
bolest što proždere sve,
bolje da ona na drugi svijet ode,
nego da majka svoje dijete da.

Imaj majko vjeru u liječnika,
imaj majko vjeru u Boga,
oni će dignuti dijete tvoje,
ubit će prokleti rak u njemu,
na nogama sretno, u zagrljaj će ti doći.

Znam da tvoja bol je veća
od boli tvoga djeteta.

Eto, majko, danas je Sunce ogrijalo,
radosna si zoru dočekala,
svanuo je taj sretni dan,
dijete ti u naručje trči,
vjeruj liječniku i dragom Bogu.

15.02.2021.

БЕРА

Како денеска Сонцето да огрее,
како денеска мајката зора да ја дочека,
проклета долга ноќ никако да помине,
во својата преградка мајката детето го држи,
во грч, болка и во солзи?

Чија болка е поголема,
на мајката или детето?

На раце полумртво,
не може мајката од него да се одвои,
а мора на лекар да го даде,
мора Сонцето да огрее
и денот да осамне.

Лоша е мислата на мајката,
подобро таа в кревет да легне,
неа да ја глода проклетиот рак,
болест што проголта сè,
подобро таа на другиот свет да замине,
а не мајката своето дете да го даде.

Имај мајко верба во лекарот,
имај мајко верба во Бога,
тие ќе го кренат детето твое,
ќе го убијат проклетиот рак во него,
на нозе среќно во преградка ќе ти дојде.

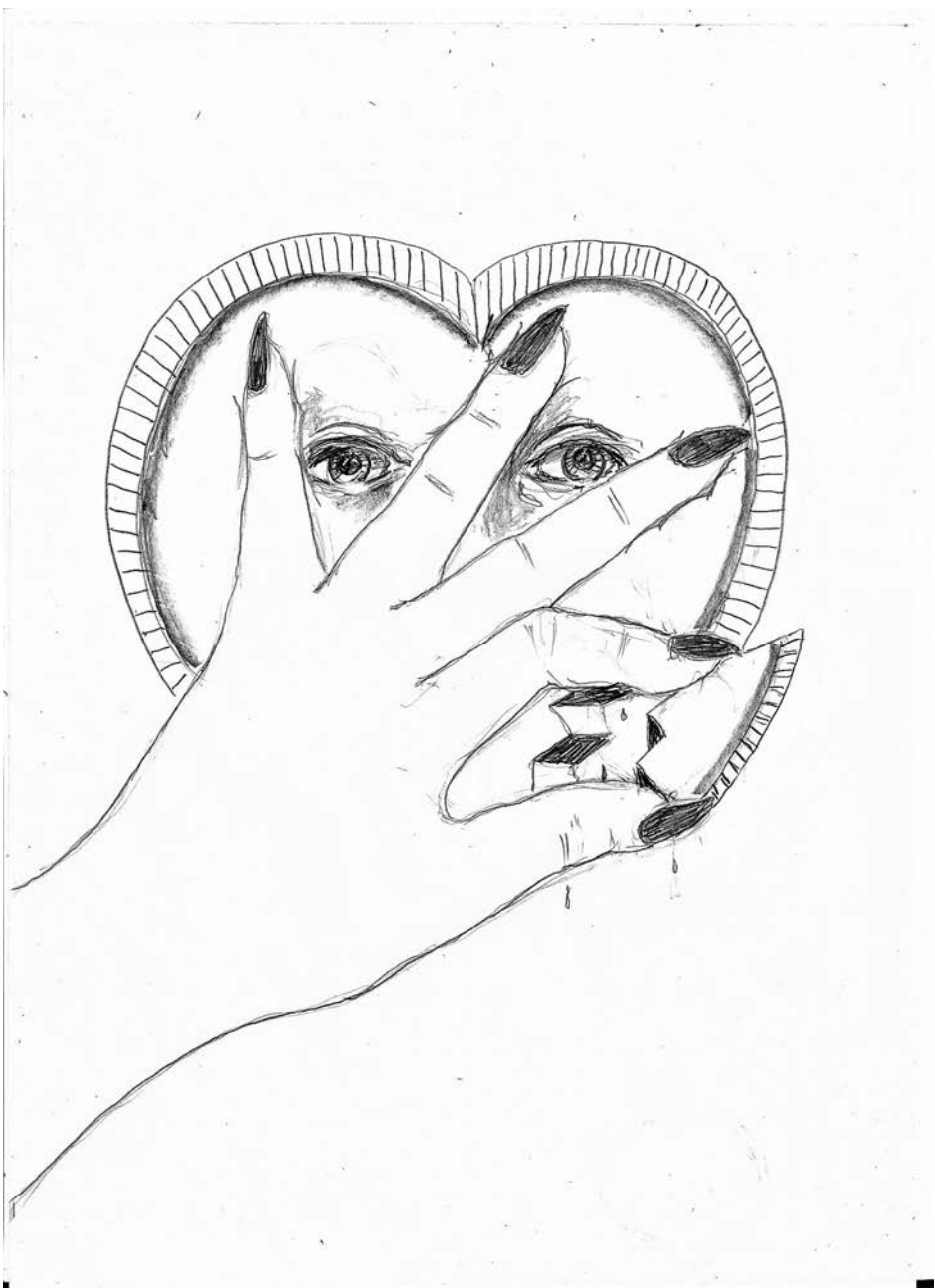
Знам, оти твојата болка е поголема,
од болката на твоето дете.

Еве, мајко, денеска Сонцето огреа,
радосна зората ја дочека,
осамна тој среќен ден,
детето во преградка ти трча,
верувај му на лекарот и на драгиот Бог.

15.02.2021.

JEDAN PRIJATELJ

Otišla je bez riječi, preko noći.
Uzela je sve što je mogla uzeti,
ponajviše njegovu dušu, njegov dah.
Ponijela je
sve komadiće njegovog raspadnutog srca,
koje je godinama kucalo samo za nju.
Uzela je i njegova dva oka,
jer više ništa ne vide.
Poslije nje nema svjetlosti,
sunce ne grije,
ni mjesec obasjava,
a i zvijezde na nebu su se izgubile.
Ne pitaj ženu!
Uništila si život jedan!
Uništila si čovjeka, suputnika, prijatelja.
Ne pitaj više,
gdje je duša njegova,
gdje je njegov dah,
zašto se srce raspalo na milijun komadića?
Ne pitaj kada sve znaš,
kad sve njegovo, leglo je u tebi, tiho zaspalo,
sa svim uspomenama,
jednog čovjeka, suputnika,
jednog prijatelja.

ЕДЕН ПРИЈАТЕЛ

Замина без зборови, преку ноќ.
Зеде сè што можеше да земе,
најмногу неговата душа, неговиот здив.
 Ги понесе,
сите делчиња од неговото распаднато срце,
кое со години чукаше само за неа.
 Ги зеде и неговите две очи
бидејќи веќе ништо не гледаа.
 После неа нема светлост,
 сонце не грее,
 ни месецот не сјае,
а и ѕвездите на небо се изгубија.
 Не прашувај жено!
 Уништи еден живот!
Го уништи човекот, сопатникот, пријателот.
 Не прашувај веќе,
 каде е неговата душа,
 каде е неговиот здив,
зошто срцето се распаднало на милиони делчиња?
 Не прашувај кога сè знаеш,
кога сè негово легнало во тебе, тивко заспало,
 со сите спомени,
на еден човек, сопатник,
 пријател.

KAP VODE

Zatvorila sam sve odaje, zaključala, zatamnila,
ne dam ti ni zrak sunca, ni kap vode.
Ako treba ispod kamena ću te staviti,
u špilju zatvoriti.
Da samuješ, želim, da nikoga ne vidiš.
Ne pitaj zašto?
Ne traži zraku sunca, ni kap vode,
jer ja sam ključ tvoga srca,
ta zraka sunca i tu kap vode što ti život daje.
U špilji ću s tobom samovati i poжити
i ne pitaj gdje je moja duša otišla,
za kim drhti moje srce, godinama?
Ne pitaj me!
Molim te šuti!
Moja se duša u tvoju preselila,
moje srce živi u tvome
i svaku riječ, svaki pogled, oči,
sve sam tebi dala, pohranila u tvojoj duši.
I ne dam ti!
Da s tom dušom hodaš okolo!
Probudit ću nebo noćas da s tobom samujem,
u toj špilji ugasiću se poput svijeće,
nestat ću kao kap vode,
u tvom zagrljaju, u tvom srcu.

КАПКА ВОДА

Ги затворив сите одаи, ги заклучив, ги затемнив,
не ти давам ни зрак од сонцето, ни капка вода.
Ако треба под камен ќе те ставам,
в пештера ќе те затворам.
Да самуваш, сакам, никого да не гледаш.
Не ме прашувај зошто?
Не барај зрак сонце, ни капка вода,
бидејќи јас сум клуч на твоето срце,
тој зрак сонце и таа капка вода што живот ти дава.
В пештера со тебе ќе самувам и ќе те напијам
и не прашувај каде мојата душа замина,
за кого трепери моето срце со години?
Не ме прашувај!
Те молам молчи!
Мојата душа во твојата се пресели,
моето срце живее во твоето
и секој збор, секој поглед, моите очи,
сè тебе ти дадов, ги похранив во твојата душа.
И не ти давам!
Со таа душа да одиш наоколу!
Ќе го разбудам небото ноќеска со тебе да самувам,
во таа пештера ќе се угасам како свеќа,
ќе ме снема како капка вода,
во твојата преградка, во твоето срце.

MASKA

Ona, kraljica, sama među medvjedima.
Ispod vedrog, mirnog neba,
u tišini noći na karnevalu,
tražila je svoga kralja među njima.
Što će njoj kralj,
kad medvjedi vode karneval?
Ali nije imala mira dok ga nije našla
i krenula za njim,
pa makar i na kraj svijeta otišla,
samo da je taj kralj s karnevala.
Otišla je i nikad se nije vratila.
Kralj i kraljica kao u bajci.
U tom svijetu bajke, nestale su maske,
kralj postao je čovjek njenih snova.
Probudili su se, odlutali nekud,
opijeni ljubavlju.
Bio je to nekad, neki karneval,
bila je to jedna maska voljenog čovjeka,
jednog kralja, koji je znao ljubiti kao u bajci
i poslala je ona na kraj svijeta,
ponijela ju je maska jedna,
voljenog čovjeka njenih snova.

МАСКА

Таа кралица сама меѓу мечкарите.
Под ведрото мирно небо,
во тишината на ноќта на карневалот,
го бараше својот крал меѓу нив.
Што ќе и е крал,
кога мечкарите го водат карневалот?
Немаше мир додека не го најде
и тргна по него,
па макар и на крај свет да појде,
само тој да е крал од карневалот.
Замина и никогаш не се врати.
Крал и кралица како во бајка.
Во тој свет на бајките ги снема маските,
кралот стана човек од нејзините соништа.
Се разбудија и заталкаа некаде,
опијанети од љубовта.
Беше тоа некогаш, некаде некој карневал,
беше тоа една маска на саканиот човек,
на еден крал, кој знаеше да бакнува како во бајките
и замина таа на крај свет,
ја понесе една маска,
на саканиот човек на нејзините соништа.

OPROST

Da oprostim, srce da mi se smiluje,
duša od boli da zatitra,
a što sakrivaju moje suze,
nitko nek ne zna.
Živim, lutam,
po toj sjeni što me vodi,
tražim istinu.
Prošlost kao teret
teška je na mojim leđima.
Pitam se,
kako oprostiti mome kralju,
koji traži moju ruku
sada u mraku, na zalasku sunca?
Dala sam mu da pokupi moje suze,
vječno da tinjaju u njegovoj duši.

14.03.2021.

ПРОЧКА

Да простам, срцето да ми се смилува,
душата од болка да затрепери,
а што кријат моите солзи,
никој да не знае.
Живеам, талкам,
по таа сенка што ме води,
ја барам вистината.
Минатото како терет
клапнало на моите плеќи.
Се прашувам,
како да му простам на мојот крал,
кој ја бара мојата рака
сега во мракот, на зајдисонцето?
Му дадов да ги собере моите солзи,
вечно да тлеат во неговата душа.

14.03.2021.

MIRISNI CVIJET

Bio je zrak kojeg sam udisala,
bio je suza u kojoj sam se kupala,
otišao je s rijekom,
uzeo je krila i poletio, postao ptica,
a ja sićušni leptir, koji traži samo kap vode.

Bio je sunce koje me grijalo,
mjesec, moj san, mirisni cvijet
koji vene na mojim rukama,
zraka sunca koja zalazi na mom dlanu,
svjetlo u tami, najveća ljubav moga sna.

Bio je moja pjesma, moj stih,
otpjevala sam ga sa svakom suzom,
ja sićušni leptir ulovila sam pticu,
pojila sam je s kapi vode, s poezijom,
jer postala sam pjesnik koji piše o svojim snovima.

U snovima je taj zrak
koji se gasi sa suzom,
u snovima je ta ptica
koja pjeva u poeziji sićušnog leptira,
na tom mirisnom cvijetu.

МИРИСЕН ЦВЕТ

Беше воздух кој го вдишував,
беше солза во која се капев,
замина со реката,
зеде крилја и полета, стана птица,
а јас малечка пеперутка, која бара само капка вода.

Беше сонце кое ме греше,
месец, мој сон, мирисен цвет
кој вене на моите раце,
зрак на сонцето кој заоѓа на мојата дланка,
светло во темницата, најголема љубов на мојот сон.

Беше моја песна, мој стих,
го опеав со секоја солза,
јас малечка пеперутка уловив птица,
ја поев со капка вода, со поезија,
бидејќи станав поет кој пишува за своите соништа.

Во соништата е тој зрак
кој се гаси со таа солза,
во соништата е таа птица
која пее во поезијата на малечката пеперутка,
на тој мирисен цвет.

BOL

Krvave suze ronila je,
boljelo je to njeno ranjeno srce
i svu tu bol
zakopala je duboko u duši.

Koliko je više propadala
u njezinu dušu,
sve je više boljelo,
kako je sakriti?

Zakopala ju je tamo negdje,
srce ranjeno, u krvi,
duša raskomadana,
grobnica za bol.

БОЛКА

Кржави солзи ронеше,
болеше тоа нејзино рането срце
и сета таа болка
ја закопа длабоко во душата.

Колку повеќе пропаѓаше
во нејзината душа,
повеќе болеше,
како да ја сокрие?

Ја закопа, таму негде,
срцето рането во крв беше,
душата распарчена,
гробница за болка.

KUTAK

Našla je svoj kutak
negdje tamo među zvijezdama,
putovala je u snovima,
u tom drugom svijetu.

U tom prostoru, tamo negdje,
našla je mjesto za svoje snove,
za svoje fantazije,
gdje je zapisala svoje riječi.

Taj kutak, taj prostor,
pjevaju o njoj,
tamo među zvijezdama,
na tom drugom svijetu.

Tamo spavaju njene pjesme,
tamo pjevaju se njeni stihovi,
svi snovi su stvarni,
jer je to njezin kutak.

Prostor za pisanje.

КАТЧЕ

Нашла свое катче
некаде таму меѓу ѕвездите,
патувала во соништата,
во друг свет.

Во тој простор, таму некаде,
нашла место за своите соништа,
за своите фантазии,
каде ги запишала своите зборови.

Тоа катче, тој простор,
пеат за неа,
таму меѓу ѕвездите,
на оној друг свет.

Таму спијат нејзините песни,
се пеат нејзините стихови,
сите соништа се вистина,
бидејќи тоа е нејзиното катче.

Простор за пишување.

LJUBAVNA PJESMA

Tebi pjesniče!
Tebi pjesniče,
što koračaš smjelo,
ponosno dignutom glavom gore,
što svaka tvoja riječ,
otvara put sreće,
put ljubavi i mira.

Tebi pjesniče!
Tebi pjesniče,
pišem ovu pjesmu,
u proljeće, u cvatu,
u zvjezdanom nebu,
neka se stihovi roje,
zapleši valcer ljubavi u tišini noći
i zapjevaj onu našu ljubavnu pjesmu.

ЉУБОВНА ПЕСНА

Тебе поету!
Тебе поету,
што чекориш смело,
со гордо дигната глава горе,
што секој твој збор,
го отвара патот на среќата,
патот на љубовта и мирот.

Тебе поету!
Тебе поету,
ти ја пишувам оваа песна,
во пролет, во цвет,
во свезденото небо,
стиховите нека се ројат,
заиграј валцер во тишината на ноќта
и запеј ја таа наша љубовна песна.

USPAVANI STIH

U riječima utjehu je našla,
u otpjevanom stihu na srcu što joj je legao
i poletjela je kao ptica,
u nepoznat svijet.

Raširila je krila,
raspjevala se glasno,
da je čuje svaki uspavani cvijet,
u tihoj noći.

Nizala je riječi
kao bisernu ogrlicu,
pjevala je pjesmu, stih, po stih,
uspavan duboko u srcu.

ЗАСПАН СТИХ

Во зборовите утеха најде,
во испеаниот стих на срце што ѝ легна
и полета како птица,
во непознат свет.

Ги рашири крилјата,
се распеа на глас,
да ја слушне секој заспан цвет,
во тивката ноќ.

Ги нижеше зборовите
како бисерен ѓердан,
ја пееше песната стих по стих
заспана длабоко во срцето.

NE DAM TE

Ne spavaj u tišini, molim te,
mrak će te progutati,
zlo će ti srce izgristi.

Ja mrvica od čovjeka,
neću ga naći,
ako ga zlo uzme.

Želim u ruku cijelog ga uzeti,
uspavati pjesmom,
milovati u snu.

Moja duša,
u tami, u zlu je zatvorena,
ne dam i tvoju.

Na srcu nosit ću te,
uspavat ću te kako dijete,
ne dam te tami zla.

НЕ ТЕ ДАВАМ

Не заспивај во тишината, те молам,
мракот ќе те проголта,
злото срцето ќе ти го изгризе.

Јас трошка од човек,
нема да го најдам,
ако злото го земе.

Сакам в рака цело да го земам,
да те заспијам со песна,
во сонот да те милувам.

Мојата душа,
в темница во зло затворена,
не ја давам и твојата.

На срце ќе те носам,
ќе те заспивам како дете,
не те давам во темнината на злото.

UBIJ SVJETLINU

Dok budna sanjam,
ti si ispod moje trepavica.

Zatvaram oči,
želim te vidjeti,
s pogledom te pomilovati,
s titrajem zvijezda zagrliti.

Svjetlost me zasljepljuje,
hodam tvojim koracima,
ali nikako da te stignem.

Okreni se!
Okreni se, molim te!

Želim te vidjeti
u titraju zvijezda
ispod mojih trepavica.

Okreni se,
ubij svjetlinu.

УБИЈ ЈА СВЕТЛИНАТА

Додека будна сонувам,
ти си под моите клепки.

Ги затворам очите,
сакам да те видам,
со поглед да те помилувам,
со трепетот на ѕвездите да те гушнам.

Светлоста ме заслепува,
чекорам по твоите стапки,
но никако да те стигнам.

Заврти се!
Заврти се, те молам!

Сакам да те видам
во трепетот на ѕвездите
под моите клепки.

Заврти се,
убиј ја светлината.

MOLITVA

U tišini molim se,
u zracima sunca tražim te,
sa svitanjem da te vidim,
rosa da te opere, želim,
vjetar da te pomazi,
na mojim rukama da odmoriš.
U tišini molim se...

МОЛИТВА

Во тишина се молам,
во зраците на сонцето те барам,
со изгвот да те видам,
росата да те измие сакам,
ветерот да те помилува,
на моите раце почин да имаш.
Во тишина се молам.

VIDJELA GA

Dah joj stao,
vidjela ga,
nakon toliko godina.
Pomislila je...
Ako zagrlj Sunce
i zrake utopi u svojim očima,
pogledom će ga ugrijati.
Još želi
osjetiti njezinu toplinu,
mislila je...
Njen dah na njegovom vratu,
ruke zagrljene oko njegovog tijela,
glava na njegovim grudima.
Pitala se?
Kakva bi bila starost pored njega?
Samo da legne pored njegovog tijela,
makar u snu da ga miluje,
da mazi njenu kosu,
da dišu, da izdahnu na jednom jastuku,
da ostare skupa.
Pomislila je...
Sanja li ili je budna?
Dah joj je stao.
Vidjela ga...

02.04.2021.

ГО ВИДЕ

Здивот и застава,
го виде,
после толку години.
Си помисли...
Ако Сонцето го гушне
и зраците зајдат во нејзините очи,
со поглед ќе го стопли.
Сè уште посакува
да ја почувствува нејзината топлина,
мислеше...
Нејзиниот здив на неговиот врат,
рацете гушнати околу неговото тело,
главата на неговите гради.
Се прашува?
Каква би била староста покрај него?
Само да легне покрај неговото тело,
макар во сон да го милува,
да ја милува нејзината коса,
да дишат, да издивнуваат на една перница,
да остарат заедно.
Си помисли...
Дали сонува или е будна?
Здивот и застава.
Го виде.

02.04.2021.

ZAGRLJAJ

Rasplela je ruse kose
i potrčala je za voljenim,
da legne u zagrljaj,
da je stisne
s njegovim čvrstim rukama,
da se izgube,
u prevelikoj ljubavi.

Među cvijećem,
neka zalaze sunčeve zrake,
na njihovim golim tijelima,
neka Sunce život im da,
da svako cvijeće rascvjeta,
da se probude mama i tata,
zagrljeni u zagrljaju.

ПРЕГРАТКА

Ги расплете русите коси
и потрча по љубениот,
да легне в прегратка,
да ја стисне
со неговите цврсти раце,
да се загубат,
во преголемата љубов.

Меѓу цвеќето,
нека заоѓаат сончевите зраци,
на нивните голи тела,
Сонцето живот да им даде,
да цути секое цвеќе,
да се разбудат мајка и татко,
гушнати в прегратка.

DUH NE UMIRE

U duh se pretvorio
i vidjela ga na sve strane.
Kako da živi bez njega,
pitala se?

Ako ga nije vidjela,
ako ga nije zamišljala na svakom koraku,
ako nije vjerovala da je tu pored nje,
trebala se i ona preseliti
kod njega, na onaj svijet.

Na jastuku, u krevetu,
kao da je pored nje ležao,
osjećala je njegovu toplinu, njegov dah.

Kako da ne vjeruje?
Kako da živi bez njega?
Vjera u nevidljivo davala joj je život.
On je bio s njom
iako ga nije bilo.
Duh ne umire...

05.04.2021.

ДУХОТ НЕ УМИРА

Во дух се претвори
и го гледаше на сите страни.
Како да живее без него,
се прашуваше?
Ако не го гледаше,
ако не го замислуваше на секој чекор,
ако не веруваше оти е тука покрај неа,
требаше и таа да се пресели
кај него на оној свет.

На перницата, во креветот,
до неа како да лежеше,
ја чувствуваше неговата топлина, неговиот здив.
Како да не верува?
Како да живее без него?
Вербата во невидливото ѝ даваше живот.
Тој беше со неа
и ако го немаше.
Духот не умира...

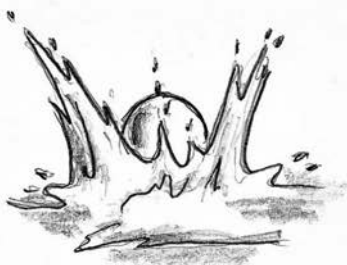
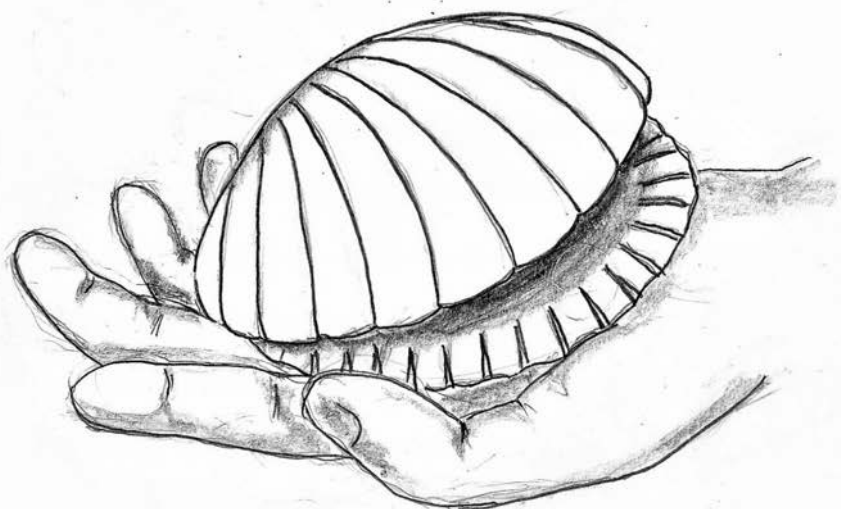
05.04.2021.

DRVO BEZ KORIJENA

Vidjela je biser,
što je virio ispod sata,
kao da je vrijeme brojio,
let ptica,
koje kao roj pčela,
rojile su se nad jezerom.

Lik njegov,
ocrtao se u ogledalu jezera,
zapalila se vatra srca,
ona biser je postala,
sjaj među kamenjem,
koriijen drveta.

05.04.2021.

ДРВО БЕЗ КОРЕН

Го виде бисерот
што сиркаше под часовникот,
како времето да го броеше,
летот на птиците,
кои како рој пчели,
се роеа над езерото.

Ликот негов,
се оцрта во огледалото на езерото,
се запали огнот на срцето,
таа бисер стана,
сјај меѓу каменот,
корен на дрвото.

05.04.2021.

TVOJ ZAGRLJAJ

Umirao je u strahu, sakriven u toj rupi,
kao miš bez sna,
jer i snovi samo strah donose.
Tko vode da mu da,
tko da ga nahrani,
tko da ga zagrlji?
Žedan u strahu, umirao je,
godine su prolazile,
a on bez tvoje ljubavi.
Mislio je, plašio se i za tebe,
u kojem strahu živiš?
I Boga i Sveca molio je
i sve Anđele oko sebe,
samo da izađe iz te rupe
i da ne bude nikad više,
žedan za kapi vode,
gladan za mrvicu kruha,
a najviše za tvoje zagrljaje i poljupce.
Boga, Svece i Anđele moli,
samo živ i zdrav da se vrati,
da se vrati u tvoj zagrljaj.

11.04.2021.

ТВОЈАТА ПРЕГРАТКА

Умираше во страв скриен во таа дупка,
како глувче без сон,
бидејќи и соништата само страв донесуваа.
Кој вода да му даде,
кој да го нахрани,
кој да го гушне?
Жеден во страв умираше,
години минуваа,
а тој без твојата љубов.
Помислуваше, се плашеше и за тебе,
во кој страв живееш ти?
И Бога и Светецот ги молеше
и сите Ангели,
само да излезе од таа дупка
и да не биде никогаш веќе,
жеден за капка вода,
гаден за трошка леб,
и најповеќе за твоите гушки и бакнежи.
Бога, Светецот и Ангелите ги молеше,
само жив и здрав да се врати,
да се врати во твојата преградка.

11.04.2021.

NA USNAMA NJENIM

S noktima, s krvavim prstima
 napisala je tvoje ime
 u dubokoj kori stabla
i u plaču dozivala je tvoje ime.
Mislila je, kako te strasno grčila,
 obvijala se oko tvoga tijela,
ljubila te sa zabijenim noktima u leđima,
šaputala sretna s poljupcima na tvom vratu!
 Strast ljubavi tvoje,
 nosi i danas u svojoj duši,
 u krvavom svojem srcu
i s krvavim rukama u plaču doziva tvoje ime.
 U snu, pod vedrim nebom,
 grli to stablo, umjesto tvoga tijela,
 izgubljena, bez noći i dana,
u boli, samo tvoje ime na usnama njenim.

НА УСНИТЕ НЕЈЗИНИ

Со нокти, со крвави прсти
го напиша твоето име
во длабоката кора на стеблото
и во плач го довикуваше твоето име.
Мислеше, како страствено те прегрнува,
се обвиваше околу твоето тело,
те бакнувала со зариени нокти во плеќите,
шепотела среќна со бакнежи на твојот врат!
Страста на љубовта твоја,
ја носи и денеска во својата душа,
во крвавото срце
и со крвави раце во плач го довикува твоето име.
Во сонот, под ведрото небо,
го прегрнува тоа стебло, наместо твоето тело,
изгубена, без ноќ и ден,
во болка, само со твоето име на усните свои.

ON HER LIPS

With nails, with bloody fingers
she wrote your name
in the deep bark of the tree
and she cried out your name in tears.
She thought of how passionately she hugged you,
she wrapped herself around your body,
she kissed you with nails deep in your back,
whispered happy with kisses on your neck!
The passion of your love,
carries it in her soul even today,
in her bloody heart
and with bloody hands in tears calls out your name.
In a dream, under the clear sky,
hug that tree instead of your body,
lost, without night and day,
in pain, only your name on her lips.

EN SUS LABIOS

Con uñas, con el dedo
 Ensangrentado
ella escribió tu nombre
en la profunda corteza del árbol
y ella gritó tu nombre entre lágrimas.
 Pensó en lo apasionadamente
 que te abrazó,
 se envolvió en tu cuerpo,
te besó con clavos en la espalda,
susurro feliz con besos en tu cuello!
 La pasión de tu amor,
 lo lleva en el alma aun hoy,
en su corazón ensangrentado
 y con las manos
ensangrentadas en lágrimas
 grita tu nombre.
En un sueño, bajo el cielo claro,
abrazo ese árbol en lugar de tu cuerpo,
 perdido, sin noche y día,
en el dolor, solo tu nombre en sus labios.

BOŽJI VRT

I zasjale danas oči majke,
puno majčino srce,
ispunjena duša njezina,
s djetetom u naručju svome,
pjesmicu majka pjeva,
da uspava svoje
nestašno, nasmijano dijete.

I stvorila ona Božji vrt
s djecom svojom,
lete kao pčelice s cvijeta, na cvijet.

I raširila majka ruke svoje,
prigrllila sve blago ovoga svijeta,
u naručju danas
pjevaju djeca njezina,
griju majčine oči, pune srećom srce,
nasmijanu dušu njezinu,
s cvijećem u Božjem vrtu.

БОЖЈА ГРАДИНА

И засветкаа денеска очите на мајката,
 полно мајчино срце,
 исполнета душа нејзина,
со детето во преградка своја,
 песничка мајка пее,
 да го засpie своето
немирно, насмеано дете.

И таа ја создаде градината Божја,
 со своите деца,
трчаа како пчелички од цвет на цвет.

И ги рашири мајката рацете свои,
го загна сето богатство на овој свет,
 во преградка денеска
 пејат нејзините деца,
ги греат мајчините очи, го полнат со среќа срцето,
 насмеаната нејзина душа,
со цветот во градината Божја.

PUTEVI BOŽJI

Poveli su je putevi Božji,
krenula je po svijetu,
s vjerom u srcu,
s molitvom na usnama,
s tradicijom i običajima u duši svojoj.
Kao ptica razletjela Uskrs čeka
i na kraju svijeta jaje se crveni,
u prvu crkvu s molitvom trči.
Potraži je danas, na Uskrs,
ispred ikone češ je naći,
s molitvom za zdravlje.

Čežnja u grudima stisla
kao planina teška na leđima njezinim.
S mislima u duši,
do groba djeda da pođem,
svijeću da zapalim,
do crkve da prođem,
za zdravlje da se pomolim,
Uskrs je danas,
crveno jaje da uzmem,
Hristos voskrese da viknem,
ruku da pružim bratu svom!

U trenu od misli se trгла,
u tuđini Uskrs slavi,
brat, i on je u svijet otišao,
kome da kažem Navistina voskrese,
kome ruku da pružim,
koga danas da zagrlim,
u tuđini svi,
razbacani po cijelome svijetu.

Majka doma sama ostala,
sa suznim očima,
na grobu i u crkvi svijeće pali,
moli se za čeda svoja,
na Uskrs danas,
s crvenim jajem u ruci,
unuke čeka
u zagrljaj da joj trče, ali njih nema,
s jajem u ruci ostala je sama.
Čudni su putevi Božji.

ПАТИШТАТА БОЖЈИ

Ја поведоа патиштата Божји,
киниса по светот,
со вера во срцето,
со молитва на устата,
со традиција и обичај во душата своја.
Ко птица разлетана Велигден го чека
и на крај свет јајцето се црвени,
до првата црква со молитва се трча.
Побарај ја денес на Велигден,
пред икона ќе ја најдеш,
со молитва за здравје.

Копнеж во градите стиснала,
ко планина натежнал на плеќите нејзини.
Со мислата во душата,
до гробот на дедо ми да појдам,
свеќа да запалам,
до црквата да минам,
за здравје да се помолам,
Велигден е денес,
црвено јајце да земам,
Христос воскресе да викнам,
рака да пружам на братот свој!

За миг од мислата се тргна,
во туѓина Велигден го слави,
брат ми, и тој во светот замина,
на кого да кажам Навистина воскресе,
на кого рака да пружам,
кого денес да го гушнам,
во туѓина расватени се сите,
расеани по целиот свет.

Мајка дома сама останата,
со солзни очи,
на гроб и в црква свеќа пали,
се моли за чедата свои,
на Велигден денес,
со црвено јајце в рака,
внучето го чека
в преградка да и втрча, но го нема,
со јацето в рака остана сама.
Чудни се патиштата Божји.

СЛАВА

Лесна како птица излезе од вечното гнездо,
Угаси го огнот на душата, си рече себе си,
Јас, звезда по патиштата ќе бидам,
Зимувам сега без снег,
А околу срцето мраз се фати.

Гордоста до космосот ја однесе, денес го допре,
Радоста во очите искри ѝ дава како на дете на мајчини гради,
Усните и треперат, срцето се гледа дека по ритам на песната и игра,
Егото на душата до ѕвездите ја однесе, утре зрак сонце ќе биде,
Види ја вратата, отворена до бескрај, извика сама,
А сега треба само да влезе и да замине во слава.

24.04.2021.

LJUBAV TVOJA

Ne daj da te ljudska zloba povede,
otkucaj svoga srca slušaj,
dah svoje duše, oko i želje svoje,
neka te povedu putem dobrote, putem mira.

Raširi ruke, zagri ovaj svijet
i zalogaj svoj gladnome daj, kap vode što piješ,
ma i onaj svoj osmijeh s drugima podijeli,
svoju pjesmu tužnome zapjevaj.

Ništa nije slatko i drago na ovome svijetu,
kao ono ljudsko i čovječno u tebi,
kao ona ljubav što je drugima daješ,
što kao sunce im dušu ugriješ.

Podijeli svoju ljubav i posljednji zalogaj svoj,
podijeli dah duše svoje i ono ljudsko što u sebi nosiš,
zapjevaj pjesmu mira i ljubavi, tužnome pored sebe
i podijeli, neka cijeli svijet osjeti ljubav tvoju.

ЉУБОВТА ТВОЈА

Не давај човечката злоба да те поведе,
отчукувањата на своето срце слушај ги,
здивот на својата душа, окото и желбите свои,
нека те поведат по патот на добрината, по патот на мирот.

Рашири ги рацете свои, загрни го овој свет
и залакот свој на гладниот дај му го, капката вода што ја пиеш,
и својата насмевка со друг подели ја,
својата песна на тажниот запеј ја.

Ништо не е слатко и драго на овој свет,
како тоа човечко и човечно во тебе,
како таа љубов што на другите ја даваш,
што како сонце душата им ја грееш.

Подели ја својата љубов и последниот залак свој,
подели го здивот на душата своја и тоа човечко што во себе го
носиш,
запеј ја песната на мирот и љубовта, на тажниот покрај себе
и подели ја, целиот свет да ја почувствува љубовта твоја.

ŽIVIM

Hvala Ti Bože,
na ovom zraku koje dišem,
što sretna i vesela budim se,
što koračam po ovome svijetu.

Hvala Ti draga moja majko, što si me rodila,
svaku kap vode što si mi dala,
zalogaj kruha u ustima što si mi stavila,
na svakoj riječi što si mi je rekla.

Hvala Ti Zemljo moja draga,
što postojiš u ovom svemiru,
što koračam po tvome tlu,
ja mrvica od čovjeka u ovome svijetu.

Hvala Ti živote moj,
ovom blagu od ljubavi što ga imam,
tri anđela u zagrljaju drže me,
zagrljena topline doma svoga.

Zahvaljujem danas životu svom,
dragom Bogu, mojoj majci,
voljenome i našim čedima,
ovoj Zemlji, ovome svijetu po kojem hodam.

Ja mrvica od čovjeka, živim.

ЖИВЕАМ

Ти благодарам Госпoде,
на овој воздух што го дишам,
што среќна и весела се будам,
што чекорам по овој свет.

Ти благодарам мила моја мајко што си ме родила,
на секоја капка вода што си ми ја дала,
на залчето леб в уста што си ми го ставила,
на секој збор што си ми го рекла.

Ти благодарам Земјо моја сакана,
што постоиш во овој космос,
што чекорам по твоето тло,
јас трошка од човек во овој свет.

Ти благодарам животе мој,
на ова богатство од љубов што го имам,
три Ангела в прегратка ме држат,
гушната од топлината на домот свој.

Му благодарам денес на животот мој,
на драгиот Бог, на мајка ми,
на љубениот и чедата наши,
на оваа Земја, на овој свет по кој чекорам.

Јас трошка од човек, живеам.

DIŠEM

I sjela sam, moleći Boga,
krenut ću putem, budi sa mnom,
samo Tebe imam, rekla sam mu.

Trnje ima kako ću ga proći?
Prepadnuta sva, noge u krvi vučem,
još puno trebam hodati.

Bol do srca gori me,
ali u njemu si Ti Bože,
znam i ovu ranu liječiš?

I duša nema više daha,
tijelo je palo,
putevi s trnjem, srce s bolom,
nitko ruku da ti da, trnje baca ti,
ti na koljenima puziš u krvi.

I na kraju, Ti, Bože, zagrlio si me,
put prošla sam, srce nasmijalo se.
Dišem.

S Tobom Bože.

ДИШАМ

И седнав, молејќи се на Господ,
ќе кинисам по патот, биди со мене,
само Тебе Те имам, му реков.
Трње има, како ќе го поминам?
Уплашена сета, нозете во крв ги влечам,
уште многу треба да одам.
Болката до срце ме гори,
а во него си Ти Господе,
знам и оваа рана ја лечиш?

И душата нема веќе здив,
телото падна,
патиштата со трње, срцето со болка,
никој рака да ти даде, трње ти фрла,
ти на колена лазиш во крв.

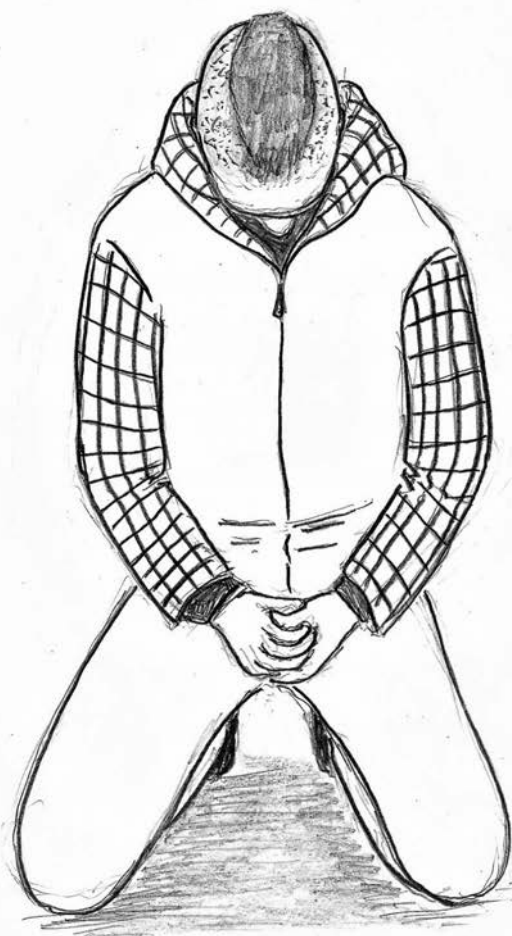
И на крај Ти Господе ме гушна,
патот го поминав, срцето се насмевна.

Дишам.

Со тебе Господе.

MOLITVA MOJA

Zatvori oči, sklopi ruke,
čučni pred Oltarom
i pozovi Boga.
On zna za svaku tvoju prolivenu suzu,
za svaku nezacijeljenu ranu,
za svaku bol što duša sakriva.
Stavi ruku na svoje srce i otvori ga,
nek progovori istina,
razbij tišinu što tinja u njemu.
Zapali svijeću ljubavi,
iskre nek' zaiskre u cijelome svijetu,
zapjevaj pjesmu mira,
toliko glasno da zatitra svijet
i digni se s Oltara, toliko hlabro,
s glavom gore, zagrlj brata svog,
raširi ruke i zagrlj cijeli svijet.
Ovaj svijet je tvoj,
kod svakog čovjeka prolivena suza gori,
kod svakoga rana peče,
svačija duša po neku bol skriva
i neka Bog bude lijek
za svako srce na ovome svijetu,
molitva je moja.

МОЈАТА МОЛИТВА

Затвори ги очите, склопи ги рацете,
клекни пред олтарот
и повикај го Господ.
Тој знае за секоја твоја исплакана солза,
за секоја незалечена рана,
за секоја болка што душата ја крие.
Стави ја раката на срцето свое и отвори го,
нека прозбори вистината,
разби ја тишината што се таи во него.
Запали ја свеката на љубовта,
искриите нека вивнат во целиот свет,
запеј ја песната на мирот,
толку гласно да затрепери светот
и дигни се од олтарот храбро,
со главата горе, гушни го братот свој,
рашири ги рацете и загрни го целиот свет.
Овој свет е твој,
кај секој човек пролеаната солза гори,
кај секого раната пече,
сечија душа по некоја болка крие
и нека Господ биде лек
за секое срце во овој свет,
молитва е моја.

USPAVANA

Preselila sam se,
sjedim u tišini,
među zumbulima,
između rascvjetanih šljiva,
barem na tren da osjetim
miris proljeća moga kraja.

Moji snovi su stvarni,
uspavana usred proljeća,
miris cvijeća
širi se oko mene
u tišini mirnog dana,
daleko od moga kraja.

Pitam se?
Ni proljeće me nije probudilo,
još hladnoća je u mojim kostima,
taj miris moga kraja ne dopire do mene,
uspavana čekam snove,
da me na tren odnesu u moju tišinu.

ЗАСПАНА

Се преселив,
седам во тишина,
меѓу зумбулите,
меѓу расцутените сливи,
барем за миг да го почувствувам
мирисот на пролетта од мојот крај.

Моите соништа се стварни,
заспана среде пролет,
мирисот на цвеќето
се шири околу мене,
во тишината на мирниот ден,
далеку од мојот крај.

Се прашувам?
Ни пролета не ме разбуди,
се уште студот е во моите коски,
тој мирис на мојот крај не допира до мене,
заспана ги чекам соништата,
во миг да ме однесат во мојата тишина.

VELIKA LJUBAV

Ispod zvijezda vedrog neba,
slušala sam šapat tvoga srca,
u tihoj, gluhoj noći bez Mjeseca,
duša mi titrala u tišini noći,
dok tamu razbijao je tvoj dah.

Mislila sam sanjam, dah sve više sam slušala,
šapat srca milo grlio me,
ja u tvom zagrljaju,
u tami noći.

Tužna vrba zapamtila je naš šapat,
tama u tihoj noći bez Mjeseca
još govori o našim izdisajima,
kada šapat srca i dah duše
zajedno trepere na vjetru velike ljubavi.

03.06.2021.

ГОЛЕМА ЛЉУБОВ

Под ѕвездите на ведрото небо,
го слушав шепотот на твоето срце,
во тивката глува ноќ без Месечина,
душата ми трепереше во тишината на ноќта,
додека темницата ја растура твојот здив.

Мислев сонувам, здивот сè повеќе го слушав,
шепотот на срцето мило ме гушкаше,
јас во твојата преградка,
во темницата на ноќта.

Тажната врба го запамти нашиот шепот,
темницата на тивката ноќ без Месечина
се уште зборува за нашите издишки,
кога шепотот на срцето и здивот на душата
заедно трепереа на ветрот од голема љубов.

03.06.2021.

BIG LOVE

Under the stars of the clear sky,
listened to the whisper of your heart,
in the silent deaf night without Moon,
my soul trembled in the silence of the night,
while the darkness smashed your breath.

I thought I dream, I heard the breath more and more,
the whisper of the heart dearly hugged me,
me in your embrace,
in the dark of the night.

The sad willow remembered our whisper,
the darkness of the silent night without Moon
is still talking about our exhorts,
when the whisper of the heart and the breath of the soul
together they trembled in the wind of the great love.

03.06.2021.

ISPOVIJED JEDNOG ČOVJEKA

Dok imam ove svoje ruke,
ova usta i jezik,
mogu ljubiti do besvijesti,
ali želje su jedno,
a tijelo sasvim nešto drugo.
Iako sam
star,
nemoćan,
smrtno bolestan
i smrt kuca mi na vrata
ja želim voljeti
i ljubiti dok ne umrem.
Žene nisu nježniji spol,
ja sam taj koji je draži!
Ja još ispružim ruke
svaki dan i noć,
svako jutro
pomilujem njena bedra,
njenu kosu,
želim je uzeti u zagrljaj,
umrijeti s njom.
S jezikom,
s poljupcima,
prođem cijelo njeno tijelo.
Jagodice mojih prstiju plešu po
najnježnijem,

najosjetljivijem
dijelu tijela.
Želim joj ugoditi
jer je volim, s dušom i sa svim srcem,
koje još kuca samo za nju.
Ali ona,
ona me godinama nije dotakla
ni malim prstom,
a kaže da se iz ljubavi udala,
da me voli!
Žene,
oprostite
nisu nježne!
Ova moja
je rospiija,
pokvarene duše,
praznog srca,
bez ljubavi!
Ona,
godinama me nije dotakla,
a niti zagrlila,
iako zna
da umirem od opake bolesti,
žedan njezine ljubavi.

15.03.2018.

ИСПОВЕД НА ЕДЕН ЧОВЕК

Додека ги имам овие свои раце,
оваа уста и јазик,
можам да бакнувам до бесвест,
а желбите се едно,
телото сосема нешто друго.
И ако сум
стар,
немоќен,
смртно болен
и смртта ми чука на врата
јас сакам да љубам
и да бакнувам додека не умрам.
Жените не се понежен пол,
јас сум тој кој е помил!
Јас се уште ги испружувам рацете
ден и ноќ,
секое утро
ги милувам нејзините нозе,
нејзината коса,
сакам да ја земам во прегратка,
да умрам со неа.
Со јазикот,
со бакнежи,
го поминувам целото нејзино тело.
Моите прсти играат по
најнежниот,

најосетливиот
дел на телото.
Сакам да ѝ угодам
бидејќи ја сакам, со душа и со сето срце,
кое се уште чука само за неа.

А таа,
со години не ме допрела
ни со малиот прст,
а вели дека од љубов се омажила,
дека ме сака!

Жените,
простете
не се нежни!
Оваа мојата
е ороспија,
зла душа,
празно срце,
без љубов!

Таа,
со години ме нема допрено,
прегрнато,
а знае
оти умирам од тешка болест,
жеден за нејзината љубов.

15.03.2018.

IZPOVED ENEGA MOŽAKARJA

Medtem, ko imam te svoje roke,
ta usta in jezik lahko ljubim
do nezavesti, toda želje so eno,
a telo povsem nekaj drugega.
Čeprav sem star, nemočen,
na smrt bolan in smrt trka
na vrata, jaz želim ljubiti
in ljubiti, dokler ne umrem.
Ženske niso nežnejši spol,
jaz sem tisti, ki je bolj ljubek!
Še vedno iztegnem roke
vsak dan in noč, vsako jutro
pobožam njena stegna,
njene lase, hočem, da jo vzamem
v objem, hočem umreti z njo.
Z jezikom, s poljubi,
sprehodim čez njeno telo.
Vrhovi mojih prstov plešejo
na najbolj občutljivem,
najbolj nežnem delu telesa.
Rad bi, da ji bo všeč, ker jo ljubim
z dušo in z vsem srcem, srcem
ki utripa samo za njo.
Ampak ona, ona že več let
niti z mezincem me ni dotaknila,
in pravi, da se je poročila
iz ljubezni, da me ljubi!

Ženske, oprostite, niso nežne!
Ta, moja je prasica,
pokvarjena duša, praznega srca,
brez ljubezni!
Že več let me ne dotika,
me ne objema, vendar ve,
da umiram od hude bolezn
žejen njene ljubezni.

06.04.2019.

BILJEŠKA O AUTORICI

Milena Zlateska, djevojačko prezime Dojčinoska, od oca Vukašina i majke Vladine, rođena je 3. siječnja 1964. godine u Makedonskom Brodu, Republika Makedonija, gdje je završila gimnaziju. Ekonomski fakultet (poslovna informatika) diplomirala je u Prilepu na Sveučilištu „Sv. Kliment Ohridski“ iz Bitole i stekla zvanje diplomiranog ekonomista.

S roditeljima i bratom Mitkom živjela je sve do dolaska u Republiku Hrvatsku, 5. ožujka 1992. godine, gdje je dovodi neizmjerena ljubav prema suprugu Ratku Zlateskom koji je već živio i radio u Puli. Zajedno imaju tri prekrasne kćeri, Mihaelu, Marinelu i Magdalenu. Kako i sama kaže, čitav svoj život posvetila je njima poklanjajući im svu svoju ljubav.

Od tada pa sve do danas živi i radi u Puli. Od samoga početka aktivno sudjeluje u radu makedonskih asocijacija u Puli, gdje je nekoliko mandata bila blagajnica MPCO-a „Sv. Joakim Osogovski“ i dopisnica „Makedonskog glasa“. Nekoliko godina bila je administrativna tajnica i članica u Vijeću makedonske nacionalne manjine Grada Pule i tajnica MKD-a IŽ „Sv. Kiril i Metodij“ iz Pule. Danas je predsjednica Društva i članica Upravnog odbora Zajednice Makedonaca u Republici Hrvatskoj, kao i članica Vijeća makedonske nacionalne manjine Grada Pule i Istarske županije, članica Redakcijskog odbora „Makedonskog glasa“, tajnica Makedonske pravoslavne crkvene općine „Sv. Joakim Osogovski“ iz Pule, a članica je i Hrvatskog književnog društva u Rijeci, „KULTura sNOVA“ iz Zagreba i Književno likovnog društva „Rešetari“, te državljanin Pjesničke republike Banatskog kulturnog centra „Novo Miloševo“.

Poeziju piše još od srednjoškolskih dana. Do sada je izdala deset pjesama u zbirci pjesama „Izbor pjesama makedonskih autora iz Hrvatske“ 2012., te četiri svoje samostalne dvojezične zbirke „Ognjište“ 2014., „Oda ljubavi“ 2017., „Čuvari duše“ 2019., „Na obali“ 2020., a „Dom srca“ je zapravo samo nastavak prve, druge, treće i četvrte zbirke.

Zbirka „Na obali“ na III. Međunarodnoj literarno-literativnoj i glazbenoj manifestaciji „Planetopija 2021“ u organizaciji Milice Paulus i Euroart Akademije iz Štipa, Makedonija, održanoj od 05.-10.09.2021. god., bila je proglašena za knjigu godine i zauzela je prvo mjesto. Još je nagrađena i pohvaljena na natječaju na XIV. Međunarodnom festivalu književnosti „Dani prijatelja

knjige“ u organizaciji Hrvatskog književnog društva iz Rijeke, održanog od 05.-07.11.2021. god.

Dobitnica je mnogobrojnih nagrada, diploma i zahvalnica, a posebno se izdvajaju: Zahvalnica za promociju kulture i jezika u dijaspori preko pisane riječi makedonske Agencije za iseljništvo i priznanje osobitom doprinusu u afirmaciji književnosti preko pisane riječi makedonskog Veleposlanstva u Republici Hrvatskoj. Sudjelovanje u brojnim hrvatskim i međunarodnim zbornicima s pravom predstavlja autoricu Milenu Zlatesku kao ambasadoricu makedonskog jezika i kulture ne samo u Republici Hrvatskoj nego i šire.

БЕЛЕШКА ЗА АВТОРКАТА

Милена Златеска, моминско презиме Дојчиноска, татко Вукашин и мајка Владина, родена е на 3 јануари 1964 година во Македонски Брод, Република Македонија, каде завршува гимназија. Економски факултет (економско-статистичко-кибернетска насока) дипломира во Прилеп на Универзитетот „Св. Климент Охридски“ од Битола и се стекна со звањето дипломиран економист. Со родителите и својот брат Митко, живее таму сè до доаѓањето во Република Хрватска, на 5 март 1992 година, каде ја доведува неизмерната љубов кон сопругот Ратко Златески кој веќе живееше и работеше во Пула. Имаат три прекрасни ќерки Михаела, Маринела и Магдалена. Како и самата вели, целиот свој живот им го посветува и им ја дарува сета своја љубов.

Од тогаш па сè до денес живее и работи во Пула. Од самиот почеток активно учествува во работата на македонските асоцијации во Пула, каде неколку мандати била благајник на МПЦО „Св. Јоаким Осоговски“ и дописник за „Македонски глас“, потоа неколку години била административен секретар и член на Советот на македонското национално малцинство за Град Пула и секретар на МКД ИЖ „Св. Кирил и Методиј“ од Пула, а денеска е претседател на Друштвото и член на Управниот одбор на Заедницата на Македонците во Република Хрватска, како и член на Советот на македонското национално малцинство за Град Пула и Истарската жупанија, член на Редакцискиот одбор на „Македонски глас“, секретарка на Македонската православна црковна општина „Св. Јоаким Осоговски“, член е и на Хрватското книжевно друштво во Риека, „КУЛТура сНОВА“ од Загреб и Книжевното ликовно друштво „Решетари“, како и државјанин на Поетската република на Банатскиот културен центар „Ново Милошево“.

Поезија пишува уште како средношколка. Досега има издадено десет песни во стихозбирката „Избор песни на македонски автори од Хрватска“ 2012, издала четири свои двојазични стихозбирки „Огниште“ 2014, „Ода на љубовта“ 2017, „Чувари на душата“ 2019, „На брегот“ 2020, а „Дом на срцето“ е всушност продолжение на првата, втората, третата и четвртата стихозбирка.

Стихозбирката „На брегот“ на 3. Меѓународна литературно-литературна и музичка манифестација „Планетопија 2021“ во организација

на Милица Паулус и Еуроарт Академија во Штип, Македонија, одржана од 05-10.09.2021. год., беше прогласена за книга на годината и го зеде првото место. Уште е наградена и пофалена на конкурсот на 14. Меѓународен фестивал на книжевноста „Денови на пријателите на книгата“ во организација на Хрватското книжевно друштво од Риека одржан од 05-07.11.2021. год.

Добитничка е на многубројни награди, дипломи и благодарници, а посебно се издвојуваат: Благодарницата за промоција на македонската култура и јазик во иселеништво преку пишаниот збор од македонската Агенција за иселеништво и признание за исклучителниот придонес во афирмација на книжевноста преку пишаниот збор од македонската Амбасада во Република Хрватска. Учеството во многубројни хрватски и меѓународни зборници со право ја преставува авторката Милена Златеска како амбасадорка на македонскиот јазик и култура не само во Република Хрватска туку и пошироко.

ZBORNICI:

1. „VIII. REŠETARAČKO PROLJEĆE“ Književna skupina KLD „Rešetari“ 09.05.2015.
2. „RIJEČI IZNAD SVEGA“ Millenium stih – Poetski maraton, Zadar 30.09.2017.
3. „KNIŽEVNO PERO“ – 10 godina HKD (Hrvatsko književno društvo), Rijeka 09.-12.2017.
4. „S LJUBAVLJU DEA“ – HKD (Hrvatsko književno društvo ogranak Zagreb) Međunarodni pjesnički susreti, 15.03.2018.
5. „MEĐUNARODNA PJESNIČKA OLIMPIJADA 3“, Maribor 23.04.2018.
6. „XI. REŠETARAČKO PROLJEĆE“ Književna skupina KLD „Rešetari“ 12.05.2018.
7. „ZAGREB NA DLANU“ Kultura snova, Zagreb 29.-30.2018.
8. „RIJEČI IZNAD SVEGA“ Millenium stih – Poetski maraton, Zadar 29.09.2018.
9. „ALMANAH 4“ – Žamor riječi, Beograd 26.10.2018.
10. „SLAVONIJA NA DLANU“ Kultura snova, Zagreb 14.-15.09.2018.
11. „RIJEČI SA UNE“ Bihać, Bosna i Hercegovina 31.08.-02.09.2018.
12. „DUBROVNIK NA DLANU“ Kultura snova, Zagreb 09.10.-11.11.2018.
13. „SVIM NA ZEMLJU MIR, VESELJE“ Kultura snova, Zagreb 15.12.2018.
14. „ANTOLOGIJA 3“ Kultura snova, Zagreb 12.01.2019.
15. „VALENTINOVO“ Kultura snova, Zagreb 09.02.2019.
16. „PEROM ISPISUJEM DUŠU 1“ Kultura snova, Zagreb 03.2019.
17. „SARAJEVO NA DLANU“ Kultura snova, Zagreb 05.-06.04.2019.
18. „NA RASKRŠĆU“ Jahači konja – Horse Rider, Beograd 05.2019.
19. „SPLIT NA DLANU“ Kultura snova, Zagreb 03.-04.05.2019.
20. „MORE NA DLANU“ Kultura snova, Zagreb 31.05-01.06.2019.

21. „ZAGREB NA DLANU“ Kultura snova, Zagreb 28.-29.06.2019.
22. „SLOBODA“ Pjesnici bez granica 2019., Niš 01.03.2019.
23. „ZBORNİK ČUVARI TRADICIJE“ Kreativni radioničar, Beograd 10.05.2019.
24. „PANONSKI GALEB 30“ Srpsko zavičajni klub „Sloga“, Subotica 30.03.2019.
25. „RIJEČI IZNAD SVEGA“ Millenium stih – poetski maraton, Zadar 28.09.2019.
26. „ODJEK DUŠE BALKANA“, Beograd 12.10.2019.
27. „S LJUBAVLJU DEA I“ Društvo albanskih umjetnika Hrvatske DEA, Zagreb 09.09.2019.
28. „NAJLJEPŠE LJUBAVNE PJESME“ Kultura snova, Zagreb 31.08.2019.
29. „RIJEČIMA ZAGRLJENA“ Udruženje „Riječi sa Une“ Bihać, Bosna i Hercegovina 06.-08.09.2019.
30. „SLAVONIJA NA DLANU“ Kultura snova, Zagreb 27.09.2019.
31. „JESENJA SONATA“ Diligo-Liber, Zagreb 03.10.2019.
32. „SAVA MALA“ Poetski oktobar u Beogradu, Udruženje romskih umjetnika 08.10.2019.
33. „KNIŽEVNO PERO“ Hrvatsko kniževno društvo, Rijeka 11.2019.
34. „OTISCI NAŠIH STOPA“ Diligo-Liber, Zagreb 28.12.2019.
35. „SVIM NA ZEMLJI MIR, VESELJE“ Kultura snova, Zagreb 14.12.2019.
36. „VALENTINOVO“ Kultura snova, Zagreb 08.02.2020.
37. „XII. REŠETARAČKO PROLJEĆE“ Kniževna skupina KLD „Rešetari“ 05.2019.
38. „DODIRIMA DUŠE“ Kultura snova, Zagreb 28.03.2020.
39. „SARAJEVO NA DLANU“ Kultura snova, Zagreb 03.-04.04.2020.
40. „NAJLJEPŠE LJUBAVNE PJESME“ Kultura snova, Zagreb 30.05.2020.
41. „VRTLUG VREMENA“ Jahači konja-Horse Rider, Mladenovac, Srbija

42. „MORE NA DLANU“ Kultura snova, Zagreb 20.06.2020.
43. „ZBORNİK ČUVARI PRIRODE“ Kreativni radioničar, Beograd 30.01.2020.
44. „TOPLA REČ 6“ Udruženje slobodnih umjetnika Australije 2020.
45. „GENTLE WORD 3“ Udruženje slobodnih umjetnika Australije 2020.
46. „ALMANAH 5“ Poezija stanka forum riječi, Beograd 01.02.2020.
47. „SPLIT NA DLANU“ Kultura snova, Zagreb 17.-18.07.2020.
48. „PROLJETNA RASPRODAJA“ Diligo-Liber, Zagreb 06.2020.
49. „POEZIJA U DOBA KORONE 2020“ Diligo-Liber, Zagreb 06.2020.
50. „SEBILJSKA RIJEČ“ 9. KNS Međunarodni kniževni susreti 2020. Udruženje za kulturu-Nova svjetlost KNS, Sarajevo 05.2020.
51. „ZAGREB NA DLANU“ Kultura snova, Zagreb 09.2020.
52. „HARMONIJA LJETNIH MISLI“ Diligo-Liber, Zagreb 07.2020.
53. „PESNIČKI KONKURS PROLJEĆE 2019“ Srpsko bugarsko prijateljstvo, Novi Sad, Srbija 04.10.2019.
54. „EHO POEZIJA“ Br. 1, Balkanska pjesnička unija, Sarajevo 10.2020.
55. „NEBESKO VALOVLJE“ Kniževna skupina KLD Rešetari 2020.
56. „PESNIČKI KONKURS PROLJEĆE 2019“ na bugarskom jeziku Srpsko bugarsko prijateljstvo, Novi Sad, Srbija 2019.
57. „NAJLJEPŠE LJUBAVNE PJESME“ Kultura snova, Zagreb 11.2020.
58. „SVIM NA ZEMLJI MIR, VESELJE“ Kultura snova, Zagreb 12.2010.
59. „TRAGOVI PJESME“ Br. 2., Balkanska pjesnička unija Sarajevo 30.09.2020.
60. „VALENTINOVO“ Kultura snova Zagreb 14.02.2021.
61. „POEZIJA GODINE2020“ Balkanska pjesnička unija, Sarajevo 21.04.2021.
62. „DOZIVANJE STIHOVA“ Br. 3., Balkanska pjesnička unija, Sarajevo 26.04.2021.

63. „SARAJEVO NA DLANU“ Kultura snova, Zagreb 03.2021.
64. „LJUBAV NAS JE ODRŽALA“ Kultura snova, Zagreb 05.2021.
65. „MORE NA DLANU“ Kultura snova, Zagreb 21.05.2021.
66. „TAJNA PJESMA“ Br. 4., Balkanska pjesnička unija, Sarajevo 01.03.2021.
67. „S LJUBAVLJU DEA II“ Društvo albanskih umjetnika DEA, Zagreb 2020.
68. „ZAGREB NA DLANU“ Međunarodni pjesnički festival, Kultura snova, Zagreb 25.06.2021.
69. „SPLIT NA DLANU“ 3. Međunarodni pjesnički festival, Kultura snova, Zagreb 07.2021.
70. „NA KRILIMA POEZIJE“ Br. 5., Balkanska pjesnička unija, Sarajevo 08.2021.
71. „KRALJICA KARNEVALA“ Udruga za kulturu „ČA“, Lovran 19.11.2021.
72. „S LJUBAVLJU DEA III“ Društvo albanskih umjetnika DEA, Zagreb 19.11.2021.
73. „NA SUNČANOME ŽALU“ Književna skupina KLD Rešetari 24.09.2021.
74. „STIHOALHEMIJA“ Br. 6., Balkanska pjesnička unija, Sarajevo 2021.
75. „MAGNETIZAM PJESME“ Br. 7., Balkanska pjesnička unija, Sarajevo 2021.
76. „VALENTINOVO“ Kultura snova, Zagreb 14.02.2022.
77. „RIJEČI IZNAD SVEGA“ Millenium stih – Poetski maraton, Zadar 2021.
78. „8. POETSKI POZDRAV NA ČETRSE ŠTIP 2022.“ Štip 2022. Udruga građana Literarni klub „Iskra“ Štip, Makedonija
79. „ZVUCI SRCA“ Beograd 2020. Lidija Malović Koči
80. „31. MEĐUNARODNI FESTIVAL POEZIJE I PJESNIKA“ Subotica, Panonski galeb
81. „WORLD ENCYCLOPEDIA“ Rumunija 2021., Poets and writers word literature academy

82. „GENTLE WORD 4“ Australija 2021., Udruženje slobodnih umjetnika Australije
83. „TOPLA REČ 7“ Australija 2021., Udruženje slobodnih umjetnika Australije
84. „ANTOLOGIJA SVETSKE PROZE I POEZIJE 4“ Australija 2021., Udruženje slobodnih umjetnika Australije
85. „PJESNIČKI KONKURS PROLJEĆA 2020“ Novi Sad 2021., Udruženje građana Srpsko bugarsko prijateljstvo
86. „PJESNIČKI KONKURS PROLJEĆA 2020“ – na bugarskom jeziku, Novi Sad 2021., Udruženje građana Srpsko bugarsko prijateljstvo
87. „XIII. REŠETARAČKO PROLJEĆE“ Književna skupina KLD „Rešetari“ 09.05.2022.
88. „MORE NA DLANU“ 11. Međunarodni pjesnički festival „Kultura snova“, Zagreb 27.05.2022.
89. „DUŠE VEZANE POEZIJOM“ višejezična zbirka poezija 10 autora „Kultura snova“, Zagreb 05.2022.
90. „PJESNICI OKO KAMENOG STOLA“ DOSTI, Pazin 05.2022.
91. „PAMTIM TE STIHOVIMA“ zbirka pjesnika 20 autora „Kultura snova“, Zagreb 06.2022.
92. „S LJUBAVLJU DEA IV“ Društo Albanskih umjetnika DEA, Zagreb 2022.
93. „GOCEVI VIDICI“ Fondacija Takec, Bitola, Makedonija 2021.
94. „MREŽA OD STIHOVA“ Književna skupina KLD „Rešetari 2022.
95. „PROSTOR RIJEČI“ Književna skupina KLD „Rešetari 2022.
96. „PENZIONERITE TVORAT 2022“ ZP „Solidarnost“ – Aerodrom, Skopje 2022.
97. „MOSTOVI PRIJATELJSTVA 6“ Udruženje DIVAN

Elektronički zbornici:

1. „ANTOLOGIJA GLOBAL 2022“ Peace against war
2. „REVISTA DIGITAL“ Raial, Arte y literatura universales

NAGRAĐENE PJESME:

1. PUT VJEČNOSTI – Nagrađena pjesma, prvo mjesto dodjeljuje Horse Rider, Srbija svibanj 2019. (4. knjiga str. 23.)
2. OKO MOE – Diploma za najbolju lirsku pjesmu, Međunarodni poetski natječaj „Gordana Koceva“ Štip 07.07.2018 (4. knjiga str. 26.)
3. PJESMA LJUBAVI – Pohvalnica za izbor i nagradu na VI. Internacionalnom poetskom natječaju pod nazivom „Vrtlug vremena“ Horse Rider 10.07.2020. (5. knjiga)
4. MOJ SON – Internacionalni gran pri za poeziju, Međunarodni natječaj „Literatopija 2020“ Štip – 15.05.2020 (5. knjiga)
5. SVEMIR MIRA – Zahvalnica Balkanska pjesnička unija, Sarajevo 08.08.2020 (5. knjiga)
6. PRIRODATA SE BUDI – Diploma za osvojenu prvu nagradu za poetsku tvorbu za odrasle, Međunarodna manifestacija Literatura – umjetnost – kultura „Planetopija 2020“ izbrani samo 15 iz cijeloga svijeta, Štip 15.05.2020. (5. knjiga)
7. SRCE U KAMENU – Zahvalnica za učešće na VI. Pjesničkoj manifestaciji „Stjeg slobode“ u organizaciji Hrvatskog kniževnog društva ogranak Zadar, pjesma je odabrana među 14 najboljih od 237 pjesama za čitati na tvrđavi Knina 03.08.2020.
8. MOJ DOM – Diploma za osvojenu prvu nagradu za poetsku tvorbu, Međunarodna literaturna manifestacija „Ohridski biser na poezija 2020“ 20.06.2020. (5. knjiga)
9. BEZ ZDIV – Diploma za prvu nagradu za poetsku tvorbu, Međunarodna manifestacija „Gordana Koceva 2020“ Štip 20.07.2020. (5. knjiga)
10. SAN LJUBAVI – Certifikat Cef-Bru-1 dodjeljuje Udruženje za kulturu Nova svjetlost, Balkanska pjesnička unija poezije godine 2020 I. ciklus Sarajevo, 63. mjesto od 300 autora 31.07.2020. (5. knjiga)
11. U PLAMENU – Certifikat Cef-Bru-2 dodjeljuje za kvalitet pjesničke kreacije Udruženje za kulturu Nova svjetlost, Balkanska pjesnička

unija poezije godine 2020. II. ciklus Sarajevo, 44. mjesto od 275 autora iz cijeloga svijeta i 8. mjesto od 53 hrvatskih 25.11.2020. (5. knjiga)

12. NOĆ TIŠINE – Certifikat Cef-Bru-3 dodjeljuje Udruženje za kulturu Nova svjetlost, Balkanska pjesnička unija poezije godine 2021. IV. ciklus za kvalitet pjesničke kreacije, Sarajevo 01.03.2021 (5. knjiga)
13. PLAČ DIJETETA – Certifikat pjesma mjeseca dodjeljuje Indo universe voices of poetry DEMO GOG, Rusija, mjesečni natječaj za siječanj 2021. Tema: Novi početak (5. knjiga)
14. ŽIVOT – Certifikat pjesma tjedna dodjeljuje Swapnanil sahitya parishad, pjesma tjedna top 10 od 120 autora 12.02.2021. (1. knjiga str. 145.)
15. S DRUGE STRANE – Zahvalnica pjesma tjedna dodjeljuje Udruženje balkanskih umjetnika, tjedni natječaj 16.01.2021. (5. knjiga)
16. VEČNA VATRA – Diploma Prva virtualna umetnička svemirijada, Tema: Napisati pjesmu na osnovi fotografije 10.02.2021. (5.knjiga)
17. TRI ANDELA – Diploma dodjeljuje Prva virtualna umetnička svemirijada, Tema: Napisati motivacijsku pjesmu za svjetski dan borbe protiv raka 04.02.2021. (1. knjiga str. 141.)
18. ZALEĐENA SUZA – Pohvalnica dodjeljuje Scuola di poesiesia School of poetry – Delegacija Srbije Tema: Oko 15.02.2021. (1. knjiga str. 171.)
19. ŽENA – Certifikat dodjeljuje Cci univerzalna poetska utopija Filijala San Luis potose, Meksiko, Tema: Međunarodni dan žena 08.03.2021. (1. knjiga str. 23.)
20. ZVUKOT NA KAVALOT – Crtifikat dodjeljuje Global poet, 6. Svjetski festival ljubavne poezije, od 680 autora od 64 država svijeta odabrani 100 najboljih, 10.02.2021. (1. knjiga str. 184.)
21. ŽENA – Diploma dodjeljuje Između dva glasa, povodom Međunarodnog dana žena 08.03.2021. (1. knjiga str. 23.)
22. VOLJENA ŽENA – Pohvalnica dodjeljuje Scuola di poesja School of poetry – Delegacija Srbije, povodom Međunarodnog dana žena

- 08.03.2021. (4. knjiga str. 189.)
23. TOPLINA LJUBAVI – Diploma dodjeljuje Prva virtuelna umetnička svemirijada, Tema: Mir 20.02.2021. (4. knjiga str. 79.)
24. VJERA – Plaketa dodjeljuje Prva virtuelna umetnička svemirijada, Tema: O djetetu bolesnom od raka 15.02.2021. (5. knjiga)
25. OSTAVENA ZEMJA – Diploma dodjeljuje Prva virtuelna umetnička svemirijada, Tema: Međunarodni dan maternjeg jezika 21.02.2021. (4. knjiga str. 202.)
26. OSTATI ILI OTIĆI – Dioloma dodjeljuje My words renaissance, Tema: Međunarodni dan žena 08.03.2021. (5. knjiga)
27. KOLEPKA – Diploma dodjeljuje Između dva glasa, povodom 1000. člana grupe „Event“ 10.03.2021. (4. knjiga str. 122.)
28. ZAGRLJAJ MAJKE – Zahvalnica dodjeljuje Književno udruženje „Mila“, Pančevo, povodom Međunarodnog dana žena 08.03.2021. (4. knjiga)
29. OKO MOJE – Certifikat pjesma tjedna dodjeljuje International literature world – Bangladež 06.03.2021. (4. knjiga str. 23.)
30. SAN – Certifikat pjesma tjedna dodjeljuje International literature world – Bangladež, tjedni natječaj 13.03.2021. (3. knjiga str. 47.)
31. MAKEDONIJA – Blagodarnica i Zlatna plaketa za afirmaciju makedonskog jezika na svim svjetskim merdijanima, dodjeljena na Međunarodnoj manifestaciji „Gocevi vidici“, Makedonija, Tema: Patriotizam 04.05.2021. (1. knjga str. 98.)
32. ŽENA OD KAMENA – Zahvalnica dodjeljuje Prva virtuelna umetnička svemirijada, Tema: Podrška ženi 15.03.2021. (2. knjiga str. 178.)
33. PJESNIK – Certifikat dodjeljuje Escribas, artes, letras y humanidades – Diario digital, povodom Svjetskog dana poezije 21.03.2021. (4. knjiga str. 125.)
34. SJENA – Medaljon za izvrsnost dodjeljuje se za pjesmu mjeseca, dodjeljuje My words a renaissance, mjesečni natječaj, Tema: Živopisne nijanse ljubavi 20.03.2021. (4. knjiga str. 104.)

35. SAN – Certifikat pjesma tjedna dodjeljuje Swapnanil sanitya parishad, tjedni natječaj, tema slobodna 14.03.2021. (4. knjiga str. 35.)
36. PROČKA – Certifikat za pjesnika dana dodjeljuje My words a renaissance 14.03.2021. (5. knjiga)
37. TAMO DALEKU – Diploma dodjeljuje Prva virtualna umetnička svemirijada povodom Dana pisaca 17.03.2021. (1. knjiga str. 84.)
38. PROLET NA MOJOT KRAJ – Zahvalnica dodjeljuje Prva virtualna umetnička svemirijada povodom Dana proljeća 21.03.2021. (3. knjiga str. 218.)
39. PJESNIK – Certifikat dodjeljuje My words a renaissance, Tema: Što je po vama poezija 21.03.2021. (4. knjiga str. 125.)
40. KUTAK – Certifikat izvrsnosti i certifikat za sudjelovanje, Tema: prostor za pisanje dodjeljuje DEMO GOG, Rusija 19.04.2021. (5. knjiga)
41. USPAVANA – Zahvalnica dodjeljuje Udruženje balkanskih umjetnika, povodom prvog dana proljeća, Tema: Proljeće 21.03.2021. (5. knjiga)
42. ZASPAN STIH – Diploma Scuola di poesia school of poetry – Delegacija Srbije, Tema: Poezija za Dan poezije 21.03.2021. (5. knjiga)
43. MIRISNI CVIJET – Diploma dodjeljuje Scuola di poesia school of poetry – Delegacija Srbije, Tema: Proljetna pjesma 25.03.2021. (5. knjiga)
44. NE TE DAVAM – Diploma za top 15 među najboljih poezija MK, Tema: Svetlata strana na dobroto i temnata strana na zloto, Skopje 31.03.2021. (5. knjiga)
45. UBIJ JA SVETLINATA – Certifikat pjesma tjedna My words a renaissance, tjedni natječaj, Tema: Boje ili zvjezde koje vidiš kada trljaš oči 21.03.2021. (5. knjiga)
46. MIRISNI CVIJET – Certifikat pjesma tjedna dodjeljuje Swapnanil sahyta charcha parishad, tjedni natječaj 27.03.2021. (5. knjiga)
47. NE BUDI ME – Zahvalnica dodjeljuje Između dva glasa 27.03.2021.

(3. knjiga str. 175.)

48. MOLITVA JEDNA – Diploma dodjeljuje Između dva glasa Tema: Korona 01.05.2021. (5. knjiga)
49. MOME DJEDU – Certifikat i Zahvalnica pjesma tjedna dodjeljuje Kabbo Kotha – Bangladež, tjedni natječaj 31.03.2021. (3. knjiga str. 232.)
50. GO VIDE – Diploma za prvo mjesto dodjeljuje Međunarodni literarni konkurs „Vilijam Šekspir“ 23.04.2021. (5. knjiga)
51. BISERNITE ĐERDANI – Certifikat dodjeljuje ILA Magazin, Tema: obnova 30.04.2021. (1. knjiga str. 136.)
52. DUHOT NE UMIRA – Certifikat dodjeljuje Pen wonders international, Tema: Zašto mnogi ljudi još vjeruju u paranormalne aktivnosti 07.04.2021. (5. knjiga)
53. SUZA – Certifikat dodjeljuje ILA Magazin Tema: Slobodna 30.04.2021. (1. knjiga str. 123.)
54. BOŽJI VRT – Diploma dodjeljuje Prva virtualna umetnička svemirijada, Tema: Najljepši cvijet u Božjem vrtu je zdravo dijete, a to je najveće bogatstvo koje čovjek može steći u životu 21.04.2021. (5. knjiga)
55. ŽIVOTEN PAT – Diploma dodjeljuje Prva virtualna umetnička svemirijada, Tema: Život je ono što ti se dešava dok ti praviš planove za život 28.04.2021. (1. knjiga str. na zadnoj korici)
56. PATIŠTATA BOŽJI – Blagodarnica dodjeljuje Poeti i pisatelji literarnih tvorbi „Zbor“, Tema: Veligden 03.05.2021. (5. knjiga)
57. LJUBAV TVOJA – Zahvalnica sa IV. Književnog natječaja u organizaciji „Trojica iz Gradiške“ Tema: Ono ljudsko u meni 31.05.2021. (5. knjiga)
58. KRVAV KAMEN – Diploma dodjeljuje Prva virtualna umjetnička svemirijada povodom Dana Europe 09.05.2021. (4. knjiga)
59. ŽIVEAM – Certifikat of recognifion dodjeljuje How To Write For success literary forum za mjesec svibanj 2021. top 10 najboljih (5. knjiga)

60. ŠEPOT – Certifikat za pjesmu mjeseca dodjeljuje Dr. Golam Rahman Bright, Tema: Slobodna 02.05.2021. (3. knjiga str. 156.)
61. MAJKA – Pohvalnica dodjeljuje Prva virtuelna umetnička svemirijada, Tema: Dan majke 09.05.2021. (1. knjiga str. 150.)
62. KRVAV KAMEN – Certifikat izvrsnosti i Certifikat za sudjelovanje u natječaju „Rat i mir“ dodjeljuje DEMO GOG, Rusija 04.06.2021. (4. knjiga)
63. MOITE KORENI – Diploma dodjeljuje Poeti i pisateli literarnih tvorbi „Zbor“, Tema: Dan Sv. Kirila i Metoda 24.05.2021. (2. knjiga str. 134.)
64. TVOJATA PREGRAJKA – Certifikat za pjesmu mjeseca svibnja 2021. dodjeljuje Indo – Universe voices of poetry DEMO GOG (5. knjiga)
65. DIŠAM – Zahvalnica dodjeljuje Prva virtuelna umjetnička svemirijada 12.05.2021. (5. knjiga)
66. MOLITVA MOJA – Certifikat za pjesmu mjeseca dodjeljuje My words: a renaissance, Tema: izliječi svijet 20.05.2021. (5. knjiga)
67. ZAMINI ŠEPOTOT NA DEDO MI – Diploma dodjeljuje Prva virtuelna umjetnička svemirijada 05.06.2021. (3. knjiga)
68. PJESMA LJUBAVI – čitana u Krimu, Rusija, na V. Međunarodnom ženskom kongresu u organizaciji „Međunarodnog centra za kulturu i kreativnost“ i „Žene Krimosa“, Tema: Ne može se umrijeti za slavu – tradicija za život 26.04.2021. (5. knjiga)
69. S DRUGE STRANE – izabrana u online programu i pročitana na VIII. Latino američkim susretima pjesnika u organizaciji Latino americano de poetas „La Victorija“ u Maracay, Aragua – Argentina 15.05.2021. (5. knjiga)
70. MOLITVA EDNA – pjesma je tiskana u zborniku „Prayer Crusade de Renaissance“ preko My Words: A Renaissance, Tema: Molitva u vrijeme Covid-19 03.05.2021. (5. knjiga)
71. MOJ DOM – pjesma je tiskana u njihovom zborniku uz biografiju autora, izabrana u programu „Najveći svjetski pjesnici“ CCI Utopija poetica universa poetas mas grandes del Mundo filijala slp

- Mexico, pjesma je čitana u programu San Luis Potosé, Meksiko 04.05.2021. (5. knjiga)
72. TVOJATA PREGRATKA – Certifikat dodjeljuje Indo universe voices of poetry i DEMO GOG, Tema: Slobodna, mjesečni natječaj svibanj 2021. (5. knjiga)
73. GOLEMA LJUBOV – pjesma je objavljena u mjesečnom magazinu za mjesec lipanj 2021. United global renaissance, objavio ju je My Words: A Renaissance Indija, Tema: Kako mjesec zove noć bez mjeseca (5. knjiga)
74. SLOBODA – Zahvalnica dodjeljuje Prva virtuelna umjetnička svemirijada povodom Dana mira 21.09.2021. (6. knjiga)
75. NA KRILIMA SVOJIM – Zahvalnica dodjeljuje Prva virtuelna umjetnička svemirijada 22.09.2021. (6. knjiga)
76. U PLAMENU – Certifikat za sudjelovanje u Svjetskoj poetskoj zabavi „Globalno poetsko slavlje“ lipanj 2021. (5. knjiga)
77. ŽIVOT U KAPI ROSE – Zahvalnica Scuola di poesia – School of poetry – Delegacija Srbije povodom Valentinova 14.02.2022. (6. knjiga)
78. MIRISNI CVIJET – Certifikat Cef-bru-4 dodjeljuje Udruženje za kulturu Nova svjetlost, Balkanska pjesnička unija 22.09.2021. (5. knjiga)
79. KRVAV KAMEN, SONOT NA OVAA VEČER i TAMO DALEKU – CCI Utopija poetica universal Meksiko – najveći svjetski pjesnici, objavila je snimke ovih pjesama na Facebooku, moju biografiju, sliku i makedonsku zastavu u čast Međunarodnog dana mira 10.-26.09.2021. (6. knjiga)
80. BOŽJI PUT – Zahvalnica dodjeljuje Prva virtuelna umjetnička svemirijada 20.10.2021. (6. knjiga)
81. NA USNAMA NJENIM – Pjesma je prevedena na engleskom i španjolskom jeziku, preveo Manuel Kentore za 3. Kolektivnu virtualnu antologiju „Vjetrovi nade“ 2022. u čast dana i mjeseca ljubavi 14.02.2022. (5. knjiga)
82. PRISPIVNA – Diploma za osvojeno prvo mjesto na Internacio-

nalnoj pjesničkoj manifescaciji 10. Pjesnička gala u Makedoniji 27.02.2022. (6. knjiga)

83. ŽENA – Blagodarnica dodjeljuje Pišaniot zbor lek za dušata, Makedonija, povodom Međunarodnog dana žena 08.03.2022. (3. knjiga)
84. ZADNJA KAP VINA – Diploma dodjeljuje Prva virtuelna svemirijada, Srbija 14.02.2022. (6. knjiga)
85. KAPLJICA ROSE-NOVO RAĐANJE – Zahvalnica dodjeljuje Poezija u pjesmi LU, Bosna i Hercegovina 15.03.2022. (6. knjiga)
86. MIRISEN CVET – Certifikat dodjeljuje Grupa poezija za svoju dušu Biljana Đorevska povodom Međunarodnog dana poezije, Makedonija (5. knjiga)
87. ČEKAJ ME i MIR – Diploma za osvojeno drugo mjesto i blagodarnica, dodjeljuje Pišaniot zbor lek za dušata, Makedonija
88. OTVORI JA VRATATA SO NASMEVKA – Zahvalnica dodjeljuje Poezija u pjesmi LU, Bosna i Hercegovina 29.03.2022. (6. knjiga)
89. BUDI ČOVJEK – Certifikat za pjesmu dana 17.03.2022. dodjeljuje My words A Renaissance (6. knjiga)
90. NEMA ME – Pjesma je tiskana u 5. Digitalnom časopisu u Meksiku u organizaciji Kraljevske međunarodne akademije za umjetnost i knjiiževnost (5. knjiga)
91. OŽILJAK – Certifikat dodjeljuje Ubekistan International Literary Festival, 20.04.2022. (5. knjiga)
92. SO GITARATA – Blagodarnica dodjeljuje Pišaniot zbor lek za dušata, Makedonija za mjesec lipanj

PRIZNANJA, ZAHVALNICE, POHVALNICE, CERTIFIKATI...

1. PRIZNANIE za isključitelniot pridoes vo afirmacijata na kniževno-
sta preku pišaniot zbor se dodeluva od Ambasadata na Republika
Severna Makedonija vo Republika Hrvatska – Zagreb, 08.09.2020.
2. BLAGODARNICA za promocija na makedonskata kultura i jazik vo
iseleništvo dodeluva Agencijata za iseleništvo na Republika Se-
verna Makedonija – Skopje, 29.08.2020.
3. BLAGODARNICA za nesebično zalaganje, pridoes i afirmacija
na ZMRH dodeluva Zaednicata na Makedoncite vo Republika Hr-
vatska – Zagreb, 30.10.2016.
4. ZAHVALNICA za suradnju i donaciji našem kulturnom društvu
dodjeljuje Mađarsko kulturno društvo „Moricz Zigmond“ iz Pule –
Pula, 2007.
5. PASOŠ državljanin pesničke republike dodjeljuje Pesnička repu-
blika Bananski kulturni centar „Novo Miloševo“, 21.08.2019.
6. DIPLOMA za vtora nagrada za ubava pesna dodeluva na poetska-
ta manifestacija „Gordana Koceva“ – Štip, 07.07.2018.
7. ZAHVALNICA za sudjelovanje u kniževnom zborniku „S ljubavlju
DEA“ dodjeljuje Društvo albanskih umjetnika Hrvatske – Zagreb,
09.06.2019.
8. BLAGODARNICA za sudjelovanje u kulturnoj manifestaciji „18.
Dani braće Miladinov“ dodjeljuje Makedonsko kulturno društvo
„Braća Miladinovci“ iz Osijeka – Đakovo, 12.06.2015.
9. ZAHVALNICA za sudjelovanje u kulturnoj manifestaciji „18. Dani
braće Miladinov“ dodjeljuje Makedonsko kulturno društvo „Braća
Miladinovci“ iz Osijeka – Đakovo, 13.06.2015.
10. BLAGODARNICA za učestvo na 21. Denovi na braćata Miladinov-
ci dodeluva Makedonskoto kulturno društvo „Braća Miladinovci“
od Osijek – Đakovo, 25.06.2018.

11. BLAGODARNICA za sudjelovanje na 22. Dani braće Miladinov dodjeljuje Makedonsko kulturno društvo „Braća Miladinovci“ iz Osijeka – Đakovo, 01.06.2019.
12. ZAHVALNICA za sudjelovanje na manifestaciji Milenijum stih – poetski maraton „Riječi iznad svega“ dodjeljuje Udruga književnih stvaralaca „Riječi iznad svega“ Zadar, 30.09.2017.
13. ZAHVALNICA za sudjelovanje na manifestaciji Milenium stih – poetski maraton „Riječi iznad svega“ dodjeljuje Udruga književnih stvaralaca „Riječi iznad svega“ Zadar, 28. i 29.09.2018.
14. ZAHVALNICA za sudjelovanje na manifestaciji Milenium stih – poetski maraton „Riječi iznad svega“ dodjeljuje Udruga književnih stvaralaca „Riječi iznad svega“ Zadar, 27. i 28.09.2019.
15. ZAHVALNICA za sudjelovanje na 10. Međunarodnom festivalu književnosti „Dani prijatelja knjige“ dodjeljuje Hrvatsko književno društvo, Rijeka, 09.11.2017.
16. ZAHVALNICA za sudjelovanje na 11. Međunarodnom festivalu književnosti „Dani prijatelja knjige“ dodjeljuje Hrvatsko književno društvo, Rijeka, 15.-18.11.2018.
17. ZAHVALNICA za sudjelovanje na 1. Međunarodnom susretu pjesnika „S ljubavlju ženama“ dodjeljuje Hrvatsko književno društvo ogranak Zagreb „Književni kutak“, Zagreb, 15.03.2018.
18. ZAHVALNICA za sudjelovanje na drugoj međunarodnoj pjesničkoj manifestaciji „S ljubavlju ženama“ dodjeljuje Hrvatsko književno društvo ogranak Zagreb „Književni kutak“, Zagreb, 14.03.2019.
19. DIPLOMA za učešće na pjesničkom konkursu dodjeljuje Srpsko bugarsko prijateljstvo, Novi Sad, 04.10.2019.
20. DIPLOMA za učešće na pjesničkom konkursu dodjeljuje Srpsko bugarsko prijateljstvo, Novi Sad, 07.03.2020.
21. ZAHVALNICA za učešće na pjesničkoj manifestaciji 5. Stjeg slobode dodjeljuje Hrvatsko književno društvo ogranak Zadar – Knin, 03.08.2019.
22. ZAHVALNICA za sudjelovanje u sinergiji zajedništva u kojem je svojim učešćem uveličala projekt Balkan diše stihom – Split,

12.06.2019.

23. ZAHVALNICA za prijavljivanje na konkurs po nazivom Vrtlug vremena, Horse Rider, 10.07.2020.
24. INTERNACIONALNI GRAN PRI za poeziju – Internacionalna literaturna manifestacija „Literatopija 2020“ – Skopje, 15.05.2020
25. ZAHVALNICA za učešće u programu manifestacije 9. KNS međunarodni književni susreti dodjeljuje Udruženje za kulturu Nova svjetlost – Sarajevo, 29.08.2020.
26. PLAVA POVELJA za sudjelovanje na Međunarodnom festivalu poezije Panonski galeb dodjeljuje SZK Sloga, Subotica, 2020.
27. POVELJA dodjeljuje Udruženje slobodnih umjetnika Australije Antologija svjetske proze i poezije 2020. od prijavljenih 1567 odabrani 21 književnik
28. SREBRENA POVELJA za kvalitetnu poetsku kreaciju dodjeljuje Udruženje za kulturu Nova svjetlost, Balkanska pjesnička unija poezije godine 2020. – Sarajevo, 31.01.2021.
29. DIPLOMA za sudjelovanje na prvom virtualnom umjetničkom svemirijadom, pesničkom susretu dodjeljuje Prva virtuelna umetnička svemirijada 19.04.2021.
30. DIPLOMA za sudjelovanje na književnom skupu povodom svjetskog dana knjige i autorskih prava dodjeljuje Scuola di poesia School of poetry 23.04.2021
31. DIPLOMA za sudjelovanje na prvomajskom poetskom maratonu 2021. dodjeljuje Prva virtuelna umetnička svemirijada
32. DIPLOMA povodom Dana pobjede nad fašizmom i Dana Europe 09.05.2021. dodjeljuje Scuola di poesia Schije – Delegacija Srbije
33. DIPLOMA povodom Dana pobjede nad fašizmom i Dana Europe 09.05.2021. dodjeljuje Udruženje balkanskih umjetnika
34. DIPLOMA povodom Dana pobjede nad fašizmom i Dana Europe 09.05.2021. dodjeljuje Prva virtuelna umetnička svemirijada
35. ASSIGNS CERTIFIKATE dodjeljuje With great gratitude for the help and support every child lifeline charity foundation 2021.

36. CERTIFIKAT dodjeljuje za učešće u programu DEMO GOG, Rusija i Indo universe voice of poetri 05.03.2021.
37. CERTIFIKAT dodjeljuje za učešće u programu DEMO GOG, Rusija i Indo universe voice of poetri 30.03.2021.
38. CERTIFIKAT dodjeljuje za učešće u programu DEMO GOG, Rusija i Indo universe voice of poetri 02.05.2021.
39. ZLATNA PLAKETA dodjeljuje World poets association za sudjelovanje u Zborniku World encyclopedia poets and writers iz Rumunške 19.05.2021.
40. DIPLOMA dodjeljuje CCI Utopia poetica universal poetas mas grandes del Mundo filial slp Mexico za sudjelovanje u programu „Najveći svjetski pjesnici“ povodom prve godišnjice međunarodnog kulturnog kolektiva utopija univerzalna poetika 04.05.2021.
41. DIPLOMA dodjeljuje Prva virtuelna umetnička svemirijada za sudjelovanje u poetsko virtualnom druženju povodom 05.06.2021. Svijetski dan zaštite životne sredine
42. DIPLOMA dodjeljuje Scuola di Poesia – School of Poetry – Delegacija Srbije za sudjelovanje u programu povodom Svjetskog dana zaštite životne sredine 05.06.2021.
43. DIPLOMA dodjeljuje Udruženje balkanskih umjetnika za sudjelovanje u programu povodom Svjetskog dana zaštite životne sredine 05.06.2021.
44. ZAHVALNICA dodjeljuje DEMO GOG, Rusija povodom učešća u programu na temu: Rat i mir
45. ZAHVALNICA dodjeljuje Društvo albanskih umjetnika Zagreb povodom kulturnom doprinosu za III. Međunarodni književni zbornik kulturne raznolikosti „S ljubavlju DEA 3“
46. CERTIFIKAT dodjeljuje International cultural salon – Creative visions, za sudjelovanje na Global virtual Poetry forum, Tunis, 17.-18.-19.12.2021.
47. POHVALNICA dodjeljuje Hrvatsko književno društvo HKD Rijeka za pohvaljenu knjigu godine 2021. „Na obali“ 14. Međunarodni festival književnosti „Dani prijatelja knjige“ 05.11.2021.

48. ZAHVALNICA dodjeljuje Udruga za kulturu „ČA“ Lovran, 19.11.2021.
49. DIPLOMA za osvojenu prvu nagradu knjiga godine 2021. „Na bregot“, dodjeljuje se za sudjelovanje na Međunarodnoj menifescaciji „Literatura – Umetnost – Kultura“ Planetopija 2021., Štip, 09.2021.
50. BLAGODARNICA dodjeljuje Agencija za iseljništvo Republike Sjeverne Makedonije za učešće na „Struškim večerima poezije“ za nagradu „Stojan Hristov“ 2021.
51. WAR IS A CRIME dodjeljuje Every child lifeline foundation 2022.
52. POVELJA dodjeljuje Udruženje slobodnih umjetnika Australije u ediciji Antologija svijetske proze i poezije od prijavljenih 1567 književnika, u kategorizaciji odabranih 30 najboljih književnika za 2020. godinu
53. CERTIFIKAT za sudjelovanje u Antologiji „War Against Peace“, tema Rusija-Ukraina
54. BLAGODARNICA dodjeljuje Pišaniot zbor lek za dušata, Makedonija, za aktivno sudjelovanje u natječaju za mir u svjetu 01.04.2022.
55. CERTIFIKAT Global poet 2022. „Himna svijetske poezije“ za sudjelovanje na natječaju od 628 pjesnika iz 103 zemlje svih kontinenta ujedineni u pjesmi ljubavi 2022.
56. DIPLOMA dodjeljuje Fondacija Takec za sveukupni doprinos makedonskoj književnosti stvaranjem djela koja ostaju kao trajni pečat budućim makedonskim generacijama, Bitola, Makedonija, 07.05.2022.
57. PRIZNANJE dodjeljuje Udruženje za kulturu, zajedničke vrijednosti i održivi razvoj „Divan“ za promociju mira i prijateljstva i zastupljenost u zbirci poezije „Mostovi prijateljstva 6“ Skopje, 28.09.2022.

Sadržaj / Содржина

POSVETA.....	4
ПОСВЕТА	5
ZAHVALA.....	6
БЛАГОДАРНОСТ	7
ŽIVJETI ZA DRUGOGA I DRUGO	8
ДА СЕ ЖИВЕЕ ЗА ДРУГИОТ И ДРУГОТО	11
KAD SRCE POSTANE DOM, A DOM – CIJELI SVIJET (Ka <i>Dom srca / Дом на срцето</i> Milene Zlateske)	14
КОГА СРЦЕТО СТАНУВА ДОМ, А ДОМОТ – ЦЕЛ СВЕТ (Кон <i>Dom srca / Дом на срцето</i> од Милена Златеска).....	17
Ljubav kao životni motiv, putokaz i moć <i>Osvrt zbirke pjesama Milene Zlateske, Dom srca</i>	21
Љубовта како животен мотив, патоказ и моќ <i>Осврт кон збирката песни на Милена Златеска, Дом на срцето.</i>	24
Dom srca – <i>recenzija</i>	27
Дом на срцето – <i>рецензија</i>	29
TVOJE IME.....	31
ТВОЕТО ИМЕ	32
YOUR NAME	33
OŽILJAK.....	34
ЛУЗНА.....	37

SCAR.....	39
TI I JA	42
ТИ И ЈАС	43
ТАА ЗИМА	47
ON I ONA.....	48
ТОЈ И ТАА	51
PUT ŽIVOTA.....	54
ЖИВОТЕН ПАТ	55
SRCE BEZ DOMA.....	56
СРЦЕ БЕЗ ДОМ	57
VJEČNA VATRA.....	58
ВЕЧЕН ОГАН.....	61
ANĐEO TVOJE DUŠE	62
АНГЕЛ НА ТВОЈАТА ДУША.....	65
SJENA.....	66
СЕНКА	67
SJEĆANJA	68
TRAŽIM	70
БАРАМ	71
BEZ DANA.....	72
БЕЗ ЗДИВ	73
SUDBINA.....	74
СУДБИНА	77
SRCE LJUBAVI	78

СРЦЕТО НА ЛЪУБОВТА.....	79
SPAVAM U TVOM SRCU	80
СПИЈАМ ВО ТВОЕТО СРЦЕ.....	83
VIOLINA	84
ВИОЛИНА.....	87
SRCE U KAMENU.....	88
СРЦЕ ВО КАМЕН.....	89
SVEMIR MIRA.....	90
КОСМОС НА МИР.....	91
DOZIVAM TVOJE IME	92
ГО ДОВИКУВАМ ТВОЕТО ИМЕ.....	95
MOLITVA	96
МОЛИТВА	97
PJESMA LJUBAVI	98
ПЕСНА НА ЛЪУБОВТА	101
SRCE MAJKE.....	102
МАЈЧИНО СРЦЕ.....	103
PUT	104
ПАТ	105
PRIRODA SE BORI	106
ПРИРОДАТА СЕ БОРИ.....	107
ZA SVE NAS	108
ЗА СИТЕ НАС	111
ZVIJER	112

SBEP	113
ŽENA U PLAMENU	114
ЖЕНА ВО ПЛАМЕН	115
MOLITVA JEDNA	116
ЕДНА МОЛИТВА	117
U SRED PROLJEĆA	118
ВО СРЕДИНАТА НА ПРОЛЕТТА	119
MOJ SAN.....	120
МОЈОТ СОН.....	123
SRCE U KAMENU.....	124
СРЦЕ ВО КАМЕН.....	125
HEART IN STONE.....	126
PROLJETNA KIŠA.....	128
ПРОЛЕТНИ ДОЖДОВИ.....	130
STOPLJENA VEČER	132
СТОПЕНА ВЕЧЕР	133
MOJ DOM	134
МОЈОТ ДОМ	137
ŽIVOT KROZ VRIJEME	138
ЖИВОТ НИЗ ВРЕМЕТО.....	140
SAN LJUBAVI.....	142
СОН НА ЛЌУБОВТА.....	145
U ZAGRLJAJ MJESECA.....	148
ВО ПРЕГРАТКА НА МЕСЕЦОТ	149

U PLAMENU	150
ВО ПЛАМЕНОТ	152
S DRUGE STRANE	154
НА ДРУГАТА СТРАНА.....	156
MOLITVA	158
SRCE JAME	160
СРЦЕТО НА ПЕШТЕРАТА.....	161
PELIN SA ŠEĆEROM	162
ПЕЛИН СО ШЕЌЕР	163
BIT ĆU TVOJA	164
ЌЕ БИДАМ ТВОЈА.....	165
MOJ DAN	166
МОЈОТ ЗДИВ	169
PUT	170
ПАТ	171
BISER.....	172
БИСЕР	173
TVOJE OČI.....	174
ТВОИТЕ ОЧИ	177
PORED STAROG OGNJIŠTA	178
КРАЈ СТАРОТО ОГНИШТЕ	179
OSTATI ILI OTIĆI	180
ДА ОСТАНЕ ИЛИ ДА ЗАМИНЕ	182
NOĆ TIŠINE	184

НОЌ НА ТИШИНАТА	187
PLAČ DJETETA.....	190
ПЛАЧЕЊЕТО НА ДЕТЕТО.....	191
DOBRA DUŠA	192
ДОБРА ДУША	193
ŽIVIM.....	194
ЖИВЕАМ	195
ZALEĐENA PАНULJICA	196
ЗАМРЗНАТА СНЕГУЛКА	197
IZGUBLJEN	198
ИЗГУБЕН	200
ZJENICA TVOGA OKA	202
ЗЕНИЦА НА ТВОЕТО ОКО.....	204
OKUPANA ROSOM.....	206
ИСКАПЕНА СО РОСА.....	207
VILA I DAN	208
ВИЛА И ЗДИВ	210
VOŽJA VOLJA ILI SUDBINA	212
БОЖЈА ВОЛЈА ИЛИ СУДБИНА.....	215
BILO JE TO NEKAD	218
БЕШЕ ТОА НЕКОГАШ.....	219
VALENTINOVO	220
ВАЛЕНТИНОВО	221
VJERA	222

БЕРА	224
JEDAN PRIJATELJ	226
ЕДЕН ПРИЈАТЕЛ	228
KAP VODE	230
КАПКА ВОДА	231
MASKA	232
МАСКА	234
OPROST	236
ПРОЧКА	237
MIRISNI CVIJET	238
МИРИСЕН ЦВЕТ	239
BOL	240
БОЛКА	241
KUTAK.....	242
КАТЧЕ	243
LJUBAVNA PJESMA	244
ЉУБОВНА ПЕСНА	245
USRAVANI STIH	246
ЗАСПАН СТИХ	247
NE DAM TE	248
НЕ ТЕ ДАВАМ	249
UBIJ SVJETLINU	250
УБИЈ ЈА СВЕТЛИНАТА.....	251
MOLITVA	252

МОЛИТВА.....	253
VIDJELA GA.....	254
ГО ВИДЕ.....	255
ZAGRLJAJ.....	256
ПРЕГРАТКА.....	258
DUH NE UMIRE.....	260
ДУХОТ НЕ УМИРА.....	261
DRVO BEZ KORIJENA.....	262
ДРВО БЕЗ КОРЕН.....	264
TVOJ ZAGRLJAJ.....	266
ТВОЈАТА ПРЕГРАТКА.....	267
NA USNAMA NJENIM.....	268
НА УСНИТЕ НЕЈЗИНИ.....	270
ON HER LIPS.....	271
EN SUS LABIOS.....	272
ВОЏИ VRT.....	274
БОЖЈА ГРАДИНА.....	275
PUTEVI VOŽJI.....	276
ПАТИШТАТА БОЖЈИ.....	278
СЛАВА.....	280
LJUBAV TVOJA.....	282
ЉУБОВТА ТВОЈА.....	283
ŽIVIM.....	284
ЖИВЕАМ.....	286

DIŠEM	288
ДИШАМ	289
MOLITVA MOJA	290
МОЈАТА МОЛИТВА	292
USPAVANA.....	294
ЗАСПАНА	295
VELIKA LJUBAV	296
ГОЛЕМА ЛЉУБОВ	297
BIG LOVE	298
ISPOVIJED JEDNOG ČOVJEKA.....	300
ИСПОВЕД НА ЕДЕН ЧОВЕК	302
IZPROVED ENEGA MOŽAKARJA.....	304
BILJEŠKA O AUTORICI	306
БЕЛЕШКА ЗА АВТОРКАТА	309
ZBORNICI	310
NAGRAĐENE PJESME	315
PRIZNANJA, ZAHVALNICE, POHVALNICE, CERTIFIKATI.....	323